

ת"פ 26271/07/16 - מדינת ישראל, המאשימה נגד יוסף כהן, הנאשם

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 26271-07-16 מדינת ישראל נ' כהן
בפני כבוד השופטת מיכל ברנט

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה

נגד
יוסף כהן - הנאשם

הכרעת דין

כללי

- ביום 13.7.16 הוגש כנגד הנאשם כתב אישום המייחס לו עבירות של הפקרה אחרי פגיעה - עבירה לפי סעיף 64א(ג) לפקודת התעבורה, תשכ"א - 1961 [נוסח חדש] (להלן: "הפקודה"), שיבוש מהלכי משפט - עבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק"), ועבירה של השמדת ראיה - עבירה לפי סעיף 242 לחוק.
- על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בתאריך 1.3.16, בשעה 20:30 או בסמוך לכך, נהגה הילה מיכלי נחמן ז"ל (להלן: "המנוחה") ברכבה מסוג פג'ו מ.ר. 44-635-73 (להלן: "הפג'ו") בכביש 6 בקילומטר 145 מדרום לצפון סמוך למחלף חורשים (להלן: "הכביש"). עימה בפ'גו ישב, במושב הקדמי, בנה הפעוט ומאחור ישבו אימה וילדיה התאומים כבני 3 חודשים.
- הדרך הינה דרך בינעירונית דו מסלולית, המחולקת ע"י שטח הפרדה בנוי וגדר; 3 נתיבי נסיעה לכיוון צפון; כביש אספלט סלול תקין ויבש; מהירות הנסיעה המותרת עד 120 קמ"ש; מזג אויר נאה, ראות טובה, שעת לילה ללא תאורת כביש;
- במהלך נסיעתה איבדה המנוחה שליטה על הפג'ו, פגעה במעקה הבטיחות הימני כך שהפג'ו הסתחרר, נפגע בצידו הימני מהמעקה ונעצר על השול השמאלי כשפניו לכיוון דרום, נגד כיוון התנועה.
- לאחר העצירה החל להיפלט עשן מהפג'ו. הצד הימני של הפג'ו נפגע ולא ניתן היה לפתוח את הדלת הימנית, על כן הוציאה המנוחה את ילדיה דרך חלון הפג'ו. המנוחה הניחה את התאומים הישובים בסל-קל על השול, בין הפג'ו למעקה הבטיחות והורתה לבנה הפעוט לעמוד לידם. היא עצמה ניגשה לסייע לאמה לצאת מצידו עמוד 1

השמאלי של הרכב.

6. באותה עת נהג הנאשם בכביש ברכבו הפרטי מסוג שברולט אימפלה מ.ר. 33-336-37 (להלן: "השברולט") הנאשם נהג בנתיב הנסיעה השמאלי, במהירות של 150 קמ"ש לפחות.

7. בהגיע הנאשם בסמוך לפג'ו, עמדה המנוחה בנתיב הנסיעה השמאלי, ובעודה מנסה לסייע לאימה לצאת מהרכב, פגע בה בעוצמה עם חזית שמאל של השברולט, כך שהוטחה על דופן שמאל של הפג'ו, הועפה על הכביש ונהרגה במקום (להלן: "התאונה").

8. מיד לאחר התאונה עצר הנאשם על השול הימני כשבליבו גמלה החלטה להסתיר את מעורבותו בתאונה, להעלים ראיות ולשבש הליכי חקירה ומשפט.

9. הנאשם לא אמר לגורמי ההצלה והמשטרה אשר הגיעו למקום כי הוא מעורב בתאונה. בשלב מסוים חזר לשברולט ועזב את המקום.

10. הנאשם שטף את צידה השמאלי של השברולט באמצעות צינור גרניק המיועד לשטיפה בלחץ גבוה, והעלים חלק מהרקמות ומדמה של המנוחה. אז נסע לתחנת המשטרה בחדרה ברכב השברולט ודיווח בכזב כי נסע בכביש 6 ונפגע בתאונה על ידי רכב מרצדס שחור.

עד כאן לשון כתב האישום.

11. **בפתח הדברים חשוב להדגיש ולהבהיר: המנוחה שסברה, תוך טעות, כי בני משפחתה נמצאים בסכנת חיים, בהיותם ישובים בפג'ו המעלה עשן, עשתה מעשה הרואי בניסיון להצילם, זאת תוך סיכון חייה. הנאשם לא הואשם בגרימת מותה של המנוחה.** הצדדים חלוקים ביניהם על עצם פגיעתו במנוחה. אליבא דגרסת ההגנה הנאשם כלל לא פגע במנוחה, טענת המאשימה הנאשם פגע ברכבו בגוף המנוחה, פגיעה שהובילה למותה. חרף זאת מצאה כי אין לראות בו אשם בגרם מותה. מדובר בתאונה, שלאור נסיבותיה, מוגדרת כתאונה בלתי נמנעת. התאונה התרחשה בכביש 6, אזור בו המהירות המותרת גבוהה מאד, עד 120 קמ"ש. אותה שעה, היתה שעת לילה, ובאזור שררה עלטה. הפג'ו עמד בשול שמאל והמנוחה שניצבה בסמוך אליו עמדה בנתיב השמאלי של הנסיעה. לא ניתן להאשים את הנאשם על כך שלא צפה ולא הבחין מבעוד מועד במנוחה, ומשכך מצאה אף המאשימה לקבוע כי גם לו היה הנאשם נהג במהירות מותרת, של 120 קמ"ש, הרי בהתחשב בתנאים עובר לתאונה אין מקום להאשימו בגרימת מותה. כך העיד ואמר בוחן התנועה ברק צורף-**הנאשם אינו אשם בתאונה. מדובר בתאונה בלתי נמנעת** (פרו' - עמ' 184, ש' 31-32).

עובדות שאינן שנויות במחלוקת

12. אין מחלוקת באשר לעצם קרות התאונה הראשונית, זו המקדימה לפגיעת הנאשם במנוחה.

התאונה הראשונה - תאונה עצמית: ביום 1.3.16 בשעה 20:30, או בסמוך לכך בכביש 6 בקילומטר 145 מדרום לצפון סמוך למחלף חורשים, נהגה המנוחה בפג'ו שנדר כשבנה, התינוק עודד לימינה. מאחוריה ישבו אימה

מלכה הסובלת מנכות ברגליה, לשמאל האם ישב הפעוט אוהד ומימינה התינוקת מיכל. המנוחה איבדה שליטה על הפג'ו שעה שהיא והרכב שלפניה יצאו בו זמנית לעקיפה, כתוצאה מכך סטה הפג'ו לשול הימני, פגע במעקה הבטיחות הימני, כריות האוויר נפתחו, הרכב הסתחרר וחזר לשול השמאלי שם נעצר כשפניו לכיוון דרום, נגד כיוון התנועה. בשלב זה לא נפגע איש מיושבי הרכב, אך בשל הנזק שנגרם לפג'ו לא ניתן היה לפתוח את דלתותיו הימניות והוא החל לפלוט עשן. המנוחה אשר חששה פן יעלה הפג'ו באש על יושביו מיהרה להוציא מהרכב את שלושת ילדיה, את אוהד שישב מאחוריה הוציאה מדלת הנהג ואת עודד ומיכל העבירה לה אימה, דרך החלון הימני. המנוחה הניחה את שני הסלקלים ובהם עודד ומיכל בסמוך למעקה הבטיחות בשול השמאלי והורתה לבנה אוהד לעמוד בסמוך למעקה ולשמור על אחיו. בשלב זה סירבה המנוחה לבקשתה של אימה להניח לה ולהשאיר ברכב ועשתה מאמץ לחלץ אף אותה. המנוחה ניסתה, ללא הצלחה, לפתוח את הדלתות הימניות ופנתה לפתוח דלת אחרת ברכב. בשלב זה פגע רכב במנוחה, והיא נהרגה.

עובר לפגיעה במנוחה נהג הנאשם בשברולט במקום התאונה.

בזמן הרלוונטי לאירוע נפגע רכבו של הנאשם, כך שבין השאר, נגרם נזק לכנף שמאל של השברולט ומראת צד שמאל נתלשה. הנאשם שחש בפגיעה ברכבו עצר בשול הימני וירד מהרכב.

הנאשם ניגש ושוחח עם שני בחורים, יוניס סוהיב ואמיר אבו מולחם, עדים לאירוע, אשר רכבם היה תקוע בשול הימני והם המתינו אותה שעה לסיוע מכביש 6. שני הבחורים אשר ראו את התאונה הראשונה עמדו בשול הימני ואותתו לתנועה החולפת באמצעות טלפון נייד ופנס, במטרה להסב את תשומת לב הנהגים ולהזהירם מפגיעה בפג'ו. הנאשם שהיה במקום הבחין שכוחות מד"א ומשטרה מגיעים לאזור.

אין מחלוקת כי בשלב מסוים עזב הנאשם את המקום נסע לסוכנות הרכב שבבעלותו, "שגיא מוטורס" בפתח תקווה, שם ניקה את רכבו ולאחר מכן נסע למשטרת חדרה.

גדר המחלוקת

13. א. אחת המחלוקות העיקריות, שנדונה בהרחבה בין הצדדים הינה **האם פגע**

הנאשם במנוחה אם לאו.

המאשימה, באמצעות עו"ד רעות אבירי, טענה כי הנאשם, **בנסעו בנתיב השמאלי**, פגע במנוחה והעיפה על רכבה ומשם נשמטה אל הכביש, משכך ניתן להגדירו "מעורב בתאונה", כאמור בסעיף 64 א(ג) לפקודה ולהחיל עליו את הדרישות החוקיות המחייבות כל נהג פוגע, ביניהן, עצירה במקום התאונה, המתנה במקום והושטת עזרה, הזעקת גורמי הצלה ומשטרה, מסירת פרטי האירוע ופרטיו האישיים למשטרה. משלא ביצע הנאשם את הנדרש ממנו וביכר לעזוב את המקום בלא לקיים את המוטל עליו על פי דין - כך למשל אי מסירת פרטיו למשטרה באותו שלב - הרי שהפקיר את המנוחה. המאשימה טענה בסיכומיה כי גם לו נאמר כי רכב הנאשם לא פגע במנוחה אלא רכב אחר הוא שפגע בשברולט ובמנוחה עדיין ניתן להגדיר את הנאשם "מעורב בתאונה".

ההגנה לעומת זאת טענה כי רכבו של הנאשם כלל לא פגע במנוחה ומשכך לא ניתן להגדירו "מעורב בתאונה", וכפועל יוצא מטענה זו לא ניתן להאשימו בהפקרתה. יתר על כן, לטענת ההגנה הנאשם עצר, ראה שהוזעקה עזרה ואף המתין במקום 24 דקות עד להגעתה.

לגרסת ההגנה נסע הנאשם **בנתיב האמצעי** כאשר הבחין מימין בבחורים המאותתים באורותיהם, באותו רגע חש חבטה משמאלו, ואז הבחין ברכב מסוג מרצדס בצבע שחור חולף משמאלו במהירות, רכב זה הוא שגרם לנזקים ברכבו.

ב. ההגנה מנתה שורת ליקויי חקירה אשר לטעמה יורדים לשורשו של עניין ושומטים את הקרקע תחת קביעת המאשימה כי הנאשם הוא שפגע במנוחה או לכל הפחות נוטעים ספק באשר לאמיתות קביעה זו. מנגד טענה המאשימה כי אין בליקויים שהועלו כדי לפגום בראיות הקיימות ודי בהן כדי לבסס את הרשעת הנאשם במיוחס לו.

14. דגימות ד.נ.א. - מרכבו השטוף של הנאשם נלקחו דגימות ונמצאו שתי דגימות המתאימות לד.נ.א. של המנוחה. דגימה אחת נמצאה על דלת הנהג והשנייה על השמשה הקדמית. לטענת ההגנה קיימת אפשרות שהבחון מדד בסרט מדידה מדידות שונות בשטח התאונה ובאותו סרט מדידה מדד גם את רכב הנאשם והעביר אליו תאים מדמה ורקמותיה של המנוחה. בנוסף, שרשרת מוצג הד.נ.א. לקויה וקיים ספק של ממש האם ניטלו הדגימות מרכבו של הנאשם. לטענת ההגנה אין שרשרת ראייתית רציפה המוכיחה ברמת הוודאות הנדרשת כי הדגימות שנלקחו מרכבו של הנאשם הן אלו שנדגמו במכון לרפואה משפטית כך לגבי ממצאים נוספים שנתפסו בזירה. לכך יש להוסיף כי המוצגים היו ללא השגחה ופיקוח לא אחת, ולמשך זמן ארוך.

מנגד טענה המאשימה כי דגימות ה-ד.נ.א. מקורן במנוחה וכי לא נפל פגם בשרשרת המוצג ובהשגחה על הרכב באופן שיבטל ממצא זה.

15. שברי פלסטיק - לטענת ההגנה, לא הוכח ששברי הפלסטיק וגוף המראה שנמצאו בנתיב השמאלי ובשול שמאל מקורם ברכב הנאשם. לגרסת המאשימה, לעומת זאת, חלק משברי הפלסטיק שנמצאו מקורם ברכב הנאשם. חשיבות ההכרעה בנקודה זו הינה בכך שריכוז חלקי רכב במקום מסוים יש בו כדי לסייע בקביעה מה היה מיקום השברולט בעת הנסיעה, מילים אחרות, באיזה נתיב נסעה. האם בשמאלי כטענת המאשימה או באמצעי כטענת ההגנה.

16. העלמת ראיות ושיבוש מהלכי משפט - המאשימה טענה תחילה כי הנאשם שהה בזירה 18 דקות. לאחר ששוחח הנאשם עם שני הבחורים במקום ועמד על תוצאות פגיעתו במנוחה נסע לסוכנות "שגיא מוטורס" שבבעלותו, שם שטף את רכבו במטרה להעלים ראיות, לטשטש את מעורבותו בתאונה ואת דבר פגיעתו במנוחה ולשבש מהלכי משפט, רק בתום ניקוי רכבו נסע למשטרת חדרה. לגרסת ההגנה ירד הנאשם מרכבו ושהה במקום התאונה 24 דקות, שם ראה את מד"א ואת המשטרה אך משסבר כי הוא אינו קשור לתאונה בה נפגעה המנוחה נסע מן המקום. הנאשם לא מצא לנכון להטריד את השוטרים בנושא הנזק שנגרם לו שכן השוטרים היו עסוקים אותה עת בטיפול בתאונה בה נהרגה המנוחה, שעה שהוא עצמו ניזוק מתאונת פח בלבד. עוד טענה ההגנה כי הנאשם חש כי רכבו "סוחב שמאלה" ומצא לנכון להחליפו ברכב אחר, משכך נסע ל"שגיא מוטורס" להחליפו ברכב אחר מרכביו. הנאשם חש בקיומו של נזל שומני דביק על דלת מכוניתו, ובהיותו "חולה ניקיון" מיהר לנקות את החומר מעל מכוניתו. הנאשם לא חשד שמדובר בדם או רקמות מגוף המנוחה אלא חפץ לנקות את רכבו מהחומר הדביק ואף עלה בליבו חשש פן מדובר בשמן בלמים שעלול לפגוע בצבע רכבו החדש. את ניקיון רכבו ביצע ללא כל כוונה להעלים ראיות.

עבירת ההפקרה

17. סעיף 64א (ג) לפקודה קובע:

"נוהג רכב המעורב בתאונה שבה נגרמה לאדם חבלה חמורה או שבה נגדם, ולא עצר או לא הזעיק עזרה כאמור בסעיף קטן (ב), דינו - מאסר 14 שנים".

ע"פ 9628/09 בת אל שרעבי נ' מדינת ישראל (1.3.12) דן בתכלית עבירת ההפקרה.

בית המשפט העליון, מפי כבוד השופט מלצר, חזר וקבע את שנקבע בעבר כי "עבירת ההפקרה משרתת מטרה מרכזית אחת, ולצידה שתי מטרות משנה:

(א) המטרה הראשונה - העבירה מבטיחה כי תינתן עזרה מיידית לנפגע בתאונה, וזאת על מנת לשמור על גופו ועל חייו של הנפגע.

(ב) מטרות המשנה -

(1) העבירה מכוונת למנוע מנהג מלהתחמק מאחריותו לתאונה.

(2) עבירת ההפקרה מקלה על יכולתן של רשויות אכיפת החוק לברר כיצד נגרמה תאונת הדרכים ומי אחראי לה.

עינינו הרואות כי עבירת ההפקרה איננה מתמצת בהושטת עזרה רפואית לנפגע. בהקשר זה חשוב להעיר כי... משמעות הדברים היא כי המטריה הנורמטיבית שפורסת עבירת ההפקרה חורגת, מעצם טיבה, מן הצורך הרפואי הצר... והיא מחילה עצמה על מכלול התנהגותו של הנהג המעורב בתאונה, לאחר רגע הפגיעה. בתוך כך, המצופה מן הנהג הוא, בראש ובראשונה, לעצור את רכבו לאחר התאונה...אך בכך לא מסתיימת חובתו המשפטית של הנהג המעורב בתאונה; עליו לקחת אחריות לאירוע שבו הוא היה מעורב, ואחריות זו משמעותה, בין היתר - הישארות במקום התאונה, עד למיצוי הליכי הבירור על ידי גורמי הרפואה ונציגי אכיפת החוק".

בעניין זה הרחיב הסניגור בסיכומיו ושטח את משנתו לפיה המצב החוקי עת ניתן פס"ד שרעבי שונה מהמצב היום, לאחר תיקון (מס' 101) לפקודת התעבורה. בין שאר נימוקיו טען הסניגור כי מתן פרשנות רחבה לעבירת ההפקרה אינה מתאימה עוד ודי בחיוב המצוין בסעיף "להזעיק עזרה". כך אמר הסניגור בסיכומיו: "בפשטות, על פי המחוקק - 'בגלל הפיתוי להימלט מהדין, נטיל חובה לעצור ולהגיש עזרה', ולא 'בגלל הפיתוי להימלט מהדין, נטיל חובה לקחת אחריות ולעמוד לדין'". עוד טען הסניגור כי אין הצדקה להטיל על נאשם בעבירת ההפקרה חובות שאין מוטלות על מבצעי עבירות אחרות, בהן להישאר במקום העבירה, לדווח עליה, לקחת אחריות על מעורבותו שלו ולסייע לרשויות אכיפת החוק בבירור העובדות הרלוונטיות גם במחיר של הפללה עצמית. לטעמו החובה המוטלת על הנאשם בעבירת ההפקרה פוגעת בחיסיון מפני הפללה עצמית וסותרת באופן ישיר את זכותו החוקתית שלא להפליל עצמו ושלא להעמיד עצמו בסכנה של העמדה לדין פלילי. עוד השווה הסניגור בין סעיפי ההפקרה בפקודה לאלו שבתקנות ועמד על ההבדלים ביניהם ועל הנלמד לטענתו מהבדלים אלו.

ההגנה ציינה בסיכומיה כי אין היא מבקשת לפסוק בניגוד להלכה שנקבעה על ידי בית המשפט העליון אלא לתת פרשנות ראויה לסעיף לאחר שינוי החוק.

לאחר שקראתי בעיון את נימוקי ההגנה בעניין זה מצאתי לקבוע כבר בפתח הכרעת הדין כי המסגרת הנורמטיבית לדין שבפנינו הינה **פרשנות המרחיבה** של בית המשפט העליון לעבירת ההפקרה. כאז כן היום, מלמדת הפסיקה כי בית המשפט העליון לא מצא לעשות שינוי בפרשנותו לעבירת ההפקרה. בית המשפט העליון המשיך לאמץ את הפרשנות אותה קבע בפסיקתו טרם התיקון, כך למשל בע"פ 7936/13 אהרון (רוני) לוי נ' מדינת ישראל.

הראיות והמסקנות העולות מהן

18. הסקירה הראייתית שלהלן תבחן תחילה האם עמדה המאשימה בנטל ההוכחה הנדרש להוכחת פגיעתו של הנאשם במנוחה. אם ימצא כי אכן הנאשם "מעורב בתאונה" ניתן יהיה להמשיך ולבחון האם עמדה התביעה בנטל הנדרש להוכחת עבירת ההפקרה. כמו כן העלה ב"כ הנאשם, עו"ד אופיר סטרשנוב, טיעונים אודות מחדלי חקירה שונים. במהלך הדיון והניתוח הראייתי יבחנו ליקויים אלה ועימם השאלה האם ליקויים אלה, בנפרד או במצטבר, יורדים לשורשם של דברים ומטילים ספק בראיות המאשימה, או שמא תשתית "היש", היינו הראיות הקיימות, עומדת בבטחה על מקומה גם נוכח ליקויי חקירה מסוימים.

העדים בזירת האירוע

עדת התביעה מלכה נחמן, אימה של המנוחה (להלן: "מלכה")

19. מלכה היתה עם בתה בעת התאונה. ראשית סיפרה מלכה על בתה המנוחה, על כשרונותיה וייחודה הרב. היא הביעה את מורת רוחה מהתנהגות הנאשם ותיארה את שעבר עליה שעה שנסעה עם בתה בפג'ו. את התאונה העצמית פרטה כמתואר בסעיף 12 לעיל (פרו' - עמ' 4, ש' 24 - עמ' 7, ש' 19, עמ' 23, עמ' 24 ש' 9-10).

עוד העידה כי המנוחה לבשה חולצה כחולה ומכנסיים שחורים ולא לבשה אפוד מגן כי לא ניתן היה להגיע אליו (פרו' - עמ' 24, ש' 30 - עמ' 25, ש' 7).

לדברי מלכה, טרם ירדה המנוחה מהרכב היא שמה משולש והאיתות דלק (פרו' - עמ' 33, ש' 17-13, ש' 27-28). הפנס השמאלי האיר בוודאות וייתכן שאף הימני (פרו' - עמ' 31, ש' 27-17, עמ' 33, ש' 9).

כשעמדה המנוחה מאחורי הרכב וניסתה לפתוח את דלתותיו האחוריות, רכנה מלכה לכיוון ההגה, הגביהה את האורות ואותתה באותות מצוקה (פרו' - עמ' 11 - עמ' 12, ש' 2), באותו זמן **הרגישה נגיחה במראה, ואחרי זמן קצר שמעה "בום"**. היא עצמה הועפה, הייתה עדיין בתוך הרכב ולא ראתה כלום, שיערה שרכב פגע בפג'ו: **"לא ראיתי איך שהוא פגע בה, לא פגע, אני לא יכולה להגיד איך הוא פגע בה"**. מלכה עברה לכיסא הנהג, פתחה את הדלת בדחיפה ויצאה מהפג'ו מצד הנהג. הדלת נשארה פתוחה וכלי רכב צפצפו ועקפו (פרו' - עמ' 12, ש' 1-28, עמ' 29, ש' 26). מלכה עמדה בין הרכב לגופה ולמרות שנאמר לה על ידי בחור שהיה במקום לא לגשת כי המראה קשה, ניגשה וראתה את בתה שכובה על בטנה **על קו השוליים** במרחק של 30-40 מטר מהפג'ו. היא בדקה והבינה שאין דופק ושבתה איננה עוד, נישקה אותה וחזרה לשמור על הילדים (פרו' - עמ' 13, ש' 1-14, 25-31).

כתוצאה מהתאונה נפגעו כפות ידיה של מלכה, היא עברה ניתוח כף יד ומאז נפגע תפקוד ידה (פרו' - עמ' 14, ש' 30 - עמ' 15, ש' 8).

לדברי מלכה, הבחורים במקום עזרו לה באומץ, הבהבו בפנסים והזעיקו עזרה. רופאה הזדמנה למקום ועצרה את רכבה בנתיב השמאלי ולאחריה הגיעו קציני משטרה בשלושה כלי רכב ואמבולנס וסגרו את הכביש (פרו' - עמ' 14, ש' 20-2).

בשעה שהלכה לכיוון גופת בתה ראתה את הנאשם מרחוק בצדו השני של הכביש מדבר עם אחד מהבחורים הערבים. הבחורים חצו את הכביש כדי לעזור והנאשם כנראה ברח כי לא ראתה אותו אחר כך לידה (פרו' - עמ' 18, ש' 5-6, ש' 19-28, עמ' 19, ש' 8, ש' 12-14).

מלכה נשאלה על כך שבהודעתה במשטרה אמרה כי כשיצאה מהפג'ו רכב נוסף פגע בפג'ו ובסה"כ פגעו בפג'ו שלושה כלי רכב (ת/5, עמ' 2, ש' 31). בחקירתה הנגדית עמדה באופן נחרץ על כך שלא אמרה זאת אלא אמרה שרק רכב אחד פגע בהן ושהבחורים עם הפנסים שמרו שלא יפגע בהם רכב נוסף (פרו' - עמ' 29, ש' 19 - עמ' 30 ש' 16).

עד התביעה יוניס סוהיב (להלן: יוניס)

בזירת התאונה בשול ימין עמדו שני בחורים, יוניס ואמיר. רכבם מסוג קיה קרניבל היה תקוע בשול ימין בשל בעיית מים וחשמל והם המתינו לחילוץ שנשלח משירות כביש 6.

20. יוניס העיד כי הוא והפועל שלו אמיר נסעו בכביש 6 מכיוון דרום לצפון. רכבם היה תקוע בשול הימני מספר שעות. בשעה שיוניס שוחח טלפונית עם שירות כביש 6 וביקש סיוע לרכבו ראה את הפג'ו סוטה ופוגע במעקה השול הימני. הפג'ו הסתובב סיבובים רבים ועצר בשול שמאל כשפניו לכיוון הנגדי **וגלגליו על הקו הלבן**. התאונה התרחשה קצת פחות משלוש מאות מטר אחרי מקום עמדו (פרו' - עמ' 43-44).

יוניס ואמיר רצו ונעמדו במקביל לפג'ו בשול הימני שכן לא ניתן היה לעבור לצד השני מפאת עומס התנועה. יוניס **דיווח על האירוע מידית** לשירות כביש 6, איתו היה עדיין בשיחה. בנוסף התקשר למשטרה ואף ביקש מאחד מהפועלים שהיו עמו להזמין אמבולנס. יוניס הבהב לכלי הרכב העוברים עם פנס ואמיר עם טלפון כדי לסמן להם על התאונה (פרו' - עמ' 48, ש' 12-3, עמ' 39, ש' 16-20).

המנוחה ירדה מרכבה, הורידה את ילדיה אל מעקה הבטון וחזרה לעזור לאימה. המנוחה שלא לבשה אפוד זוהר, **עמדה ליד דלת הרכב, כחצי מטר בתוך הנתיב השמאלי** (פרו' - עמ' 35 - עמ' 36 ש' 4, עמ' 42, ש' 26 - עמ' 45, ש' 8-9, עמ' 46, ש' 1-2, ש' 14, 22-23). בשלב זה עבר בנתיב השמאלי במהירות של לא פחות מ-130 קמ"ש, רכב שחור או אפור כהה, פגע במנוחה והעיף אותה, לאחר שנפלה עלה עליה עם גלגליו "והמשיך לנסוע וראיתי שנעצר" (פרו' - עמ' 36, ש' 4-7, עמ' 47, ש' 12-13, עמ' 37, ש' 18-19). מאידך אמר בהמשך כי הרכב הפוגע ברח ולא עצר, המשיך בנסיעה (פרו' - עמ' 46, ש' 21-28).

היה חשוך ולכן לא הצליח יוניס לזהות את סוג הרכב הפוגע וצבעו (פרו' - עמ' 43-44). הוא לא ראה את הרכב ממנו הגיע הנאשם (פרו' - עמ' 50, ש' 3). עברו כלי רכב רבים ורכב או שניים נוספים עלו על הגופה ששכבה באמצע הנתיב (פרו' - עמ' 53, ש' 17-18).

יוניס וודאי לגבי כך שאף כלי רכב לא פגע בפג'ו (פרו' - עמ' 55, ש' 16-21).

בשל עומס התנועה עבר זמן עד שהוא ואמיר הצליחו לחצות את הכביש, הם חצו ראשונים והמנוחה שנפטרה כדקה וחצי לאחר התאונה כבר לא היתה בין החיים. **באותו שלב לא חצו אנשים נוספים**, רק לאחר שנעצרה התנועה

הגיעו אנשים רבים (פרו' - עמ' 38, ש' 32, עמ' 39, ש' 2, 22-23).

בשול שמאל עצרה רופאה, הוציאה מהבגאז' כלי רפואה וחלוק לבן וביחד הם משכו את הגופה מהכביש לשוליים (פרו' - עמ' 36, ש' 4-14, ש' 18-19, עמ' 53, ש' 13-14).

יום למחרת כאשר נשאל אם האדם שפגע במנוחה פנה אליהם, השיב בשלילה אך כשראה את תמונותיו של הנאשם באינטרנט נזכר שהנאשם אכן הגיע אליהם. בתחילה אמר כי הנאשם הגיע כשהוא עצמו כבר עמד בשול שמאל, ושם דיברו, בהמשך אמר כי אינו זוכר באיזה צד עמד שכן עבר זמן רב מאז האירוע ובהתחשב במצבו הנפשי והלחץ באירוע הוא מתקשה לזכור פרטים מסוימים (פרו' - עמ' 49, ש' 1-2, ש' 26).

יוניס לא ראה היכן עצר הנאשם והבחין בו רק כאשר הצטרף ושוחח איתם. הנאשם שאל איך קרתה התאונה ומה שלום הנפגעת, האם היא עדיין בחיים. **הנאשם לא שאל אותו לפרטיו, לשמו, לפרטי רכבו. לא נתן כל פרטים ולא נתן כרטיס ביקור.** הנאשם לא אמר לו שהוא נפגע מרכב במקום, והוא לא ראה אותו עומד ומצלם את רכבם (פרו' - עמ' 52, ש' 24-31, עמ' 36, ש' 19-23, עמ' 38, ש' 4-9, עמ' 50, ש' 20-28, עמ' 51, ש' 24-25).

יוניס העריך שהנאשם היה עמם רק בזמן ששאל את שאלותיו (עמ' 39, ש' 26-32, עמ' 40, ש' 1-9). כאשר הגיעה המשטרה לא ראה את הנאשם ואי אפשר היה לזהות אותו בין כל האנשים שהיו (פרו' עמ' 51, ש' 24-25).

ב"כ הצדדים מקריאים מהודעתו של יוניס בה אמר כי ראה רכב "אולי שחור, רחוק כמעט ק"מ והיה רכב נוסף שנעצר 300 מטר קדימה, אולי 400 והיה בשול" לגביו לא ציין בעדותו באיזה שול עמד (פרו' - עמ' 50, ש' 5-8). עם זאת את הרכב ממנו הגיע הנאשם לא ראה (פרו' - עמ' 50, ש' 3).

יוניס נשאל בעניין פנסי הפג'ו והתובעת אף רעננה את זכרונם בעניין. לסברתו 4 ווינקרים דלקו. פנס שמאל לבדו עבד כיוון שצד ימין נפגע (פרו' - עמ' 37, ש' 1-12).

אמיר אמר לו שהנאשם עיצבן אותו (פרו' - עמ' 51, ש' 2). הוא לא שמע את אמיר מקלל את הנאשם או מדבר אליו לא יפה (פרו' - עמ' 51, ש' 26-30). אינו זוכר שהנאשם שאל אותם מדוע רכבם תקוע בצד ימין, אולי את אמיר שאל (פרו' - עמ' 51, ש' 31-32, עמ' 52, ש' 2).

עד התביעה אמיר אבו מולחם (להלן: "אמיר")

21. אמיר עמד עם יוניס בשול הימני של צומת חורשים לכיוון צפון שעה שהמתינו לסיוע של שירות כביש 6 (פרו' - עמ' 56, ש' 30 - עמ' 57, ש' 2).

אמיר העיד כי הבחין ברכב המנוחה נוסע במהירות רגילה בנתיב האמצעי תוך שהוא מנסה לבלום ומאבד שליטה. הרכב התנגש במעקה הברזל מצד ימין, הסתובב שוב, התנגש בבטון מצד שמאל והתהפך לכיוון הנגדי (פרו' - עמ' 57, ש' 3-6). מתאונה זו נפגע הפג'ו פגיעה קטנה בלבד (פרו' - עמ' 58, ש' 9-12).

אמיר ויוניס רצו לעבר הרכב שהסתובב. המרחק היה 50-70 מטר לערך אבל אם יוניס אמר שהמרחק עמד על 300 מטר ולא 50-70 זה אפשרי (פרו' - עמ' 57, ש' 31-32, עמ' 61, ש' 11-20).

אמיר ויוניס עמדו במקביל לפג'ו כששלושת הנתיבים מפרידים ביניהם. הם היו לבושים באפוד זוהר והחזיקו פנסים. לא יכלו לחצות את הכביש כדי להגיש עזרה. כעשר דקות אותתו בפנסים בניסיון לעצור כלי רכב ואיש לא עצר. יוניס התקשר למשטרה ואמיר למד"א (פרו' - עמ' 58, ש' 3-6, עמ' 66, ש' 25-26).

המנוחה שלא לבשה אפוד זוהר, הוציאה את ילדיה מהרכב וחזרה לדלת הנהג, כאשר פתחה אותה עבר רכב, פגע בה ודרס אותה: "ראיתי אני חושב אוטו שחור או כסף, משהו כזה. הוא נסע בנתיב השמאלי, הוא נסע במהירות, הוא פגע בדלת קודם ושפשף אותה ואחר כך פגע באשה ואפילו לא ניסה לבלום. הוא המשיך בדרך שלו", לא עצר, לא נראו אורות בלימה. נעלם (פרו' - עמ' 63, ש' 30-31, עמ' 57, ש' 6-10, 26-28, עמ' 63, ש' 19-28, עמ' 64, ש' 1-9).

בזמן שהמנוחה נדרסה אימה הייתה ברכב וכל הזמן צפרה וניסתה להפעיל את הווינקרים. אמיר בטוח שהווינקרים לא דלקו. דלק רק הפנס השמאלי של הרכב (פרו' - עמ' 58, ש' 14-15, ש' 17-18, עמ' 67, ש' 1-13).

פרט לרכב הכהה שדרס ופגע ברכב המנוחה לא ראה רכב נוסף פוגע בה (פרו' - עמ' 60, ש' 3-7).

אמיר אישר שהוא **אינו יודע אם הנאשם הוא האדם שפגע במנוחה** (פרו' - עמ' 69, ש' 30-32).

לאחר שהמנוחה נדרסה, שעה שאמיר אחז בטלפון כדי להתקשר למד"א, ניגש אליו הנאשם ושאל אותו רק שתי שאלות, למה הפג'ו חונה כך ואם הם מעורבים בתאונה: "אני עמדת על המעקה, אני מחזיק פנס לעצור את הרכבים ומתקשר למד"א. באמצע השיחה בא אלי איש מבוגר והוא שאל אותי, לא זוכר אם בצורה הזאת, כאילו למה הרכב הזה חונה ככה אז מרב העצבים אני עניתי לו באגרסיביות מה אתה חושב למה שהיא תעצור ככה, היא חונה ככה? היא עשתה תאונה. הוא אומר לי הייתם מעורבים בתאונה? אמרתי לו לא היינו מעורבים והוא כאילו ככה הסתכל על הכביש, הסתכל על, על האוטו ואחר כך הלך... אני הייתי באמצע השיחה, מתי שסיימתי את השיחה אז באה המשטרה ולא ראיתי אותו... הוא אמר לי האוטו הזה חונה ככה או שהוא, חונה ככה בלי שום סיבה או שהוא עשה תאונה. אמרתי לו כאילו הוא עשה תאונה... ואז התחיל לשאול אותי כאילו אתם מעורבים, מה ראיתם, מה לא ראיתם וכל מיני דברים כאלה..." (פרו' - עמ' 58, ש' 28 - עמ' 59, ש' 10).

אמיר סיפר לנאשם שהמנוחה בלמה והסתובבה ורכב עבר ודרס אותה וברח. אמיר קילל את הנהג הבורח באזני הנאשם וגם כעס על הנאשם. **הנאשם היה איתו מתחילת השיחה למד"א ועד סופה ואח"כ לא ראה אותו.** כשהגיע המשטרה ומרגע שעבר את הכביש לא ראה את הנאשם, בשלב זה היו כבר אנשים רבים. הוא מעריך שהנאשם עמד לידם 5, 7 דקות (פרו' - עמ' 59, ש' 11-14, עמ' 59, ש' 30-31, פרו' - עמ' 70-72, עמ' 74, ש' 5-20).

אמיר העיד כי לא ראה את רכבו של הנאשם, לא ראה את הנאשם מגיע אליו, ועמד על כך שרכבו של הנאשם לא עמד 200 מטר קדימה. הוא עומת עם דבריו בהודעתו, שם אמר כי רכבו של הנאשם נעצר 200 או 300 מטר אחרי הרכב התקוע לכיוון צפון והבהיר כי כנראה הייתה טעות ברישום שכן התכוון 200 או 300 מטר קדימה **לפחות**, שזה טווח הראיה שמעבר לו לא ניתן לראות (פרו' - עמ' 59, ש' 27-29, עמ' 67 - 69).

מקץ 13-14 דקות לערך מהתאונה הראשונה, רק כאשר הגיעו כוחות ההצלה והמשטרה, הצליחו יוניס ואמיר לעבור לשול השמאלי. כאשר חצו הגיעה הרופאה ועשתה למנוחה הנשמה (פרו' - עמ' 58, ש' 21-22, עמ' 75, ש' 27-28, עמ' 73, ש' 31-32).

אמיר לא אמר לנאשם שהרכב שפגע במנוחה נראה כמו מרצדס ולא הזכיר את המילה מרצדס, לא אמר שלרכב הפוגע היה סימן עגול. **הוא בטוח שהנאשם לא אמר לו שפגע גם בו רכב. הנאשם לא נתן לו כרטיס ביקור ולא ניסה לתת לו כרטיס ביקור. לא ביקש את פרטיו, לא מסר כלום ולא ביקש כלום.** הוא לא שאל את הנאשם אם הוא יודע לעשות הנשמה מפה לפה. לא ראה את הנאשם מצלם את רכבם והוא בטוח שלא צילם כי **רכבם היה רחוק.** הנאשם הלך לדרכו (פרו' - עמ' 73, ש' 2-17, עמ' 74, ש' 20-27).

עד התביעה חננאל יעקב אלבו (להלן: "חננאל")

הודעתו הוגשה בהסכמה והוא לא זומן לעדות (ת/108).

חננאל נהג בנתיב השמאלי. הרכב מאחוריו הבהב לו לזוז הצידה והוא ראה משמאלו רכב עומד, חציו בשוליים וחציו בכביש. לפניו ראה גופה. סטה ימינה כדי לא לעלות עליה וחזר לנתיב השמאלי. לאחר כ-200 עצר בשול שמאל. בעת הסטייה הבחין מימין, מאחורי מעקה הבטיחות בשני אנשים מהבהבים לתנועה לעצור באמצעות טלפונים ניידים הוא התקשר למד"א ורץ חזרה. ראה את גופת המנוחה לבושה חולצה כחולה ומכנס שחור שכובה כשרוב גופה בנתיב השמאלי וחלקו בשול שמאל. רכב עמד כ-10 מטר לערך מהגופה וממנו שמע צרחות של אשה. בין הרכב למעקה הבחין בילד. ניגש לרכב, ראה אשה מבוגרת במושב האחורי, ובחץ ילד קטן ותינוק בעריסה. האשה ברכב אמרה שזו בתה וסיפרה לו על התאונה העצמית. חננאל ניסה לסמן לנהגים לעצור באמצעות הפלאפון שלו. האשה מהרכב היתה עתה מחוץ לרכב. הוא בדק את הגופה שהיתה ללא דופק. האשה ניצבה ליד בתה וניסתה לדבר איתה. הוא משך אותה לשול לכיוון הרכב. הגיעה אשה נוספת, בלונדינית שהפכה את הגופה ומשכה אותה לכיוון השוליים השמאליים וגם בדקה דופק. הוא היה עם מד"א על הקו והגיע רכב מכביש 6 שהתחיל לסגור חלק מהנתיבים. בהמשך הגיעה משטרת התנועה, ורכב עם שני כונני מד"א שניסו לעזור. על דופן שמאל של הרכב ראה דם ורקמות. עם הגעת הכוחות נוצרה המולה מסביב והוא נסע.

לא ראה כיצד נפגעה המנוחה, היו שני כלי רכב לפחות שעצרו בשול שמאל אך הוא לא התמקד בכך. ראה ג'יפ כהה בשול ימין צפונית לרכב שנפגע ולידו אנשים מאירים עם פלאפונים. הם ניסו לחצות את הכביש אבל חששו כי כלי הרכב בכביש נסעו מהר. לא הרגיש פגיעה ברכבו. הרגיש שעלה על חתיכות של פלסטיק וזכוכית. מהרגע שירד מרכבו ועד שהתנועה נעצרה לחלוטין לא ראה כלי רכב שפוגעים או עולים על הגופה. ראה כלי רכב רבים שחלפו לידיה וכמעט עלו עליה. נראה היה שרכב נוסף עלה על הגופה אבל הוא משער שהדבר ארע טרם הגעתו כי מרגע שעצר לא ראה אף רכב פוגע במנוחה. הוא כמעט בטוח שאורות החזית של רכב המנוחה לא דלקו. לא היו אורות ולא 4 אורות מהבהבים.

עד התביעה רון חקק (להלן: "רון")

22. רון העיד כי הוא עובד כסייר בכביש 6. ביום האירוע היה אחראי על הגזרה מנחשולים עד אייל בכביש 6 (פרו' - עמ' 433, ש' 4). לדבריו הוא מכיר את הנאשם שכן בעבר בהיותו תלמיד, בשנים 2009-2010 לערך, עבד בחברה של הנאשם יומיים בשבוע שעה שהנאשם היה המנכ"ל. זכור לו שהנאשם היה מזוקן באותה עת (פרו' - עמ' 427, ש' 1-14, עמ' 448, ש' 28-32).

במועד הרלוונטי קיבל רון דיווח על תאונת דרכים עצמית. כשהגיע למקום התאונה היה האזור ללא תאורה. מימין הבחין ברכב קיה ולידו 2-3 אנשים מנפנפים בטלפונים ניידים בניסיון להאט את התנועה. הוא נסע לכיוון הנתיב השמאלי וזרק לכביש מוקשי תיאורה - נצנצים וסגר את שני הנתיבים (פרו' - עמ' 428, ש' 1-11, עמ' 434, ש' 8-9, עמ' 433, ש' 22).

עוד תיאר רון כי הסבתא היתה באוטו והילדים מחוץ לרכב. את הנאשם לא ראה. לדבריו לו היה הנאשם במקום היה מבחין בו כי הוא מכיר אותו (פרו' - עמ' 429, ש' 28-30, עמ' 430, ש' 25-27, עמ' 431, ש' 6-12). הבחורים שעמדו בשול הימני, פועלים ערבים, המתו לסייעו ולאחר מכן שעה שהניע את רכבם אמרו לו שרכב שחור או אפור פגע וברח (פרו' - עמ' 429, ש' 1-25).

הרכב הנפגע עמד חציו על השול וחציו על הנתיב השמאלי (פרו' - עמ' 25-27). אפשרי שבמרחק 100-150 לפניו עמדה הקיה בנתיב הימני (פרו' - עמ' 442, ש' 28-32).

רון לא הבחין בגופה בעת הגעתו אלא רק לאחר שעצר את התנועה, טיפל בנצנים ופרס קונוסים (פרו' - עמ' 436, ש' 11-15). ראשון הגיע למקום קצין בכיר מאד והוא שהסב את תשומת ליבו של רון לגופה (פרו' - עמ' 445, ש' 1-4, פרו' - עמ' 441, ש' 13-15). משמאל הבחין ברכב מיצובישי אטראז' ובאשה בלונדינית שהגישה עזרה ראשונה. למקום הגיעו כוחות של כיבוי אש, מד"א, קציני משטרה, בוחנים ובוחנים בכירים ונוצרה המולה (פרו' - עמ' 429, ש' 32, עמ' 443, עמ' 444, ש' 4).

רון תיאר בהודעתו כי בשול ימין ראה שלושה בחורים, את בעל הרכב אותו תיאר כשמן עם זקן ושני חבר'ה בהירים ממנו, לא מזוקנים ופחות שמנים. בעת עדותו לא זכר זאת אך אישר שאם זה מה שאמר אז זה מה שראה (פרו' - עמ' 446, ש' 19-31).

גרסת הנאשם בהודעתו הראשונה:

23. הנאשם מעורה בתחום הרכב. עם תום שירותו הצבאי החל לעבוד במוסך של אביו. לדבריו השתתף בכל הלימודים האפשריים בתחום הרכב, הוא מכיר את תחום הרכב ובעל תעודות המעידות על כך (פרו' - עמ' 581, ש' 20-27, עמ' 582, ש' 6).

להלן יובאו דברי הנאשם בהודעתו הראשונה. מצאתי להביאה בנפרד מגרסתו המאוחרת יותר שכן בגרסתו הראשונית מסר הנאשם גרסה השונה בפרטים מהותיים משאר הודעותיו ומעדותו. יש בהודעתו זו כדי להשליך באופן משמעותי על אמינותו, כך למשל טען הנאשם בהודעתו הראשונה כי לא נסע למוסך שבבעלותו, "שגיא מוטורס" לאחר התאונה ולא שטף את רכבו, אלא נסע ממקום התאונה הישר לתחנת המשטרה. בחקירות הבאות, עם זאת, מסר גרסה שונה.

24. הפגיעה בשברולט - אין מחלוקת כי רכבו של הנאשם ניזוק במהלך נסיעתו, אותו ערב, במקום התאונה. הצדדים חלוקים בשאלה מה גרם לנזק זה. גרסתו של הנאשם במשטרה הייתה כי בנסעו בנתיב האמצעי, חש מכה ברכבו, מיד הביט לשמאלו וראה בוודאות את הרכב שפגע בו. רכב שחור, עם סמל של מרצדס. אותו רכב עקף אותו משמאלו וכתוצאה מהמכה סטה הוא עצמו ימינה (ת1א, ת1ב עמ' 3, ש' 37-39). הנאשם האט ומיד עצר בשול ימין. היה עומס תנועה ורק בשל היותו קרוב לנתיב הימני הצליח לעצור. הנאשם טען כי הוא לא פגע במנוחה וכי אם משהו פגע בה זה חד משמעית אותו רכב שפגע בו.

25. המהירות - הנאשם העריך כי עובר לפגיעה נהג במהירות של 80 קמ"ש לערך. לדבריו, מכיוון שבדיוק השתלב לנתיב הימני, נסע במהירות איטית ולכן לא ייתכן שהגיע לנתיב השמאלי. החוקר הקשה ואמר כי ממחלף קסם עד למקום התאונה יש מספיק זמן ומספיק ק"מ למעבר נתיב. הנאשם השיב שלצורך כך צריך לנהוג "כמו משוגע" והוא אינו נוהג כך. עוד אמר כי הוא בעל זיכרון פנומנלי, והוא זוכר בוודאות שלא נסע מהר (ת1ב, עמ' 5, ש' 35-38, עמ' 6, ש' 10-35).

26. כיוון הפגיעה בשברולט בהתייחס לדברי הנאשם בהודעתו הראשונה - לגרסת החוקרים, על פי הממצאים, במובחן מגרסת הנאשם, נגרמה הפגיעה בשברולט מכיוון "קדימה לאחורה". בהיות הנאשם מעורה

ומשולב בתחום הרכב הסבירו לו החוקרים, במהלך החקירה, כי גרסתו אינה מתיישבת עם הממצאים בשטח, כך למשל נאמר לו כי מראת צד שמאל שלו התקפלה ונעקרה **מלפנים לאחור** ונשברה לגמרי. כיוון השבר סותר את גרסתו שכן **יש בו כדי להצביע על כך שהנאשם פגע בעצם שעמד לפניו**. לו היה המרצדס חולף אותו כפי שתיאר היתה הפגיעה במראה נראית אחרת. לאחר חילופי דברים אמר הנאשם כי **אולי** הוא זה שפגע במרצדס שכן הוא **הבחין בה רק לאחר שחש באפקט הפגיעה ולא בזמן הפגיעה עצמה (ת/ב1 - עמ' 7, ש' 24-2)**. לדבריו הגם שקודם טען שהמרצדס הגיחה מאחוריו, פגעה בו והמשיכה בנסיעתה, הרי **שנראה** שהמרצדס בלמה ואז הוא זה שפגע בה וחתך ימינה כדי לא להיתקע בה, שעה שעקפה והמשיכה הלאה **(ת/ב1, עמ' 20, ש' 21-25, עמ' 21, ש' 15-21)**.

עוד נאמר לנאשם כי גם **ניפוץ השמשה הקדמית** בשברולט אינו מתיישב עם גרסתו באשר לפגיעה שנגרמה מאחור **(ת/א1 דיסק שני דקה 11:20)**. לדבריו, **אולי** כשנהג המרצדס ראה את התאונה משמאלו הוא האט, בלם ואז **אם** באותו רגע הוא עצמו היה מהיר ממנו ועבר אותו, ניתן ליישב בין הדברים **(ת/א1, דיסק שני, דקה 12:00)**. עוד אמר כי **אם** נהג המרצדס ניסה לחתוך אותו אז מראת המרצדס יכלה לעוף לשמשת השברולט **(ת/א1, ש' 162)**.

27. הגם שהראיות הבאות, העוסקות בעצירת הנאשם בזירה ועזיבתו אותה, קשורות מעצם טיבן לעבירת ההפקרה מצאתי להביאן אף במסגרת הדיון בפגיעת הנאשם במנוחה שכן יש ביכולתן לשפוך אור גם על עצם הפגיעה בה.

עצירת הנאשם בזירת האירוע - לדברי הנאשם הוא עצר לעזור לבחורים שעמדו בשול הימני ולאותת אף הוא בפנס; כאשר עמד בצד הבחין לראשונה ברכב המנוחה; **בזמן נסיעתו לא הבחין במנוחה וברכבה כי היה חשוך**; לא ניתן היה לעבור לשול השמאלי בשל עומס תנועה; הוא נתן כרטיס ביקור לבחור הרזה מבין שני הבחורים שעמדו במקום **(ת/א1, ש' 74)**; הוא צילם את רכבם של הבחורים כדי שיוכל להראותו לביטוח **(ת/א1, דיסק 2, דקה 23:50)**. בהזדמנות אחרת אמר שצילם את רכבם כי חשב שהם אלו שפגעו בפג'ו.

ממקום עמדו הבחין הנאשם כי ליד הפג'ו עמדה אשה והחזיקה ילד קטן, אליה ניגשה אישה שירדה מרכב אחר. עוד הבחין באדם ששכב על הכביש ובמישהו שאמר שאין לו דופק. **כל זאת ראה שעה שעמד מעבר לכביש (ת/א1, ש' 74-79)**. **בחקירתו הראשונה לא אמר הנאשם כי עבר בשלב מסוים לשול שמאל, אל המנוחה.**

הנאשם המתין וראה שהגיע אמבולנס וניידות שעצרו את התנועה. הוא חשב שהרכב שפגע בו ברח ומכיוון שמדובר בפגיעה ברכוש ויש לו ביטוח, סבר כי **יהיה נכון לנסוע ישירות מהזירה למשטרה: "ובאתי למשטרה בשביל לקבל את הפרטים של הרכב שפגע בי" (ת/ב1 - עמ' 8, ש' 34 - עמ' 9, ש' , ת/א1, דיסק 2, דקה 14:15)**. לדבריו, **טעה בכך שלא אמר לשוטרים** בשטח שפגעו בו. לא עשה כן בשל היותו בהיפוגליקמיה ובתאונה שלו לא היו נפגעים.

28. **עזיבת הנאשם את זירת האירוע** - בהודעתו הראשונה אמר הנאשם לחוקריו כי נסע ישירות מזירת האירוע לתחנת המשטרה. בחקירותיו הבאות מסר גרסה אחרת לחלוטין בה תיאר כי מזירת האירוע נסע ל"שגיא מוטורס" ושם ניקה את רכבו. עתה אין מחלוקת בין הצדדים כי הנאשם עזב את הזירה ונסע למקום עבודתו בפתח תקווה - סוכנות "שגיא מוטורס", שם ניקה את השברולט **ורק לאחר מכן** נסע למשטרת חדרה.

בחקירתו הראשונה **חזרו החוקרים ושאלו בעניין** מעשיו לאחר האירוע שכן דבריו כי הגיע ישירות לתחנת המשטרה לא התיישבו עם פרק הזמן הארוך שחלף משעת קרות התאונה ועד הגעתו למשטרה. הנאשם עם זאת עמד בחקירתו הראשונה, על כך שנסע **ישירות**, דרך כביש 4, לתחנת חדרה (**ת1א** - דקה 21:00, 18:18). הנאשם נשאל באיזה מחלף עלה והתקשה מאד ובאופן ממושך לתאר את נתיב נסיעתו בדרכו למשטרה בייחסו זאת לסוכר הגבוה שהיה לו באותו הזמן: "רגע, תן לי, אני מנסה לקחת...לרענן את הזיכרון שלי" (**ת1ב** - עמ' 9, ש' 17 - עמ' 10 ש' 30, **ת1א**, דקה 3:33). הנאשם הציע לחוקרים לבצע איכון ולראות על פי הטלפון שלו את המסלול שעשה וכן לראותו במצלמות כביש 6 (**ת1ב**, עמ' 11, ש' 27-28, **ת1א**, דקה 19:05).

29. **ניקוי השברולט** - החוקרים הבחינו בסימני ניגוב אבק על השברולט ואמרו לנאשם כי הדופן הימני נמצא מאובק ולעומתו חלקו האחורי של הרכב, מכסה המנוע ודופן שמאל נראו מנוגבים בתנועות סיבוביות. הנאשם עמד על כך שלא ניגב את רכבו: "**לא נגעתי, ולא ניגבתי ולא התעסקתי עם ה...זה. באתי ישר לכיוון הזה, לפה. יש גבול לנקודות מסוימות**" (**ת1ב**, עמ' 12, ש' 3-23).

שאלה: "לפני ש...הגעת פה למשטרת חדרה, עצרת במקום אחר? עשית משהו אחר?"

תשובה: "לא".

שאלה: "אתה בטוח?"

תשובה: "כן. רציתי ל... רציתי להחליף אה...הרגשתי משיכה באוטו, ב...הגה, ורציתי אה...רכבים, אבל אח"כ נזכרתי שאין לי מפתחות, אז המשכתי

הלאה לחדרה...."

שאלה: "רגע, ממקום התאונה ישירות לכאן?"

תשובה: "כן. חד משמעי. אני אומר לך, עשיתי את הסיבוב הזה למעלה..."

(ת1ב - עמ' 9, ש' 4-10).

30. הנאשם מסר **שלוש הודעות נוספות** אשר יפורטו בהמשך בהרחבה. בתמצית יצוין כי בהודעותיו אלו הביע הנאשם צער ובושה על עזיבתו את זירת התאונה, חזר על אופן הפגיעה בו על ידי רכב שנסע משמאלו, הכחיש הימלטות מהמקום וחזר בו מהגרסה הקודמת לפיה הגיע מהזירה ישירות למשטרת חדרה. עוד אמר כי מזירת התאונה נסע לעסק על מנת להחליף רכב שכן הרגיש כי השברולט "מושכת" שמאלה. בשלב מסוים הרגיש בנוזל דביק על הדלת, הוא לא ידע שמדובר בדם ושטף אותו כי הוא פדנטי מאד וניקיון מאד חשוב לו. לדבריו, **שכח לספר לחוקרים על נסיעתו ל"שגיא מוטורס" ועל שטיפת רכבו** וזאת מחמת ההלם בו היה מצוי.

כפי שיפורט בהמשך ניכר כי באשר לפגיעתו במנוחה דיבר הנאשם בשני קולות. בקול אחד כפר בפגיעתו במנוחה ובהפקרתה. קול שני לעומת זאת דיבר בהבנה על כך שפגע במנוחה ואף הצר על עזיבת זירת התאונה.

פגיעתו של הנאשם במנוחה על פי ממצאי החקירה

31. הבוחן ברק צורף (להלן: "הבוחן"), ערך שני דוחות: **ת/9** - התאונה העצמית של הפג'ו. **ת/8** - התאונה הקטלנית בה מעורב הנאשם. הבוחן עשה סקיצה במקום ובהמשך, לאחר שהתבונן גם בתמונות וידאו וסטילס, הוסיף לה פרטים (פרו' - עמ' 209, ש' 13-23, **ת/58**). מהזירה נסע הבוחן לתחנת נתניה שם ראה לראשונה את רכבו של הנאשם, שברולט אימפלה חדש ותקין לחלוטין (**ת/2ג**, עמ' 35, ש' 38, פרו' - עמ' 320, עמ' 573, ש' 4-5).

32. **התאונה בלתי נמנעת** - הבוחן אישר שהמקום בו נעצרה הפג'ו חשוך וללא כל תאורה (פרו' - עמ' 197, ש' 2-1, עמ' 326, ש' 7-8). הוא קבע כי: **"... מאחר והיה כביש חשוך והמהירויות שהיו מותרות לנסוע בכביש הזה, המסקנה שלי הייתה שמדובר בתאונה בלתי נמנעת בהתחשב בזה שהולכת הרגל שהתה בכביש"** (פרו' - עמ' 176, ש' 1-4).

הבוחן קבע בשחזור שערך, כי תגובת הנהג (כולל תוספת לילה והפתעה) - עומדת על 1.6 שני (**ת/16**), זו נקבעה בהתאם להנחיות המטה הארצי בחוזר הדרכה מס' 35/91 שעניינו זמן תגובת הנהג בתאונות דרכים (**נ/7**). על פי חישוב שערך, קבע הבוחן כי: **"זמן חציית הולכת הרגל הינו פחות מזמן תגובת הנהג ולפיכך ניתן לקבוע כי מדובר בתאונה בלתי נמנעת מצד נהג השברולט"**. בחקירתו הנגדית תיקן הבוחן את חישובו כך שהתוצאה היא 1.3 שני במקום 1.6. לדבריו נתון זה אינו קריטי לחישוב ומדובר בתאונה בלתי נמנעת.

הבוחן הסביר כיצד חישוב את מהירות חציית המנוחה (1.98 מ/שני) ואת מרחק חצייתה (0.97 מ'), לפי דף הנחיה מס' 19/96 בעניין מהירות חציית הולכי רגל מטעם משטרת ישראל (**נ/8**). לדבריו, אין ביכולתו לקבוע בוודאות מה היה קצב הליכת המנוחה והאם הלכה מהר או לאט. במידה והמנוחה רצה יבוצע החישוב לפי תחשיב ריצה קלה ממצב עמידה ולא ריצת ספרינט שלא היתה אפשרית בנסיבות האירוע. הבוחן העיד כי ניתן לשער שהמנוחה אכן מיהרה כדי להגיע לדופן הרכב ועשתה זאת באופן הקצר ביותר שהתאפשר לה. **את מרחק הליכתה קבע על פי נתון משוער שמקל עם הנאשם**. לדבריו, הגם שיתכן שבוחנים אחרים היו קובעים אחרת לא היה בקביעה שונה כדי לשנות את המסקנה כי התאונה הייתה בלתי נמנעת (פרו' - עמ' 295-298, עמ' 292).

"אני מכל הנתונים האלה לקחתי את הנתונים שהכי הולכים לקראת הנהג...אני הלכתי לטובת הנהג הן ... בחצייה המהירה שלה והן במרחק חצייה הכי קצר שיכול להיות לה...עדיין מדובר בתאונה בלתי נמנעת..." (פרו' - עמ' 296, ש' 28-32).

החוקרים ערכו ניסוי שדה ראיה (**ת/15**, **ת/48**). בעדותו הבהיר רמ"ח הבוחנים מוזס, כי **המרחקים מהם ניתן להבחין בהולך רגל הינם קצרים מאד, קצרים ממרחק העצירה הדרוש לרכב. במרחקים אלו לא ניתן למנוע את התאונה**. כמו כן זמן התגובה במהירות 120 קמ"ש אינו מאפשר תגובה בזמן. בניסויים נמצא כי ניתן להבחין מוקדם יותר בעדים שעמדו מימין עם הפנסים ותשומת הלב תהיה ממוקדת ראשית בהם (פרו' - עמ' 509, ש' 13-25, עמ' 510, ש' 9-10). סיכומו של דבר: **"...בשורה התחתונה בתיק הזה, למעשה הנהג לא אשם בגרימת התאונה עצמה...זה המסקנה שלנו"** (פרו' - עמ' 502, ש' 32 - עמ' 503, ש' 6).

33. לאור התנאים עובר לתאונה בהם בין השאר, החשכה במקום, מהירות הנהיגה הגבוהה המותרת, ומיקום עמידת המנוחה בנתיב שמאל, מקובלת עליי עמדת הבוחנים כי מדובר בתאונה בלתי נמנעת. אמנם

נהגים אחרים שנסעו במקום, באותם תנאים, הצליחו לחמוק מבעוד מועד בלא לפגוע במנוחה, אך חלקם העיד כי כפסע היה בינם לבין פגיעה במנוחה. הנאשם נהג במהירות גבוהה מאד אך על פי הניסוי שערכו הבוחנים, גם לו נהג במהירות המותרת, התאונה היתה בלתי נמנעת. בנוסף, אותתו העדים משול ימין בפנס ובטלפון הנייד, מתוך כוונה טובה לסייע ולהסב תשומת לב הנהגים בדרך למפגע בנתיב שמאל. אלו, משכו את תשומת הלב לכיוונם, כך שהנאשם, בהסיטו מבטו לעברם לא הבחין במנוחה מבעוד מועד.

34. **הנאשם הוא שפגע במנוחה - הבוחן, כמו גם רמ"ח הבוחנים צביקה מוזס (להלן: מוזס) והרמת"ד שרון שי אשכנזי (להלן: שי אשכנזי), קבע כי ללא ספק הנאשם נהג בנתיב השמאלי והוא הנהג שפגע במנוחה.** בעדותו, חזר הבוחן על מסקנותיו: **"...שהרכב של הנאשם, שברולט, הוא הרכב שפגע בהולכת הרגל, חד משמעית, לא היו עוד רכבים לפני, שפגעו בהולכת הרגל"** (פרו' - עמ' 176, ש' 8, ש' 14-17). **עוד קבע הבוחן, כי הנאשם נהג בנתיב השמאלי שעה שפגע במנוחה וכי לאור בדיקת התאמות נזקים לא היה מגע בין השברולט לפג'ו (פרו' - עמ' 176, ש' 8, ש' 14-17).** אמנם אין סימנים של מקום האימפקט אבל על סמך הנזקים ועל סמך עדי הראיה אין ספק שהמנוחה עמדה משמאל לרכבה, בצמוד לדופן שמאל, דרומית למראת תשקיף שמאלית (פרו' - עמ' 176, ש' 24-26). **המכה העיקרית במנוחה היתה מכנף שמאל של השברולט. המכה העיפה את המנוחה שמאלה וחזרה מעט אחורה. נתון זה אינו עולה בקנה אחד עם גרסת הנאשם לפיה הרכב שפגע בו הגיח מאחוריו: "אלה דברים שחד משמעית אני יכול לשלול"** (פרו' - עמ' 255, ש' 24-25, עמ' 257, ש' 15).

35. **ממצאי ד.נ.א - המאשימה הגישה חוות דעת ביולוגית שנערכה ע"י ד"ר מיכל שינפלד מהמרכז הלאומי לרפואה משפטית (ת/88).** בבדיקה נבחנה ונמצאה התאמה בין דם המנוחה לבין מספר מטושים בהם נדגם חומר שנמצא על רכב הנאשם.

מסקנת חוות הדעת הינה כי על דגימות חלקי הפלסטיק, וכן על דלת הנהג ושמשת הנהג בשברולט, נמצא דם שמקורו יכול להיות במנוחה או בכל אישה אחרת בעלת פרופיל גנטי זהה.

הבוחן ציין כי ניתן היה להגיע לממצאים טובים הרבה יותר לו הרכב לא היה מתעכב, מנוקה ונשטף: "אין ספק שבמידה והנאשם לא היה שוטף את הרכב, הייתי יכול להגיש לבית משפט תמונה יותר ברורה לגבי הד.נ.א. והדברים שנמצאו על הרכב שלו, שכרגע לצערנו אין לנו את זה...אני מאמין שהיה נמצא שם ד.נ.א. כן, כתמי דם וד.נ.א. על הרכב שלו" (פרו' - עמ' 371, ש' 22, ש' 26, עמ' 373, ש' 27-31).

הבוחן אישר כי לזירה לא הגיעה מעבדה נידת (פרו' - עמ' 20-21). עד התביעה אייל אלגביש **(להלן: "אייל")** ערך דו"ח מסכם של חקירת מז"פ מיום 2.3.2016 **(ת/76)**. אייל היה אחראי על לקיחת הדגימות מרכב הנאשם. את הרכב בדק במז"פ תחנת נתניה והוא אינו יודע איך ומתי הגיע הרכב לתחנת נתניה. לדבריו, ערך בדיקה חזותית, והמתמקד במקומות שראה ממצאים או חשד לממצאים (פרו' - עמ' 85-87). אייל לקח בסה"כ 6 דגימות. את חמש הדגימות 2 א"א עד 6 א"א לקח בעזרת מטוש דגימה. את חומר הבידוד הוציא מתוך הרכב **(ת/76)**, עמ' 2, פרו' - עמ' 90, ש' 1-6). לדבריו ערך סריקה ויזואלית של הרכב וכאשר הבחין ברקמה או חומר חשוד כדם או נוזל שלא ניתן לאפיינו בשטח רשם "חומר חשוד כחומר ביולוגי". אישר שאם דגם את הרכב במספר נקודות בודדות משמע שבשאר הרכב לא היו שירים (פרו' - עמ' 91, ש' 23-30). הסביר שעשה למוצג 1 א"א בדיקת הקסגון לאיתור

חומר החשוד כדם ולא מצא התאמה לדם אדם (פרו' - עמ' 96, ש' 12 - עמ' 99, ש' 14).

מומחה ההגנה ניר קוסטיקה (להלן: "קוסטיקה") הגיש חוות דעת מפורטת ואף העיד בפני. קוסטיקה התייחס לממצאי החקירה לפיהם נמצאו רקמות המנוחה על השברולט וכן לדברי הנאשם כי חש רטיבות בידיו עת פתח את דלת רכבו בזירת התאונה.

קוסטיקה קבע כי אם המנוחה היתה מוטלת מדממת על רכבו של הנאשם היה נראה על רכבו כיסוי דם מסיבי שכן פציעתה היתה קשה. ממצאים כאלו לא נראו (פרו' - עמ' 865, ש' 4-5). עם זאת אישר קוסטיקה ששטיפת רכב יכולה לפגוע בבדיקת סימני דם, רקמות אדם, או חלק גוף אחר וכן בסימני ניגוב אבק טרי שנגרמו מגוף נפגע על חלקו החיצוני של הרכב (פרו' - עמ' 782, ש' 17-32).

קוסטיקה העיד עוד כי לו היה דם על ידי הנאשם, הרי שעה שנכנס לתוך רכבו היה מזהם את כל חלל הרכב כולל ההגה, החגורה וידית ההילוכים. לטענתו, הרכב נבדק על ידי מז"פ ומעבדה ניידת של המטה הארצי ולא נמצא אף שריד בתוך הרכב או מחוצה לו (פרו' - עמ' 795, ש' 30 - עמ' 796, ש' 8, עמ' 798, ש' 1-3). קוסטיקה אינו יודע איזה נזל הרגיש הנאשם על ידיו. כל נזל יכול לכסות את הדופן השמאלי, והחלון השמאלי של הנהג. נזל אחר אף הוא אמור היה להימצא בתוך הרכב. לענין השמן, ציין כי שמן קשה לשטוף במים, ומששוטפים או מנגבים אותו נוצרת מריחה של שמן שניתן לראות בבירור (פרו' - עמ' 799).

לדברי קוסטיקה, ההסבר היחיד להימצאותם של שני מוקדי הד.נ.א. על רכב הנאשם הינו בהעתקה של ד.נ.א. (פרו' - עמ' 811). סרט המדידה בו השתמש הבוחן הוא המקור להעתקה או שהבוחן עצמו נגע והעביר ד.נ.א. לרכב הנאשם. בסעיף 114 לחוות דעתו קובע קוסטיקה כי "מדידה זו נעשתה באמצעות סרט המדידה של הבוחן, אשר שימש אותו במדידות שביצע קודם לכן בזירת התאונה" וכן: "סביר מאד שבשעה שהבוחן הניח את סרט המדידה בכדי למדוד גובה הוא העביר ד.נ.א.". בסעיף 115 העלה קוסטיקה השערה נוספת לפיה אולי פקד אשכנזי העביר ד.נ.א. בזמן העברת הרכב ומסכם בכך שכל חוקר שנכח בזירה יכול היה להעביר ד.נ.א. מהמנוחה לשברולט. צוות מעבדה ניידת לעומת זאת היה עושה זאת נכון (פרו' - עמ' 806-811). לשאלה מה מדד הבוחן בסרט המדידה שלו שזיהם את הסרט, השיב קוסטיקה בעדותו כי אינו יודע. קוסטיקה לא יכול היה לשלול מצב בו לקח הבוחן סרט מדידה מבוחן אחר שלא היה בתאונה (פרו' - עמ' 804-805).

הבוחן העיד כי ביצע מדידות באמצעות סרט מדידה (רולטקה) ולא מדד את הנזקים ברכב הנאשם (פרו' - עמ' 206, ש' 8-13).

הבוחן כלל לא נחקר על תזת ההעתקה.

מהפג'ו וממראת הפג'ו לא נלקחה בדיקת ד.נ.א. והבוחן לא ידע אם מקומות אלו נדגמו. הוא לא ראה צורך בכך שכן ראה את הזירה, את הנזקים ואת כלי הרכב (פרו' - עמ' 255, ש' 16-22, עמ' 258, ש' 2-4), עוד אמר כי אם המנוחה פגעה במראה, המשמעות היא שבגדיה פגעו במראה ואז ממילא לא היה נמצא ד.נ.א. (פרו' - עמ' 257, ש' 10-12).

לנאשם לא היה הסבר להימצאות D.N. של המנוחה על דלת רכבו. הוא העלה השערה לפיה עפו על רכבו חלקים

מהגופה שעה שהמרצדס דרס את המנוחה ופגע אף בו. המרצדס פגע בה בחזית ובאופן טבעי עפו למעלה חלקים ואלו פגעו בשברולט (פרו' - עמ' 595, ש' 27 - עמ' 598, ש' 12, פרו' - עמ' 598, ש' 13-14).

בחקירתו הנגדית הטיחה בו התובעת כי על רכבו נמצאו דם ורקמות גם לאחר ששטף אותו (חו"ד ביולוגית ת/88), על כך השיב כי אינו מומחה ואינו יודע כיצד זה הגיע, יש מקצוענים שיעשו זאת (פרו' - עמ' 698, ש' 14 - עמ' 699, ש' 8).

36. מצאתי לקבל את חוות דעת מז"פ ולקבוע כי על רכב הנאשם נמצאו מוקדים - דלת הנהג ושמשה קדמית של הנהג - ובהם ד.נ.א. של המנוחה. לא מצאתי לקבל את עמדתו של קוסטיקה כי הסיבה למציאת ד.נ.א. של המנוחה על רכב הנאשם נובעת מהעתקה, ואני דוחה אף את דברי הנאשם כי ייתכן שרכב המרצדס שפגע בו, פגע במנוחה והעיף על רכבו רקמות ודם. מעבדה ניידת לא זומנה לזירה אך ממילא נסע הנאשם מהמקום לשטוף את רכבו, כך שלו היתה מגיעה לזירה, לא היתה "זוכה" לפגוש בו ולקחת ממצאים מרכבו. זאת ועוד, הבוחן, וכמוהו שאר הבוחנים, לא נשאל כלל על תזת ההעתקה ולא ניתנה לו כל הזדמנות לספק מידע בענין.

תזה זו "נולדה" על ידי מומחה ההגנה ללא הבאת כל תימוכין לדבריו. בנוסף אציין שהנאשם חש בנוזל עוד **טרם** הגעת הבוחנים. כלומר טרם "ביצוע העתקה" לה טוענת ההגנה. משכך, מצאתי לקבוע כי תזת ההעתקה לא בוססה כלל ואין בה כדי להטיל ספק כל שהוא במסקנת הבוחן. מצאתי לדחותה ולקבוע כי מקור הד.נ.א. של המנוחה על רכב הנאשם הינו בפגיעת השברולט במנוחה.

קוסטיקה היה מצפה לראות דם גם ברכב פנימה, דם שהועבר מידי של הנאשם. דם בתוך השברולט לא נמצא. אין מחלוקת כי נוזל כלשהו היה על הרכב שכן הנאשם העיד כי חש על ידיו נוזל דביק. קוסטיקה עצמו טען כי גם לו דובר בנוזל אחר אף הוא היה אמור להימצא ברכב. גם נוזל אחר לא נמצא.

מילים אחרות, העובדה שלא נמצא נוזל כל שהוא ברכב אינה מעידה על העדרו שכן נוזל היה והנאשם חש בו.

שמן, מכל סוג שהוא, לא נמצא, הגם שהנאשם הזכיר כי חש מפגיעת שמנים ברכבו. במאמר מוסגר יצוין כי ניתן להסיק מדבריו של קוסטיקה כי אין המדובר בשמן שכן לו דובר בשמן, ניגוב הרכב, כפי שעשה הנאשם, היה יוצר מריחה של שמן אותה ניתן היה לראות. מריחה כזו לא נראתה.

מקובל עלי הסברה של המאשימה כי הנאשם שהרגיש בנוזל על ידיו, ניקה את ידיו במפית נייר, כפי שהעיד, ורק לאחר מכן נכנס לרכב. לפיכך, אין פלא כי משהמשיך בדרכו עם ידיים נקיות לא נמצא ברכב חומר ביולוגי נוסף.

כאמור, הנאשם עזב את המקום באופן מידי ואף שטף את הנוזל שנמצא על רכבו, במטרה להעלימו. לו היה נשאר במקום, היתה מן הסתם מוזעקת למקום מעבדה ניידת, וכדברי הבוחן ניתן היה להציג ראיות נוספות. הנאשם ניסה לסכל את פעולת המשטרה ולהקשות על החקירה ועתה הוא מלין על חסרון בדיקות שנבע כתוצאה ממעשיו.

באשר לטענתו של קוסטיקה כי אם המנוחה היתה מוטלת מדממת על השברולט, היה על הרכב כיסוי מסיבי של דם, הרי שעל פי ממצאי הבוחן, הנאשם פגע במנוחה פגיעה צידית והטיחה על מראת הפג'ו. בשום שלב לא נטען כי המנוחה היתה מוטלת מדממת על השברולט ומכאן שאין מקום לצפות לכיסוי דם מסיבי על הרכב.

37. **הנזקים בשברולט ובפג'ו - השברולט היתה חדשה, הנאשם נהג בה ימים ספורים בלבד ולדבריו הנזקים בה הינם אך ורק מפגיעת המרצדס (חקירת הנאשם ת/11 קלטת שניה).**

ב"כ הנאשם, התמקד בנזקים שנגרמו לשברולט, זאת בניסיון להוכיח ולתמוך את טענתו של הנאשם לפיה השברולט נפגעה ע"י רכב שחלף משמאלה ופגע בה. לטענת ההגנה הנזקים שנגרמו לשברולט מתאימים לפגיעה מרכב שהגיע מאחוריה ואילו לטענת המאשימה הנזקים שנגרמו לשברולט מקורם בהתנגשות בגוף רך, גוף המנוחה שניצב לפניו.

בעניין זה מסקנות הבוחן הן:

א. לא היה מגע בין השברולט לפג'ו - הבוחן ביצע התאמת נזקים בין השברולט לפג'ו ומסקנתו הוודאית היתה כי לא היה מגע בין השברולט לפג'ו. הפגיעה במנוחה היתה עם דופן שמאל של השברולט ולא עם החזית וכתוצאה מהפגיעה הוטלה המנוחה באלכסון לרכבה (פרו' - עמ' 187, ש' 5, ש' 15-16, ש' 28-29, עמ' 188, ש' 1-2).

ב. הנזקים בשברולט מתיישבים עם פגיעה בגוף רך - לדברי הבוחן הנזקים שנגרמו לשברולט אינם מתיישבים עם גרסת הנאשם לפיה נפגע ע"י רכב שחלף אותו משמאל, ולמעשה אינם מתיישבים כלל עם פגיעה של רכב אחר בשברולט. הבוחן קבע כי הנזקים בשברולט מצביעים באופן מובהק על נזק שנגרם מפגיעה בגוף רך, גוף המנוחה. בשברולט נמצאו מעיכות פח רכות בלבד.

הבוחן נחקר בנושא ממושכות ועמד על שקבע. פגיעה של רכב בשברולט היתה גורמת נזקים חמורים לשברולט ולא לנזק שנחשב קל, כפי שנגרם בפועל.

הבוחן רשם את מסקנתו בדו"ח "מסקנות התאמת נזקים" שם קבע, בין השאר, כי לא נמצאו בכלי הרכב קרעים בפח, סימני שפשוף וחריצים אורכיים בפח וקילופי צבע האופייניים לפגיעה של רכב ברכב. כמו כן לא נמצאה העברת צבע מרכב לרכב. הנזק שנמצא בכנף הקדמית השמאלית של השברולט, הינו נזק שנגרם כתוצאה מפגיעה בעצם רך ואופיינית לפגיעה בהולכי רגל, הנזק שנמצא בדופן שמאל של הפג'ו, אף הוא נזק שנגרם כתוצאה מפגיעה של עצם רך. עוד קבע הבוחן כי נמצאו הפרשי גובה בין הנזק בפג'ו לנזק בשברולט (ת/23).

בפני העיד הבוחן כי: "עוד פעם, אני סיכמתי את הדברים בצורה כוללת, סיכמתי שהנזקים בדופן שמאל נגרמו מהגוף של הולכת הרגל, אני רשמתי שלא היה מגע בין השברולט לרכב של הנאשמת ושלא היה מגע בין רכב אחר לרכב של הנאשם, זה מה שאני אמרתי, כל הפגיעות והשריטות והמעיכות פח נגרמו מהגוף של הולכת הרגל, לא יכול להיות משהו אחר...אני יכול לשלול את כל מה שהנהג אמר בחקירה שלו, כל מה שהוא טען אני שולל" (פרו' - עמ' 257, ש' 26-31 - עמ' 258, ש' 1 וכן עמ' 236, ש' 10-5). ועוד: "אני כן יכול לקבוע וקבעתי שכל הנזקים מדופן שמאל, המעיכות פח הן רכות, הן לא מתאימות לפגיעה של רכב. הרכב של הנאשם לא פגע ברכב שלה, ואף רכב לא פגע בו, כל הפגיעות הן פגיעות רכות מלפנים לאחור", פגיעה של רכב ברכב היתה מדגימה "נזקים הרבה יותר רציניים, שריטות לכל הדופן ולא קילופי צבע ממוקדים באורך של 2 או 3 סנטימטר כמו שאתה מצאת בזכוכית מגדלת" (פרו' - עמ' 248, ש' 15-17, עמ' 243, ש' 15-17, עמ' 244, ש' 29-31, עמ' 245, ש' 10-11, עמ' 250, ש' 12-16).

השקע בשברולט, אליו מפנה ב"כ הנאשם בתמונות, נגרם על פי הבוחן מגוף המנוחה, ולא יכול היה להיגרם מרכב: "...אין ספק שזו עצם רכה ולא איזה גוף מסיבי, וזה נגרם ממשהו קטן" (ת/76, תמונות 15 ו-16, פרו' - עמ' 249, ש' 1-2, ש' 23-24).

ג. נקודה מרכזית השוללת לגרסת החוקרים, את דברי הנאשם כי נפגע מרכב, טמונה בהסברו הבא של הבוחן: **במידה ורכב היה מגיע מאחורי השברולט ופוגע בכנף הוא היה אמור לגרום נזק גם לדופן**, במיוחד שמראת צד שמאל נעקרה (פרו' - עמ' 287, ש' 30 - עמ' 288, ש' 8).

גם רמ"ח הבוחנים מוזס הבהיר לנאשם, בעת חקירתו, כי הפגיעה ברכבו היא פגיעה רכה שכן הכנף השמאלית נפגעה לכל אורכה **והגלגל מתחתיה כלל לא ניזוק**, אפילו שריטה לא נראתה עליו. הסיבה לכך היא כי הגלגל עשוי מחומר מגנזיום קשיח, ולא חומר רך כמו הכנף. פגיעת רכב בשברולט היתה מותרת סימנים גם בגלגל ולא כפי שקרה במקרה זה (ת/33, עמ' 13-14).

מסקנותיו של מומחה ההגנה קוסטיקה נוגדות את מסקנות צוות החקירה. קוסטיקה אימץ את גרסת הנאשם לפיה דובר בשתי תאונות נפרדות. רכב הנאשם הוא לא הרכב שפגע במנוחה וברכבה. שתי התאונות התרחשו בפערי זמן האחת מהשנייה ובמקומות שונים שאין לדעת את המרחק ביניהם ואין לדעת איזו תאונה היתה ראשונה (פרו' - עמ' 846, ש' 17-2).

קוסטיקה קבע כי הנזק שנגרם לשברולט אופייני לפגיעה מרכב ולא לפגיעה מהולך רגל. עוד קבע כי מדובר בפגיעה בכיוון של מאחור לפני (פרו' - עמ' 812, ש' 6-10, עמ' 816, ש' 16, עמ' 820, ש' 28-32, עמ' 828, ש' 20-29). לדבריו, לשברולט נגרמה פגיעה מרכב הגם שרק הכנף ניזוקה ולא הדלת. הפינה הקדמית הימנית של הרכב הפוגע פגעה בכנף השברולט וגרמה למעיכה. מכיוון שהמהירויות גבוהות מאד "זמן המגע קצר מאד... כך שאנחנו לא יכולים עכשיו לנתח, אין לנו את הרכב השני, לנתח את מנגנון ההתנגשות ביניהם" (פרו' - עמ' 814, ש' 13-16). קוסטיקה אישר כי המכה היתה יכולה להעיף את השברולט ימינה אפילו מעט (פרו' - עמ' 814, ש' 19-25).

קוסטיקה התקשה להסביר את העדר הסימנים בגלגל השברולט. לאחר שנתן הסברים כאלה ואחרים, הסכים כי אין לו הסבר לכך ששעה שהרכב נסע במהירות כה גבוהה, הנזק היחיד החמור נוצר רק מעל הגלגל השמאלי.

לקוסטיקה לה היה הסבר לכך שהגלגל לא נפגע ואף אין עליו כל סימן. אין לו הסבר לפגיעתו של הרכב הפוגע בזווית שפגעה רק מעל הגלגל: "לא, אני לא יכול להסביר איך הגלגל לא נפגע... חף מכל סימן" (פרו' - עמ' 817, עמ' 824, ש' 15-17). **לשאלה כיצד ייתכן שרכב שפשף את השברולט אך לא פוצץ את הפנס השיב כי לא התייחס לכך** (פרו' - עמ' 829, ש' 13-14).

ד. **כיוון הפגיעה בשברולט** - הנאשם טען כי המרצדס הגיחה מאחוריו, פגעה בו והמשיכה בדרכה. כפי שצוין מעלה, נוכח תיאור זה היה מצופה לראות בשברולט פגיעה של "מאחורה קדימה". הבוחן שלל אפשרות זו וקבע כי הפגיעה בשברולט היא בכיוון ההפוך, היינו מלפנים לאחור. הבוחן סמך מסקנתו על כך שהדופן הקדמית השמאלית של השברולט לא נפגעה. **במידה ורכב היה מגיע מאחור, כטענת הנאשם, ופוגע בו, היה נגרם ונראה נזק נוסף בדופן הכנף בפרט שמראת צד שמאל נעקרה. זאת ועוד, ניפוצ השמשה הקדמית לא יכול להיגרם כשהנזק נגרם מאחור לפני אלא רק מלפנים לאחור** (פרו' - עמ' 243, ש' 29 - עמ' 244,

ש' 5-1). עוד התייחס הבוחן בעדותו לחלק ממראת השברולט שנתלש החוצה ממקומו והסביר כי אם המראה היתה מקבלת מכה מלפנים לאחור, חלק זה לא היה נתלש בצורה בה נתלש. משכך שלל אפשרות שתלישת מראת צד שמאל של השברולט הייתה מכיוון של מלפנים לאחור וקבע כי תלישת המראה בוצעה מכיוון של מאחור קדימה/לפנים (פרו' - עמ' 287, ש' 30 - עמ' 288, ש' 8).

קוסיטיקה התייחס אף הוא לניפוח השמשה. לדבריו, הניפוח מאד מקומי, נמוך, קטן, מוגבל, לא אופייני למגע ולגובה ראש אדם ולא נמצאו עליו ממצאים כמו שיער. הוא אינו יכול לדעת את מקור הניפוח ותכנה אפשרויות רבות לניפוח למשל המראה שהתנתקה היא שגרמה לנזק ואפשרויות נוספות. לשאלה אילו אפשרויות נוספות ביכולתו לציין השיב כי אינו יכול לקבוע זאת בלי לראות את הרכב השני (נ/10, נספח א', תמונה 18, פרו' - עמ' 818, ש' 4-5, ש' 26-27, ש' 31, עמ' 819, ש' 21, ש' 23, עמ' 830, ש' 16-19). קוסיטיקה הוסיף כי הנאשם לא יכול היה להבחין בשלב ראשוני מתוך הרכב שהשמשה נופצה, שכן דובר בשעת לילה ובנזק שאינו בולט. בבדיקת הרכב מבחון ניתן לראות זאת (פרו' - עמ' 829, ש' 25 - עמ' 830, ש' 2).

ה. בראשית החקירה התעורר חשד כי השברולט פגעה בפג'ו זאת בשל הנזק בדופן הפג'ו, מראת שמאל שנעקרה, ומעיכות הפח (פרו' - עמ' 241, ש' 2, ש' 15-16, ש' 18-19), כך הוצג בשלבי המעצר ועל כך אף נחקר הנאשם בחקירתו הראשונה (ת/1, ש' 84, פרו' - עמ' 228, ש' 24-25, עמ' 229). **עם זאת בהמשך החקירה נקבע באופן חד משמעי כי לא היה מגע בין שני כלי הרכב** (פרו' - עמ' 231, ש' 16-18 וכן מוזס בעדותו עמ' 507, ש' 31 - עמ' 508, ש' 1-2).

לכאורה יש ממש בטענת ההגנה כי אם בתחילת החקירה סברו החוקרים כי הנאשם פגע עם רכבו בפג'ו, הרי שיש ספק בקביעת הבוחן לפיה הפג'ו והשברולט לא נפגעו ע"י רכב וניטע ספק באשר לקביעתו הנחרצת של הבוחן כי מקור הפגיעה הוא גוף רך. על אף שלכאורה יש היגיון בטענה זו מצאתי לדחותה, שכן עם העמקת החקירה, ולא זמן רב מתחילתה, הבינו החוקרים כי השערתם הראשונית שגויה וביססו היטב את ממצאיהם הנוספים ואת מסקנתם בעניין זה.

ו. **סימנים לבנים** - החוקר מוזס הבהיר לנאשם בעת חקירתו שרכבו לא פגע ברכבה של המנוחה שכן במהירות בה נסע היה מצופה למצוא על רכבו סימנים לבנים ואלו לא נמצאו (ת/33, עמ' 15, ש' 37 - עמ' 16, ש' 2).

ההגנה הצביעה על קיום סימנים לבנים בשברולט בכוונה להראות כי מקורם של אלו בפגיעת רכב בשברולט. כך סברו אף החוקרים בתחילת החקירה. בהתייחסו לתמונות בהן נראים סימנים לבנים בשברולט הסביר הבוחן כי מדובר בסוג של שריטה דקה או מעיכה בעלי גוון לבן. לפי הנראה בתמונות, הוא אינו יכול לקבוע אם מדובר בשריטה או בחריצה (פרו' - עמ' 235, ש' 30-32, עמ' 236, עמ' 239, עמ' 240, ת/13, תמונות 17, 18, נ/3 - תמונות מומחה ההגנה). **הבוחן קבע נחרצות כי פגיעה של רכב היתה מותרת בשברולט סימנים משמעותיים הרבה יותר משריטות והשריטה הדקה בוודאות לא נגרמה מרכב (ת/23, סעיף 3).**

לדבריו, במידה ששני כלי רכב היו נפגשים אחד בשני, היתה נוצרת יותר משריטה או מריחת צבע לבן שנגרמה בגלל מעיכות פח. עוד העיד הבוחן **שצבעה של השברולט שחור ובמידה והצבע נשרט נראה צבע לבן** (פרו' - עמ' 237, ש' 27-32, עמ' 238, ש' 3-7). כן אמר כי **במקום שהפח התעקם, במקום השבר, הצבע נשבר** (פרו' - עמ' 240, ש' 14-29). **הצבע לא נדגם** והבוחן קבע כאמור כי "לא נמצאה העברת צבע מרכב אחד למשנהו" (פרו' - עמ' 243, ש' 7-10).

ז. **אופן הפגיעה במנוחה וברכבה** - אין באפשרות הבוחן למקם באופן מדויק את מקום האימפקט ואת מקום עמידת המנוחה (פרו' - עמ' 21-23). לדבריו, על סמך הנזק בפג'ו הייתה המנוחה בתנועה משמאל לימין, כלומר מהשול השמאלי לפנים הנתיבים (פרו' - עמ' 28-30).

המנוחה נפגעה לפי קביעת הבוחן מהשברולט: "...הנזק העיקרי הוא בכנף. מהכנף הקדמית שהיא קיבלה את המכה, היא הוטחה לעבר האוטו שלה, ועם המשך נסיעת הרכב סביר להניח שהיא חזרה אליו, או עם היד או עם הרגל לעוד איזה שהן פגיעות פח כאלה ואחרות" (פרו' - עמ' 248, ש' 6-11). הבוחן נחרץ בקביעתו כי המנוחה נפגעה מהמראות, זאת על פי הנזקים בכלי הרכב, שברי הרכב וחווות הדעת להתאמת נזקים (ת/92). הבוחן נחקר ממושכות על מקור הפגיעה בפג'ו האם מרכב אחר או מגוף המנוחה שהוטח ברכבה. לאורך כל חקירתו עמד על כך שהנזק בפג'ו מקורו בהטלת המנוחה עליו: "...אני יכול לקבוע חד משמעית שהמראה נפגעה מהגוף שלה" (פרו' - עמ' 271, ש' 17-18). להלן עיקרי דבריו: המראה שנשברה ראשונה היא מראת השברולט שכן תחילה נפגעה המנוחה ממנה ואז הועפה באלכסון וחלק מגופה פגע במראת הפג'ו. לדבריו עמדה המנוחה דרומית מעט למראה, די קרוב לרכב, עדיין צמוד לדופן, באזור הפינה הקדמית השמאלית, קרוב לכנף. כתוצאה מפגיעת השברולט הוטלה המנוחה אל רכבה. נקודת המגע הראשונה הייתה מראת הפג'ו שנשברה. מראת דופן שמאל אינה נמצאת צמוד לרכב אלא נמצאת במרחק של לפחות 20 ס"מ מהרכב והיא נשברה מלפנים לאחור. בהמשך יצרה המנוחה מעיכה על דופן הדלת במרחק של כ-מטר ושישים מהמראה (ת/57, תמונה 18, מסומן בכוכבית). הבוחן הסביר כי אין בטווח שבין המראה למעיכה נזק נוסף בפג'ו שכן: "אתה שוכח שגוף של הולך רגל שנזרק, ידיים, רגליים, גפיים, זה לא תנועה קווית ישרה" (פרו' - עמ' 261, - עמ' 263, ש' 11, עמ' 269 ש' 27-28, עמ' 271, ש' 28, עמ' 273, ש' 6-7).

קוסטיקה, בשונה מהבוחן, טען כי הנזק בפג'ו מתאים לפגיעה מרכב ולא מתאים לפגיעה מהולך רגל. מדובר בשפשוף חזק, עמוק, ממקור מתכתי ולא מגוף אדם. זה נזק שנמשך ממעיכה. קוסטיקה התבקש שוב ושוב לנמק את מסקנתו זו אך לא עשה כן באופן ברור דיו (נ/10, נספח א' לחוו"ד ההגנה תמונות הפג'ו 30, 31, 32, פרו' - עמ' 837, ש' 19 - 842, ש' 19). הוא התייחס לדבריה של מלכה כי חשה ב"בום" שזעזע את כל הרכב, הדף אותה והיא נפגעה בכתפיים. לדבריו, פגיעה כה עוצמתית יכולה להיגרם רק מרכב ולא מגוף אדם. הוא לא התייחס לכך בחוות הדעת מפאת שכחה (פרו' - עמ' 885, ש' 3-7).

באופן מפתיע התייחס קוסטיקה בחוות דעתו למצב לפיו הנאשם הוא שפגע במנוחה והסביר שלאור הנתונים במקום, לא יכול היה להבחין במנוחה ולהבין כי פגע בה, אלא שבעת עדותו בפנישלל קוסטיקה את האפשרות שהנאשם פגע במנוחה כפי המצטייר מדבריו אלו (נ/11 - סעיף 156, פרו' - עמ' 886, ש' 7 - עמ' 887, ש' 12).

ח. **סימנים שחורים - ב"כ הנאשם הקשה בעניין סימנים שחורים בפג'ו** וטען כי לא ייתכן שנגרמו מהמנוחה. הבוחן עמד על דעתו: "הגוף של המנוחה פגע בפס קישוט, פס קישוט שנעקר גרם לסימנים השחורים...זה סימנים של אותו פס קישוט, רואים את זה גם בקו ישר באותו קוטר באותו רוחב של פס הקישוט (ת/57, תמונה 21, פרו' - עמ' 266, ש' 25-31).

ט. **נעל המנוחה** - נעל המנוחה נמצאה בזירה. לכך התייחס קוסטיקה בחוות דעתו וטען כי במסלול השלכה קדמית המנוח ישלף מנעליו. נטען נגדו כי בספרות שצירף לחוות דעתו לא כתוב כי מנגנון השליפה אינו מתקיים גם בתאונות מסוג אחר. על כך השיב כי בתאונות דופן, שלפית נעליים לא יכולה לקרות, עם זאת לא הפנה

לספרות מקצועית התומכת בדבריו ואמר כי עליו לחפש ספרות מקצועית המתייחסת לפגיעת צד (פרו' - עמ' 865-868, ש' 32, עמ' 893, ש' 19-13).

י. **המראות -** אין מחלוקת כי מראות צד שמאל של השברולט ושל הפג'ו נפגעו. **התאמת נזקים** בוצעה ע"י מומחה מעבדת סימנים וחומרים במז"פ ניקולאי וולקוב (להלן: "וולקוב"). וולקוב בחן בחוות דעתו, בין השאר, את השאלה האם מקור שברי המראה שנמצאו בשטח הינו במראת השברולט שנשברה עת פגעה במנוחה. במסקנות חוות הדעת קבע וולקוב כי מספר חלקי פלסטיק שבורים שנאספו בזירה דומים בצורה ובגוון למראת הצד הימני של השברולט. בנוסף, **נתוני היצרן ושנת ייצור החלקים מתאימים לאלו של מראת צד ימין של השברולט**. וולקוב לא הצליח למצוא התאמה פיסית בקו השבר בין השברים שנאספו בזירה לבין החלק השבור שנותר ממראת שמאל בשברולט וקבע שלדעתו **אפשרי** שהחלקים הם חלקי מראת שמאל של השברולט (ת/92).

הבוחן העיד כי על פי בדיקתו של וולקוב, **החלקים שנמצאו בזירה תואמים למראה הימנית של השברולט**. אכן ההתאמה לא היתה ברמה גבוהה אך הבוחן הסביר זאת בחסרונם של חלקים בבית המראה. החלקים במקום התאונה הועפו ונשברו, כלי רכב נוספים נסעו ושברו אותם לחלקים קטנים יותר, כך שהיו חסרים חלקים. החסר מנע אפשרות לבצע התאמה מלאה.

לאור הממצאים שנקבעו, התייחס הבוחן לשברי המראה ככאלו שנמצאו **מתאימים** לשברולט. עוד הסביר הבוחן כי מראות צד שמאל של השברולט ושל הפג'ו נפגעו ובשטח לא נמצאו מראות (פרו' - עמ' 224, ש' 10). **השברים נמצאו בזירת התאונה לכן כל החלקים שנמצאו בכביש שייכים ברמת סבירות גבוהה לשתי המראות**, שאם לא כן היו מוצאים בשטח את המראות. ב"כ הנאשם היקשה: "יכול להיות שהן מתאימות לרכב אחר שהיה מעורב בתאונה?" על כך השיב הבוחן כי במקרה כזה היו מוצאים בשטח את מראת השברולט (פרו' - עמ' 251 - 254).

אין מחלוקת שמראת צד שמאל של השברולט נתלשה וברכב נותר רק בסיסה. זו לא נבדקה על ידי הבוחן כי לא מצא צורך בכך והוא הסתפק בחוות הדעת של וולקוב. לדבריו: "אם הנאשם לא היה עוזב את המקום ושוטף את האוטו, סביר להניח שהיינו מוצאים שמה דברים" (פרו' - עמ' 285, ש' 12-13, ש' 23, עמ' 286, ש' 27-9).

קוסטיקה אף הוא התייחס לפגיעה במראת השברולט - לדבריו יתכן שהיתה פגיעה של מראה במראה. לא ניתן לקבוע באופן חד משמעי את כיוון הפגיעה במראת השברולט שנעקרה. אי אפשר לקבוע את כיוון הנזק על פי המצב הסופי של המראה ושל זרוע המראה. הוא אינו יודע מדוע נעקרה המראה באופן שנעקרה. זה קרה באופן מקרי, אקראי (פרו' - עמ' 833, ש' 11, עמ' 834, ש' 1, ש' 10-12).

קוסטיקה העיד כפי שאף כתב בחוות דעתו כי לו היתה מראת השברולט נפגעת בסמוך לדופן הפג'ו, היה עליה עם התנתקותה ליפול במקום. אם עלה על המראה רכב היו אמורים השברים להימצא באזור הדריסה (נ/11, סעיף 44, פרו' - עמ' 836, ש' 25-9).

38. הבוחן נחקר על מיקום נעלי המנוחה, איסוף השברים בזירה, שברי המראה בזירה, דרך איסופם ושליחת המוצגים והשיב כי קודם תיעד ואחר כך אסף את הממצאים: "כל הממצאים מתועדים בסקיצה ובלוח התצלומים". את זכויות המראות שנשברו והתפזרו לא אסף כי לא ראה בכך צורך (פרו' - עמ' 330-325, עמ' 328, ש' 25-27, עמ' 330, ש' 25, עמ' 335, ש' 9-2). עוד העיד כי חלק הגחון המצוין בסקיצה לא נמצא ולא

ידוע לאן הועבר אך הוא אינו שייך לרכבו של הנאשם (ת/12, תמונה 15, פרו' - עמ' 217, ש' 5-6, ש' 32 - עמ' 218, ש' 1).

39. הבוחן הסביר כי לא ביקש מהפתולוג לבדוק אם הפגיעות בגוף המנוחה מתאימות לנתונים אחרים. הוא הבחין בשובל של מריחות וסימנים לכל אורך הנתב השמאלי. נוכח מצב הגופה לא ניתן היה לבדוק שום דבר שכן לאחר התאונה פגעו במנוחה כלי רכב נוספים (פרו' - עמ' 271, ש' 30-31, עמ' 272, ש' 11, עמ' 344, ש' 5, ש' 17-21).

לדברי הבוחן, בגדי המנוחה לא היו חשובים לחקירת התאונה ולא נבדקו. ייתכן שלו נבדקו ניתן היה לקבוע כי כלי רכב נוספים נסעו על גופתה (פרו' - עמ' 335, ש' 11-15). עם זאת בהזדמנות אחרת אמר הבוחן כי יש להניח שצבע רכבו של הנאשם היה על בגדי המנוחה אך הדבר לא נבדק ועתה הבגדים אינם נמצאים בין המוצגים (פרו' - עמ' 243, ש' 7-10).

קוסטיקה העיד כי טביעת אריג של בד אי אפשר לשטוף כי מדובר בהטבעה בחום (פרו' - עמ' 783, ש' 21-31). לדבריו היה צריך לפעול על פי הנוהל ולבקש נתיחה של הגופה, שכן פגיעת חזית מותירה נזק שונה בגוף האדם מאשר פגיעה צדית. באם היתה קיימת התנגדות מצד המשפחה ניתן היה לבדוק את בגדי המנוחה, והיה בכך כדי לסייע בבדיקת מנגנון הפגיעה. בדיקת הבגדים היתה מאפשרת לבצע התאמה של סיבי הבד. צבע הרכב הפוגע נותר אף הוא לפעמים על הבגדים (פרו' - עמ' 894, ש' 24-32).

40. **מיקום עמידת המנוחה** - הבוחן קבע כי הצד הקדמי של הפג'ו בלט למרחק של 40 ס"מ לתוך נתיב שמאל והצד האחורי בלט למרחק של 60 ס"מ. הערכת הבוחן היא כי המנוחה עמדה במרחק של 97 ס"מ מהשול, כלומר בינה לבין רכבה הפרידו 37 ס"מ. כתוצאה מהפגיעה בה, הוטלה המנוחה קדימה ושמאלה **באלכסון** למרחק של כמטר, על פי הערכת הבוחן. לא ניתן לדעת את מרחק השברולט מהפג'ו כאשר נפגעה המנוחה ולא ניתן לדעת היכן עמדה המנוחה כשנפגעה. מדובר בהערכה בלבד (פרו' - עמ' 186, ש' 19, עמ' 302 - עמ' 304, ש' 18-19, עמ' 305, ש' 26-31). עוד התבסס הבוחן על השערה לפיה נהג נורמטיבי נוסע באמצע הנתיב (פרו' - עמ' 276, ש' 24).

הבוחן חזר והדגיש כי בחישוביו עשה שימוש בנתונים שמקלים עם הנאשם ודחה את טענת הסניגור כי ניתן היה לבוא עוד יותר לקראת הנאשם ולהשתמש בנתונים מקלים יותר (פרו' - עמ' 307, ש' 8-16).

מסקנתו של קוסטיקה בחוות הדעת, כפי שאישר אותה אף בעדותו: "בגלל שהבוחן לא ידע לתאר את מנגנון הפגיעה במנוחה עם השברולט, ניתן לקבוע שהשברולט כלל לא פגעה במנוחה". בנוסף העיד כי כאשר נוכח הבוחן לדעת שמדובר בפגיעת צד לא היה ביכולתו להסביר את ההטלה (פרו' - עמ' 874, ש' 1-11).

41. **מיקום גופת המנוחה** - כתוצאה מפגיעת השברולט, הוטחה המנוחה קדימה ובאלכסון שמאלה. הבוחן העיד כי: "ברגע שהרכב פוגע עם החזית שלו, בגוף של ההולך רגל... הוא מעביר לו את כל המהירות. במקרים כאלה אנחנו רואים את הולך הרגל מוטל למרחק. ברגע שהפגיעה היא בדופן כל המסה של הרכב היא פשוט נעלמת ופשוט הולך הרגל מסתובב ולא מקבל את כל האנרגיה של הרכב ואת כל המהירות של הרכב זה הסיבה שהיא לא נמצאה כל כך רחוק" (פרו' - עמ' 245, ש' 28 - עמ' 246, ש' 1-5). ועוד: "מה בדיוק קרה שמה, איך היא קיבלה את המכה, לאן היא עפה וחזרה, זה דברים שלצערי יש גבול כמה אני יכול לבוא ולקבוע.

כן אני יכול לבוא ולקבוע מה שאמרתי לך שכל השריטות וכל הממצאים הן פגיעות רכות, הן לא מתאימות לפגיעה של רכב ברכב שהיה משאיר סימנים אחרים לגמרי" (פרו' - עמ' 186, ש' 19, עמ' 247, ש' 31 - עמ' 248, ש' 2).

על פי שרטוט הבוחן, הזיזו העדים את גופת המנוחה מאמצע הכביש הצידה (מצוין בשרטוט - **ת/10**, פרו' - עמ' 190). הבוחן העריך שפגיעת מכונות גם היא הביאה להזזת המנוחה למרחק של 9-10 מטר, כי הן גררו אותה מעט הלאה (פרו' - עמ' 190, ש' 19-20, עמ' 191, ש' 17-18).

שובל הדם הצביע על כך שהיו כלי רכב נוספים שעלו על המנוחה לאחר התאונה (פרו' - עמ' 188, ש' 21-24, עמ' 191, ש' 8-9). וכן "אני לא יודע אם הרכבים שעלו עליה עלו עם הגלגלים או פשוט הגחון של הרכב פגע בה ומשך אותה עוד כמה מטרים קדימה" (פרו' - עמ' 192, ש' 4-6).

הבוחן התבקש להסביר כיצד על פי התרשים שערך (**ת/10**), מקום מציאת הגופה היה על השול השמאלי, ואילו בסקיצה שערך היא בנתיב השמאלי (**ת/22**). על כך השיב כי השרטוטים מתייחסים למקום מציאת הגופה לאחר שהוזזה. הגופה הייתה פחות או יותר בקו המפריד בין השול לנתיב השמאלי (פרו' - עמ' 213-214). ההבדל בין השרטוטים "זה עניין של 20 ס"מ לפה או לפה. אין לזה כל כך רלוונטיות לתאונה. זה לא המיקום שהיא שכבה אחרי שהיא הועפה". עם זאת הסכים ששרטוט הגופה באופן שונה בין הסקיצה לתרשים אינו תקין (פרו' - עמ' 214, ש' 30-32, עמ' 215, ש' 7-8).

42. לאור ממצאי הפגיעות בשברולט ובפג'ו ולאור התאמות הנזקים מצאתי לקבל את מסקנות הבוחן ולקבוע כי השברולט היא שפגעה במנוחה:

א. השברולט והפג'ו ניזוקו מפגיעת גוף רך ולא מפגיעת רכב. פגיעה של רכב בשברולט במהירות נסיעה כה גבוהה היתה גורמת לנזקים קשים יותר לשברולט כפי שפורט בהרחבה בעדות הבוחן שהובאה לעיל. זאת ועוד, פגיעת רכב בשברולט היתה גוררת בעקבותיה **הסטה חדה** של השברולט ימינה כתוצאה מהפגיעה, דבר שאינו מתואר באופן זה ע"י הנאשם.

ב. עוד מצאתי לקבוע כי גרסת הנאשם, לפיה רכב מרצדס פגע בו תוך שהגיוח משמאלו, אינה נתמכת בממצאים. רכב שהיה מגיוח מאחור היה פוגע, תוך הפגיעה בכנף השברולט ובמראת שמאל, גם בדופן ובגלגל. **פגיעה סלקטיבית**, היינו פגיעה בכנף ללא פגיעה בדופן ובגלגל אינה מתאימה לפגיעת רכב. אף מומחה ההגנה, קוסטיקה, לא יכול היה להסביר העדר פגיעה בגלגל בנסיבות אלו. זאת ועוד, שמשת הנהג מצד שמאל למטה נופצה. מדובר בשמשה **קדמית**. מקובלת עלי קביעת הבוחן כי ניפוץ קדמי כזה לא יכול היה להיגרם כשהנזק הוא מאחור לפניו אלא רק מלפנים לאחור. כלומר השברולט נפגעה מעצם שעמד מלפניה ולא מאחוריה.

ג. לאור אופי הפגיעות בשברולט ובפג'ו ובכללן תלישת המראות הצדיות השמאליות ובהתחשב בדברי העדים אודות מקום עמדה של המנוחה עובר לפגיעה בה, מצאתי לקבוע כי הנאשם פגע פגיעה צדית עם מראת שמאל במנוחה שעמדה בסמוך לפג'ו, בתוך נתיב שמאל, והטיחה שמאלה אל רכבה. המנוחה הוטחה תחילה על מראת הצד של הפג'ו. תיאור זה מתיישב עם דברי האם מלכה שישבה אותו זמן בפג'ו. מלכה הרגישה "נגיחה" במראה ואחרי זמן קצר שמעה "בום". עוד מצאתי לקבל את מסקנת הבוחן כי המנוחה הוטחה בתנועה משמאל לימין, כלומר לתוך נתיב שמאל. מסקנתו נתמכת בעדותו של יוניס אשר העיד כי יחד עם הרופאה גרר את המנוחה

מהכביש לשוליים.

ד. באשר לסימנים הלבנים על השברולט. מקובלת עליי קביעת הבוחן כי פגיעה של רכב בשברולט היתה מותירה בשברולט סימנים משמעותיים הרבה יותר. השברולט ניזוקה ובמקום בו נשרט ונשבר הצבע והפח התעקם, נראה צבע לבן. הבוחן אמנם לא דגם את הצבע אך לא מצא העברת צבע מרכב אחד למשנהו והסביר בעדותו כי צבעה של השברולט שחור ובמידה ונוצרת שריטה נראה צבע לבן. משכך מצאתי לקבוע כי מקור הסימנים הלבנים על השברולט לא נוצר מפגיעת רכב אחר בה. עוד אציין כי הנאשם עצמו הבהיר כי לא פגע ברכבה של המנוחה (הפג'ו צבעו לבן) כי לו היה עושה כן היה מסתובב מעוצמת המכה. הרכב שלטענתו פגע בו היה מרצדס

שחורה.

ה. באשר למראות. מקובלת עלי מסקנת הבוחן כי שברי המראה שנמצאו בשטח מקורם במראת שמאל של השברולט, והרי בכל מקרה, אף לגרסת הנאשם, נפגעה מראת שמאל של השברולט במקום. מחוות דעתו של וולקוב עולה כי נתוני היצרן ושנת ייצור החלקים שנמצאו בזירה נמצאו מתאימים למראת צד ימין של השברולט, זו שלא נפגעה בתאונה. לא ניתן היה לבצע התאמה פיסית בין שברי המראה לבין חלק המראה השמאלית שנותר ברכב, שכן המראה נופצה בזירה לחלקים קטנים ונרמסה ע"י כלי רכב שנסעו במקום. במצב כזה לא ניתן היה להתאים את חלקי השברים לחלק השבור שנותר ממראת שמאל. יחד עם זאת, לאור נתוני היצרן הזהים ושנת הייצור הזהה לא נותר בלבי ספק כי שברי המראה מקורם במראת שמאל של רכבו של הנאשם.

ו. קוסטיקה העיד כי לו היתה נפגעת מראת השברולט בסמוך לדופן הפג'ו היה עליה ליפול במקום והשברים היו אמורים להימצא באזור הדריסה. שרטוט הבוחן מעלה כי אכן חלקי המראה נמצאו בזירה בקרבת מקום התאונה.

ז. בגדי המנוחה לא נבדקו. יתכן כי אכן היה, כטענת ההגנה, מקום לבדקם, אלא שלאור ממצאי ד.נ.א. של המנוחה על רכב הנאשם, כמו גם קיומן של ראיות אחרות המצביעות על הפגיעה במנוחה על ידי השברולט, נראה כי אי בדיקת הבגדים אינה גורעת ואין בה כדי להטיל ספק בממצאים שנאספו.

קוסטיקה טען כי בדיקת הבגדים יכולה היתה להשליך על מנגנון הפגיעה ולהסבירו. סבורני כי החסר בבדיקת הבגדים אינו משלך על הראיות הקיימות הקושרות את הנאשם לעצם הפגיעה במנוחה.

ח. בהקשר זה אציין כי מצאתי לדחות את מסקנתו של קוסטיקה ואת טענת ההגנה בסיכומיה כי משלא הוכח מנגנון הפגיעה במנוחה יש לקבוע כי הנאשם לא פגע בה.

מסקנתי היא כי הפגיעה במנוחה ע"י השברולט הוכחה והיא נתמכת בממצא אובייקטיבי של ד.נ.א. שנמצא על השברולט. הבוחן העיד כי אינו יכול לקבוע באופן נחרץ כיצד "קיבלה" המנוחה את המכה ולאן "הועפה", אך היה נחרץ לכל אורך החקירה בקביעתו כי לאור הממצאים, הנאשם הוא שפגע במנוחה. הנאשם אינו מואשם בגרימת מותה של המנוחה. די בעצם פגיעתו בה, כדי לבסס את מחויבותו כלפיה. לצורך זה די בממצאים שהושגו מהם עולה כי פגע בה.

נתיב נסיעת הנאשם - על פי גרסת הנאשם הוא נסע בנתיב האמצעי שעה שרכב מרצדס שחור שנסע משמאלו פגע בו. הבוחן עמד על קביעתו כי הנאשם נסע בנתיב השמאלי עת פגע במנוחה (פר' - עמ' 278, ש'

10-11). בדו"ח הבוחן נקבע כי "העדר ממצאים בנתיב האמצעי ובצדו הימני של הנתיב השמאלי מעיד על כך שהרכב הפוגע נסע בנתיב השמאלי ועם פגיעתו בהולכת הרגל הוטלה הולכת הרגל ושאר הממצאים קדימה ושמאלה לעבר השול השמאלי. לפיכך ניתן לשלול את גרסת הנהג לפיו נסע בנתיב האמצעי" (ת/8, ס' 9, ס"ק 2-3).

הנאשם נשאל באיזה נתיב נסע ברגע הפגיעה והשיב: "לדעתי בנתיב המרכזי" (ת/2ג, עמ' 10, ש' 2-3). בנוגע לנתיב נסיעת המרצדס אמר הנאשם: "אני מה אני חשבת?... שהוא הגיע בנתיב השמאלי שלי". נשאל: "השמאלי ואז למעשה חתך אותך בנתיב?" והשיב: "כן. זה מה שחשבת" (ת/2ג, עמ' 18, ש' 32 - 20, ש' 39).

כאשר עומת הנאשם עם ממצאי החקירה לפיהם נסע בנתיב השמאלי, אמר שזכור לו שנסע בנתיב האמצעי ולאחר התאונה עבר רק נתיב אחד בשביל לרדת לשוליים (ת/2ג, עמ' 37).

הנאשם היפנה את החוקרים לבדוק במצלמות כביש 6 באיזה נתיב נסע (ת/3ב - עמ' 44, ש' 14-15, ש' 23-24). לדבריו, בזמן הפגיעה היה ראשו בכיוון ישר וימינה, לא זכור לו משהו חריג בצד שמאל (ת/2ג, עמ' 36-37). הוא לא הבחין במנוחה טרם הפגיעה, לראשונה ראה אותה על הכביש. לשאלת החוקרים אישר כי במחשבה בדיעבד יתכן שלא הבחין במנוחה כי מבטו היה מופנה לעבר שני הבחורים מימין. פנסי החזית של הפג'ו לא דלקו לכן לא הבחין בו (ת/2ג, עמ' 38).

בעדותו חזר הנאשם על כך שנסע בנתיב האמצעי (פרו' - עמ' 586, ש' 1-30) וכי בנסיעתו הביט ימינה לעבר האורות וכשקיבל את המכה הביט קדימה וראה את הרכב שפגע בו חותך אותו וממשיך במהירות קדימה (פרו' - עמ' 15, ש' 34 - עמ' 16, ש' 18, עמ' 587, ש' 12-21, עמ' 588, ש' 27).

כשהרגיש את ה"בום" ברכב, סטה הנאשם מעט ימינה על מנת לעצור. הוא בלם וירד אט אט לשול הימני. הבלימה היתה בנתיב נסיעתו והוא הסיט את ההגה ימינה בפעולות רצוניות (ת/2ג, עמ' 18, ש' 3-24).

בהזדמנות אחרת תיאר הנאשם לחוקרים שהאט, לא בלם, כי פחד שהרכב מאחוריו יבלום ואז עבר נתיב ועצר לאט לאט בכורכר (ת/3ב, עמ' 9).

בעת שמוזס חקר את הנאשם הסביר מוזס כי הנאשם תיאר מצב בו רכבו המשיך בנסיעה קדימה בתנועה ישרה. כאשר שני כלי רכב מתנגשים הצד החזק יותר משפיע על הווקטור ימינה ולכן גרסת הנאשם אינה מתיישבת עם תיאורו את האירוע. מילים אחרות, מעוצמת התנגשות של רכב אחר בשברולט היה הנאשם אמור להידחק ימינה באופן משמעותי, דבר שלא התרחש (ת/2ג, עמ' 18).

קוסטיקה העיד כי כל חוות דעתו מתבססת על גרסת הנאשם לפיה נסע בנתיב האמצעי ורכב שחלף על פניו מצד שמאל פגע בו. קוסטיקה אישר שלו היה נפגע הנאשם בנתיב האמצעי היה מצופה שממצאים ימצאו באזור הנתיב האמצעי, או בין 2 הנתיבים אלא שלטענתו ממצאים אלו לא נמצאו שכן היה חשוך, הכביש לא נחסם וגם בנתיב האמצעי המשיכו לנסוע. מכאן שאינו סומך על בדיקת הבוחן בעניין זה (פרו' - עמ' 843-845).

הבוחן הנחה בוחן נוסף, אמנון ביבי (להלן: "אמנון"), וזה מדד, כפי שאף העיד בפני, באמצעות גלגלת, ומצא כי המרחק מגשר האגרה עד מקום התאונה עמד על 917 מטר (ת/51, פרו' - עמ' 276, ש' 13-14, עמ' 11-13, עמ' 116). מדו"ח כביש 6 עלה כי 400-500 מטר לפני מקום התאונה נסע הנאשם בנתיב האמצעי (ת/62).

מפלט שהוצא ע"י מנהלת כביש 6 ניתן לדעת את מספרי כלי הרכב שעברו בגשר האגרה בשעת התאונה (ת/18). עוד ניתן לדעת במשך 7 ימים, מיום קרות האירוע, באיזה נתיב נסעו כלי הרכב העוברים בגשר חורשים צפון. תמונות כלי רכב שעברו בשערי האגרה נשמרות עד 7 ימים ונתוני המעבר עצמו, ללא תמונות הנתיב בו נסעו, נשמרים ללא הגבלת זמן. לפיכך, מעבר ל 7 ימים לא ניתן לדעת באיזה נתיב נסע כל רכב (נ/6). ב"כ הנאשם טען כי היה על החוקרים לקבל בזמן אמת פירוט כלי הרכב שנסעו בנתיב השמאלי ולחקור אותם. הבוחן השיב כי נחקרו נהג אחד או שניים אך לא מעבר לכך כי לא נמצא שיש בנתונים אלו כדי לתרום לחקירת התאונה (פרו' - עמ' 280, 278 ש' 1-15).

הרמת"ד שי אשכנזי העיד כי פלט המכוניות שעברו בכביש 6 בשעה הרלוונטית הוצא במטרה לחפש רכב מסוג מרצדס שלגרסת הנאשם היה בוודאות באזור. מרצדס לא נצפתה במהלך הזמן הזה. לטענת ב"כ הנאשם, מכיוון שמדובר על 917 מטר משער האגרה לתאונה, וככל שהנתון הזה מדויק, ניתן לדעת את סדר נסיעתם של כלי הרכב בהתאם לכניסתם. ידוע כי הנאשם עבר בנתיב האמצעי אך לא נבדק נתיב נסיעתם של כלי הרכב האחרים. שי הסכים כי את הנהגים שנסעו לפני ואחרי הנאשם ראוי היה לזמן לחקירה ולא להסתפק ברישום שיחתם הטלפונית (פרו' - עמ' 530 ש' 19 - עמ' 531 ש' 25, עמ' 533 ש' 13-17). **שי שלל את הצורך לערוך בדיקה ויזואלית לכלי רכב שנסעו בסמוך לנאשם והשיב באופן נחרץ כי לא היה ספק מהיום הראשון כי הנאשם הוא הפוגע "לא. הרכב הזה חד משמעית זה הפוגע",** לכן התמקד בחיפוש אחר מרצדס ולא בעדים שהיו לפניו או אחריו (פרו' - עמ' 531 ש' 26-29, עמ' 532 ש' 2-10).

בהמשך יובאו הודעות הנהגים שנהגו במקום התאונה בזמן הרלוונטי.

הרמת"ד שי ערך ניסוי כדי לשלול את טענת הנאשם לפיה נסע בנתיב האמצעי. על פי הנקלט בשער הכניסה, נהג הנאשם במהירות של 151 קמ"ש. טענת הנאשם כי נסע בנתיב האמצעי אינה מתיישבת עם נסיעתה של עדת ראייה שנקלטה בנתיב האמצעי במהירות של 115 קמ"ש. מסקנות הניסוי העלו כי בתחילה נסע הנאשם אחריה. אם המשיכו השניים בנסיעה בנתיב האמצעי באותה מהירות היה הנאשם חייב לעקוף אותה וכאשר עשה כן פגע במנוחה (ת/40).

כך רשם שי בדו"ח: "בהנחה שכלי הרכב נעו במהירות קבועה מהכניסה לשער האגרה ועד מקום עמידת רכב הנפגעת, ניתן להסיק כי בשעה 20:37:11 הגיעו לאותו המרחק מרגע הכניסה לשער האגרה, ומכיוון שרכב החשוד נע במהירות של 151 קמ"ש, הנ"ל היה חייב לעקוף את רכבה של עדת הראייה בנתיב השמאלי ולאחר 121 מטר פגע בהולכת הרגל". לעניין מהירות נסיעת הנאשם ובחינת מהירות הרכב שנסע לפניו העיד שי כי אין לו הבנה במנגנון בדיקת המהירות של כביש 6 לרבות המכשור, הכיול והתקלות ואישר לב"כ הנאשם כי נוכח זאת, מהירות נסיעת הנאשם כפי שנקבעה ע"י כביש 6 שנויה במחלוקת (פרו' - עמ' 522 ש' 28 - עמ' 523 ש' 7). עוד אישר את דברי ההגנה כי בניגוד לקביעתו בת/40, קיימות אפשרויות נוספות לפיהן לא היה הנאשם חייב לעקוף את אותה נהגת, שירה פסיס. כך למשל אם נהג במהירות של 145 קמ"ש ולא ב-151 קמ"ש, או ששירה הורידה מעט ממהירותה (פרו' - עמ' 525 ש' 25-29).

קוסטיקה נשאל על כך והשיב כי מהירות נסיעת הנאשם אינה ידועה וכי חרף טענת התובעת כי על פי הדוחות נסעו במהירות קבועה, אין וודאות ששני כלי הרכב עד לנקודת האימפקט אכן נסעו במהירות קבועה. עוד טען כי שי אשכנזי הודה בעדותו כי עשה טעות בעניין ולכן הנאשם לא היה חייב לעקוף את הרכב שלפניו, רכבה של שירה פסיס

(פרו' - עמ' 863, ש' 8-20).

44. לאור הנתונים שהובאו בפני **מצאתי לקבוע כי עובר לתאונה נסע הנאשם בנתיב** השמאלי. טענתו כי נסע בנתיב האמצעי נדחת על ידי. אף בחקירתו במשטרה ניכר כי לכל הפחות, לא היה הנאשם בטוח לגבי הנתיב בו נסע. **לדעתי** נסע בנתיב המרכזי.

מעבר מהנתיב האמצעי לנתיב הימני לא צוינה כלל על ידי הנאשם ולא הועלתה על ידו כאפשרות.

א. הבוחן קבע כי היעדר ממצאים בנתיב האמצעי ובצדו הימני של הנתיב השמאלי ומציאת ממצאים בצד שמאל מעיד על כך שהפגיעה התרחשה בנתיב השמאלי. ממצא זה שולל את גרסת ההגנה לפיה נסע הנאשם בנתיב האמצעי. לו היתה גרסת הנאשם נכונה, לא היה נמצא מקבץ שברים בשמאל הכביש. סביר כי לאחר התאונה הועפו ונרמסו השברים תחת גלגלי מכוניות חולפות, עם זאת לא סביר כי מקבץ שברים נמצא רק בצד מסוים. בצד השמאלי. לא ניתן לקבל כי באורח פלא הסתדרו הממצאים בשמאל הכביש באופן מקרי. יוזכר כי בין השברים נמצאו שברי מראה הדומים למראת צד ימין של השברולט.

ב. כפי שעולה מדו"ח כביש 6, כ-400-500 מטר לפני מקום התאונה נסע הנאשם בנתיב האמצעי (ת/62). הנאשם הביא נתון זה כתמיכה לטענתו לפיה דיבר אמת באומרו כי עובר לתאונה נהג בנתיב האמצעי. ברי כי עובדה זו אין בה כדי להוכיח כי הנאשם נסע עובר לתאונה בנתיב האמצעי. לנאשם היה די זמן ודי מרחק (400-500 מטר) לעבור לנתיב השמאלי.

ג. הבוחנים מצאו כי תחילה נהגה שירה פסיס ברכבה בנתיב האמצעי כשהנאשם מאחוריה. מהירותה עמדה על 115 קמ"ש. לפיכך קבעו כי בהנחה שכלי הרכב נעו במהירות קבועה מהכניסה לשער האגרה, היה הנאשם חייב לעקוף את הרכב שלפניו ולעבור לנתיב שמאל (ת/40). שי הרמת"ד אישר לב"כ הנאשם כי ישנן אפשרויות שיובילו לאי עקיפה דווקא, למשל הפחתת הנאשם את מהירות נהיגתו ל-145 קמ"ש, או ששירה הורידה מעט ממהירותה. עוד היסס שי באשר לאמינות נתוני המהירות שסופקו ע"י כביש 6 ומשכך מצא לאשר לב"כ הנאשם כי מהירות הנאשם שנויה במחלוקת.

מצאתי לצרף ניסוי זה לראיות המצביעות על נהיגת הנאשם בנתיב האמצעי ומעברו לנתיב השמאלי. ייתכן שמהירותם של השניים לא היתה קבועה, עם זאת מהירות הנאשם לא הואטה כאפשרות שהוצגה לשי בעדותו וכסברה שמציעה ההגנה בסיכומיה. ההפך הוא הנכון. הנאשם אף הגביר מהירותו עד 154 קמ"ש. לפיכך, שעה ששירה פסיס נעה לפניו במהירות נמוכה בהרבה משלו, **לא היה מנוס מביצוע עקיפה** שתמנע התנגשותו בה. כאמור, לבד מהשתלבותו למחלף, **לא ציין הנאשם כלל נסיעה בנתיב הימני**. כל החקירה בעניין זה ותשאולו נסובו על מעברו לנתיב השמאלי. משכך, אני קובעת כי הנאשם עקף את שירה ועבר לנתיב השמאלי. לעניין המהירות, לא מצאתי לתת משקל לדבריו של שי כי מהירות הנאשם כפי שנקבעה בכביש 6 שנויה במחלוקת שכן מלוא הנתונים לא היה בפניו. כביש 6 אינו המקור היחיד לקביעת המהירות בה נהג הנאשם עובר לתאונה, נתוני איתורן מצביעים על מהירות דומה.

ד. מצאתי כי הצדק עם ההגנה בטענתה כי נכון היה לקבל מכביש 6 את נתוני הנתיבים בהם נסעו המכוניות הנוספות שעברו במקום עובר לתאונה וכפי שאמר שי הרמת"ד, לחקור את אותם נהגים ולא להסתפק בשיחה טלפונית עמם. נתוני הנתיבים נשמרים במאגרי כביש 6 שבעה ימים והיה סיפק בידי המשטרה להוציאם. באופן זה

ניתן היה לדעת ברמת וודאות גבוהה מי נסע בקרבת הנאשם. כעולה מעדות הבוחן, לאחר פגיעתו של הנאשם במנוחה והטחתה אל הכביש, סביר כי כלי רכב נוספים פגעו בה. מסכימה אני כי היה נכון לעשות יותר על מנת לנסות ולאתר כלי רכב נוספים, ולחקור אם נהגיהם היו ערים למתרחש. נהגים אלו, כטענת ההגנה, אף הם "מעורבים בתאונה" ואף עליהם חלות החובות שחלו על הנאשם. עם זאת טענתה של ההגנה להגנה מן הצדק בשל אכיפה בררנית ומחדלי חקירה הינה מרחיקת לכת בנסיבות אירוע זה. גם לאחר שהגיע הנאשם למשטרה והבנת החוקרים בעניין אחריותו הלכה והתגבשה, עדיין המשיכו החוקרים לחקור וליצור קשר עם הנהגים הרבים שנסעו במקום ורבים מהם אף נחקרו במשטרה. גם לו תשמע טענת ההגנה כי היה מקום לעשות עוד בניסיון לבדוק את גחון של עשרות המכוניות שעברו בזירה בחיפוש אחר עקבות מדמה של המנוחה, הרי שבאי מציאת מעורבים נוספים אין כדי לפגוע בתחושת הצדק וההגינות המשפטית ולא ניתן לקבל את טענת ההגנה להתנהלות מגמתית בחקירת הנאשם.

45. **מהירות - לגרסת הנאשם בהודעתו הראשונה, עמדה מהירות נהיגתו על 80 קמ"ש לערך (ת/ב, עמ' 5, ש' 36).** בהמשך חקירתו אמר כי מרגע הירידה לכביש 6 במחלף קאסם לא נסע מהר, בסביבות 80 קמ"ש. בהתחלה נסע בנתיב הימני במהירות מאד איטית כדי להשתלב, אז עבר לנתיב האמצעי והמשיך לנסוע במהירות של 80 קמ"ש כי היתה תנועה מאד סואנת (ת/ב, עמ' 34). הנאשם חזר על כך שאורות המצוקה שראה מימין הביאו אותו להאט (ת/ב, 2, עמ' 10, ש' 29-30). נאמר לו שעל פי נתוני כביש 6 נהג במהירות של 151 קמ"ש ועל כך השיב שאפילו לא הגיע למהירות המותרת (ת/ב, עמ' 22, ש' 40-20). נאמר לו שעל פי איתורן המותקן במכוניתו נסע 154 קמ"ש, הכחיש והשיב שהחוקרים הופכים אותו לאויב המדינה. נתן לחוקרים הסברים אלטרנטיביים למהירות בה נתפס למשל כי מצלמות כביש 6 קלטו מהירות של רכב אחר (ת/ב, עמ' 27-29, פרו' - עמ' 584, ש' 21 - עמ' 585).

בעדותו אמר הנאשם שנהג במהירות המותרת - **100-120 קמ"ש** (פרו' - עמ' 582, ש' 18-16). הוא אינו נוהג להגיע למהירויות גבוהות מאלו. כאשר ראה את האורות של הבחורים מימין הפחית מהירות ל-80 קמ"ש (פרו' - עמ' 584-585). כעולה מדו"ח האיתורן (ת/ב, 81) בבוקרו של יום התאונה, בשעה 6 בבוקר נהג הנאשם בהוד השרון במהירויות גבוהות ועד 141 קמ"ש.

הבוחן במסקנותיו קבע כי בשל חוסר ממצאים, בהם מהירותו של הנאשם בזמן האימפקט, לא ניתן לקבוע את המהירות בה נהג. עם זאת נקבע כי המהירות בה נהג הנאשם עמדה על כ-150 קמ"ש. הבוחן הסתמך על **שני גורמים** שסיפקו נתונים אודות מהירות הנאשם. האחד - **מצלמות מרכז הבקרה של כביש 6** לפיהן, 917 מטר לפני הפגיעה נהג הנאשם במהירות של **151 קמ"ש**. השני - מדידת **איתורן**, המותקן ברכב הנאשם, לפיה נהג הנאשם בעת הרלוונטית, במהירות של **154 קמ"ש (ת/ב, 81, ת/ב, 8, סעיף 14(9))**, פרו' - עמ' 177, עמ' 307, ש' 17-24, עמ' 308, ש' 7-8, ש' 16).

הגם שהמהירות בה נסע הנאשם עמדה על מעל 150 קמ"ש ערך הבוחן את השחזור במהירות של 120 קמ"ש (פרו' - עמ' 317, ש' 25), כלומר בערך המקל עם הנאשם. הבוחן ערך את חישוביו בהתחשב במהירות הנסיעה המותרת בכביש 6 וגם על פי חישוב זה התאונה היתה בלתי נמנעת.

עד התביעה **תומר דרור** (להלן: "תומר") הוא מנהל מרכז בקרת התנועה הארצי בחברת "דרך ארץ" של כביש 6. תומר ניהל את התנועה בכביש כולל איתור הזרימה במצלמות, ניהול אירועים ותאונות. במסמך שהוגש על ידו, "דו"ח טרנזקציות לרכב", צוינה מהירות נסיעת הנאשם בכביש. על פי הדו"ח בשעה **20:36:52 עמדה מהירות נסיעת**

הנאשם על 151 קמ"ש (ת/84). תומר נשאל לעניין קביעת המהירות ע"י כביש 6 והשיב כי השערים נותנים נתוני מהירות אך הוא אינו יודע להסביר את הטכנולוגיה המדויקת ומתי כוילו המכשירים. לדבריו, לא ניתן להשתמש במכשירים אלו לאכיפת מהירות (פרו' - עמ' 556 - עמ' 557, ש' 13).

קצין הביטחון של חברת איתוראן, עד התביעה **אבי מדעי** (להלן: "אבי"), עובד בחברה כ-20 שנה. אבי העיד כי חברת איתוראן לא עושה חישוב מהירויות. את המהירות קוראים ממחשב הרכב (פרו' - עמ' 423, ש' 20-22). אבי הגיש פלט שהתקבל ממכשיר שמותקן ברכב הנאשם **(ת/81)**. על פי הרשום בפלט מהירות נסיעת השברולט עמדה בשעה 20:36:34 על 123 קמ"ש ובשעה **20:37:02 על 154 קמ"ש**.

אבי העיד כי כל המידע שמגיע נאגר במחשבי איתוראן באופן קפדני: "המידע שמגיע אלינו, מגיע ממערכות איתוראן שמותקנות בכלי הרכב השונים, המידע הוא מאד מדויק, עם מערכות GPS...לא נעשה בהם שום שינוי מרגע שהם נכנסים למערכת" (פרו' - עמ' 419, ש' 3-6, ש' 28-32).

אבי העיד כי הדו"ח הצביע על כך שהרכב היה בעמידה בין השעות 20:37 - 21:01.

מהפלט **(ת/81)** עולה כי לאחר השעה 21:01 חסר תיעוד המהירויות. הסברו של אבי לכך היה כי הרכב לא נסע מעת שעצר ועד סוף הפלט. מהראיות כמו גם מגרסת הנאשם עולה שהנאשם דווקא נסע מן המקום, ואף בדו"ח עצמו מופיעים מיקומיו השונים של הרכב על פי נתיב נסיעת הנאשם כשעזב ונסע מהמקום אך זאת בלא ציון המהירות. כך למשל רשום בפלט בשעה 21:01:17 "יציאה לכביש 551". אבי העיד כי הרישום על מיקום ללא ציון מהירות אפשרי מקום בו הרכב נגרר או לחילופין כאשר מישהו פגע במערכת היינו פירק אותה ממקומה שהוא לרוב בדשבורד הקדמי (פרו' - עמ' 421-422).

ויודגש, הנאשם לא הואשם ולא נטען נגדו בשום שלב כי פגע במערכת איתוראן בכוונת מכוון.

מומחה ההגנה קוסטיקה התייחס לצורך חישוביו לנתון של 150 קמ"ש כמהירות בה נהג הנאשם, זאת למרות שלסברתו אין זו המהירות הנכונה. קוסטיקה לא התייחס בחישוביו למהירות בה נקב הנאשם והסביר כי הוא משתמש ומתמודד עם הנתונים שנכתבו בכתב האישום (פרו' - עמ' 781, ש' 5-6, 13, 26). במאמר מוסגר אציין כי בכתב האישום נטען כי הנאשם נהג בנתיב השמאלי ונראה כי בעניין זה מצא קוסטיקה לכתוב את חוות דעתו בהתאם לגרסת הנאשם דווקא.

בחקירה נגדית נשאל קוסטיקה: "מהמומחיות שלך, מהניסיון רב השנים שלך, **מה הסבירות ששני מנגנונים שונים שלא קשורים אחד לשני, יצביעו על מהירות מאד דומה? ותשובתו: "אין לי תשובה על זה"** (פרו' - עמ' 780, ש' 6-12).

קוסטיקה העיד כי במהירות 150 קמ"ש הנאשם אינו יכול לדעת במה פגע. יכול לדעת שמשהו פגע ברכבו אך לא מה פגע. עם זאת ידע בוודאות שמעורב בתאונת דרכים (פרו' - עמ' 782, ש' 6-9).

46. מצאתי לקבל את עמדת המאשימה באשר למהירות בה נהג הנאשם. אכן תומר, נציג כביש 6, העיד כי לא ניתן להשתמש במכשור כביש 6 לאכיפת מהירות ואף לא היה ביכולתו להסביר על המערכת ומתי כוילה, **עם זאת, שני מקורות שונים - שתי מערכות ממוחשבות שונות - האחת מצלמות כביש 6 והשנייה מערכת**

איתוראן, הגיעו לתוצאות דומות. לא ניתן ליתן הסבר אחר לזהות בין התוצאות פרט לדיוק הבדיקה בשתי המערכות. ניתן אף לראות את הסנכרון בין שתי מערכות אלו:

איתורן בשעה 20:36:34 - 123 קמ"ש.

כביש 6 בשעה 20:36:52 - 151 קמ"ש.

איתורן בשעה 20:37:02 - 154 קמ"ש.

47. **סימני ניגוב אבק על השברולט - דו"ח פעולה נרשם ע"י הבוחן (ת/14).** הבוחן צילם מספר תמונות של השברולט בתחנת חדרה (ת/57), בדק את השברולט ואת נזקיה בבדיקה ויזואלית וקבע: **"נצפו נזקים בכל דופן שמאל אשר תואמים לממצאי התאונה. בנוסף מבחינה ויזואלית היה נראה כי דופן שמאל, גג הרכב, מכסה מנוע וחלקה האחורי של השברולט נוקו ע"י מגבת/מטלית בצורה סיבובית כאשר כל דופן ימין נראה מאובק" (ת/14).**

בתמונות (ת/57 ו - ת/75) לא נראים סימני הניגוב שתיאר הבוחן. הבוחן הסביר כי מדובר בתמונות שאיכותן אינה טובה והן צולמו ממרחק ולכן לא ניתן לראות את הסימנים (פרו' - עמ' 340, ש' 17-13). הבוחן חזר על כך שדופן שמאל נראתה בלי טיפת אבק בעוד שדופן ימין היתה מאובקת וכן כי נראה שהרכב נוקה בתנועות סיבוביות. הבוחן לא צילם מאוחר יותר את הרכב כי הרכב עמד מספר שעות וממילא נמלא שוב אבק כך שצילום מאוחר ממילא לא היה רלוונטי (פרו' - עמ' 339, ש' 18-17, עמ' 340, ש' , עמ' 341, ש' 31-29). ב"כ הנאשם עמד על כך שהגג מלוכלך (ת/75, תמונה 3) וטען כי הבוחן צילם את תמונותיו במכוון מרחוק (ת/57, תמונה 39, פרו' - עמ' 341 - עמ' 342, ש' 20).

קוסטיקה בעדותו אישר שבתמונה מס' 4 נראים ניגובים אך הוא אינו יודע מי גרם להם (פרו' - עמ' 791, ת/75, תמונה 4).

48. מצאתי לקבל את קביעות הבוחן על מציאת סימני ניגוב אבק על השברולט, כפי שתיארם בדו"ח ת/14. עתה אין חולק עוד כי הנאשם ניגב את רכבו. כבר בהודעתו השניה חזר בו הנאשם מגרסתו הראשונית והסביר כי ניקה את רכבו. אף קוסטיקה אישר כי בתמונה נראים ניגובים. קוסטיקה העיד כי בחוות דעתו הסתמך אך ורק על הודעתו הראשונה של הנאשם, ויתכן שלכן נקלע לכלל טעות בשל כך בקבעו כי אינו יודע מי הוא שניגב את השברולט.

גרסת הנאשם

קודם לכן הובאה הודעתו הראשונה של הנאשם, עתה יפורטו אמירותיו הנוספות על המשתמע מהן.

49. **הנאשם הביע צער ובושה על עזיבתו את זירת התאונה -** הנאשם עמד באופן נחרץ על כך שלא הפקיר את המנוחה (ת/2, תמליל ראשון, עמ' 4, ש' 25) וביוזמתו אמר: "אני מצטער, וגם משתתף בצערם של המשפחה, אם הרכב שלי פגע בהולכת הרגל אבל באמת לא ברחתי מהמקום. אני לא חונכתי ככה. לא חניכתי את ילדי לזה (ת/2, עמ' 5, ש' 39-23, ת/2, דיסק 1, דקה 17:51). הגדיר את מצבו כ"מצב מביש" ורצה

לסיים את הפרשה (ת/ג, עמ' 2, ש' 15-2).

עוד אמר הנאשם: **"מגיע לי עונש ואני מודע שמגיע לי עונש... ואני אקבל אותו" (ת/ג, עמ' 12, ש' 21-22).**

בחקירתו הנגדית לאחר ניסיונות התחמקות מהשאלה מדוע סבר שמגיע לו עונש השיב: כי לא מגיע לו עונש והוא אמר כך רק כי נלחץ מהשוטרים (פרו' - עמ' 623, ש' 25-32).

הנאשם חזר על כך שלא התכוון לטשטש ולהעלים ראיות. הסיבה שניקה את רכבו היא כי הוא "חולה ניקיון". הוא עשה טעות שלא נשאר במקום אבל הוא לא נמלט: **"עשיתי טעות נוראית. אני אני אני...אני מגיע לי אני לא יודע מה...שלא נשארתי בשטח. זה הדבר...הכי טיפשי בחיים שלי. עשיתי בלי שיקול דעת ובדרך...אני אני לא יודע מה עשיתי. פשוט לא יודע מה עשיתי".** וכן: **"מגיע לי עונש", "מגיע לי לחסל אותי", "אני אכזבתי את עצמי", "זה לא החינוך שחונכתי. זה לא החינוך שאני חונכתי את הילדים שלי. זה לא מה שאני..." (ת/ג, קלטת 3, עמ' 4).**

בסיום חקירתו נשאל הנאשם באם הוא מעונין להוסיף דבר מה והשיב: **"אינני יודע עד לרגע זה במה פגעת. אני משאיר את זה לצוות החקירה וסומך עליהם בפתרון האמיתי. מצר על כך שעזבתי את הזירה...לא חונכתי ככה..." (ת/ג, עמ' 42, ש' 1-23).** עוד הסביר הנאשם כי כנראה היה בהיפוגליקמיה, התחיל לרעוד, לא זכר מה עשה **"אח"כ לאט לאט נזכרתי מה עשיתי כן? אבל זה לא אני. אני אדם שחונכתי בחיים לא ללכת מתאונה, בחיים לא לעזוב. חונכתי את הילדים שלי. אני אומר לך מה שעשיתי אני מתבייש בו, זה לא אני. חד משמעית" (ת/ג, עמ' 17, ש' 29-36).**

בעדותו התבקש הנאשם להסביר ממה התבייש ובמה טעה והסביר כי בדיעבד זו היתה טעות מצדו כי לו היה נשאר בשטח כל העניין לא היה מתפרסם ולא היו עושים מזה 'פגע וברח' אלא היו מבינים שמדובר בתאונה שנייה ולא היו מאשימים אותו בכל ההאשמות בהן הואשם (פרו' - עמ' 601, ש' 22-27). הנאשם חזר והדגיש שמבחינת אדם המעורב בתאונה משנית עזר ככל יכולתו אך לא היה אמור להישאר במקום. לדבריו עצר את התנועה, עבר את הכביש כדי לעזור, ראה שהגיעו כוחות בטחון ומד"א. לו היה יודע מה יתפתח מעזיבתו היה נשאר במקום (פרו' - עמ' 601, ש' 28 - עמ' 602, ש' 3). עוד הסביר כי בהודעתו הראשונה היה בהלם ובבלק אאוט והסביר כי חש מופתע מההאשמות החוקרים שצעקו עליו שהוא פגע ודרס (פרו' - עמ' 602, ש' 8-24). הוא היה לחוץ והמום ובהיותו אדם רגיש מצא לנכון להסביר על דרך חינוך ילדיו שעה שהטיחו בו האשמות (פרו' - עמ' 625, ש' 19, עמ' 626, ש' 26-28).

50. כפי שהובא לעיל, הנאשם בחקירותיו במשטרה הביע וחזר והביע צער על פגיעתו במנוחה. סבורני כי אופן אמירת הדברים מלמד על הבנת הנאשם, כבר בהיותו בזירה, כי הוא הפוגע. אם נעשו מעשיו בתמימות לא היה מקום לאמירות חוזרות, המדגישות בפני החוקרים, כי הוא מתבייש במעשיו ומאוכזב מעצמו. בעדותו בפני עם זאת, בניסיון להרחיק עצמו ככל הניתן מאחריות לפגיעה, נימק את אמירותיו אלו בנימוקים שדינם להידחות. טענתו כי רק כתוצאה מלחץ השוטרים אמר כי מגיע לו עונש אינה סבירה, בלשון המעטה. הנאשם הבין היטב את משמעות דבריו בעת חקירתו. מהתנצלותו עולה ידיעתו כי הוא הפוגע. זאת ועוד, מצפייה בקלטות החקירה עולה כי הנאשם נחקר באופן ראוי ולא הופעל עליו כל לחץ.

51. **הפגיעה בשבדולט** - הנאשם תיאר כי לא היתה כל הפרעה לשדה הראייה שלו, לפניו נסעו כלי רכב והתנועה היתה סואנת (ת/ג, עמ' 37). בעת נסיעתו הבחין בשני בחורים עם טלפונים מאותתים על מצוקה, הוא התבונן בהם ולפתע הרגיש מכה חזקה מאד ברכבו. הוא התבונן קדימה וראה בוודאות סמל של מרצדס לפניו (ת/ג). **קודם חש בפגיעה ואז הבחין במרצדס** בזווית אלכסונית לפניו (ת/ג, עמ' 11, ש' 19-27). הדבר הראשון שראה לאחר ששמע את ה"בום" ואת המראה נשברת זה את הסמל של המרצדס. זכר את הסמל ואת צבעו של הרכב הפוגע, שחור או כהה, "סמלים אני בזה טוב" (ת/ג, עמ' 17, ש' 10-19).

בהמשך החקירה נאמר לנאשם כי לא נמצא אף מרצדס בזמן הרלוונטי ועל כך השיב שאולי היה זה רכב מסוג לקסוס או לוטוס שסמלם דומה לסמל המרצדס (ת/ג, עמ' 13, ש' 10, ש' 20, עמ' 11, ש' 11-12). לדבריו, חשב שמדובר במרצדס, אך בטחונו התערער לאור דברי החוקרים בעניין זה (ת/ג, עמ' 18, פרו' - עמ' 607, ש' 28 - עמ' 608, ש' 4).

בעדותו הסביר כי אמר בחקירתו את המשפט: "**אני חושב** שהוא פגע בי" מכיוון שערערו את ביטחונו במהלך החקירות הממושכות וייתכן שפלט פה ושם מילים שאינו זוכר. בנוגע לכך שלא נמצא רכב מרצדס התואם את גרסתו אמר כי דובר על עלטה מוחלטת ואירוע של שברירי שניות, אז ייתכן שטעה, אבל בוודאות פגע בו רכב בכנף הקדמית השמאלית והמשיך לדהור הלאה (פרו' - עמ' 22-25, עמ' 604, עמ' 607 ש' 6-11). עוד העיד כי דווקא נמצא רכב שהתאים לתיאור שהוא מסר ונהגו נסע למחרת לחוץ לארץ ולא נחקר (פרו' - עמ' 609, ש' 1-2).

52. **הבנת הנאשם בדיעבד כי פגע במנוחה** - לדברי הנאשם, הבחור שעמד במקום התאונה אמר לו שמישהו פגע במנוחה וברח. בניגוד לכך הוא עצמו חזר לזירה. הבחורים לדבריו ראו אותו יורד מהרכב וחוזר לפיכך הבין כי הוא אינו הרכב שפגע ונראה ממשיך ובורח. בנוסף לכך "הנושא של הרכב שראיתי אותו מולי כאילו אלכסונית אלי זה גם כן...חבר'ה, **האחד ועוד אחד האלה גרמו לי לחשוב אחרת**. היום אתם נותנים לי איזשהו עובדות אחרות שיכול להיות שאתם צודקים, אני לא אומר, אז אתם רוצים לכתוב אז תכתבו את זה, זה בסדר" (ת/ג, עמ' 13-22, ת/ג, עמ' 7, עמ' 10 ש' 12-13).

לאור גרסת הנאשם לפיה לא ראה את הפגיעה במנוחה אך שמע חבטה וכשעצר בצד הבחין בנזק בכנף ובחסר במראה, תמחו החוקרים כיצד זה לא קישר בין האירועים והבין שהוא מעורב בתאונה עם המנוחה. הנאשם השיב כי לא קישר בין הדברים (ת/ג, עמ' 18, ש' 34 - עמ' 19, ש' 3, עמ' 23, ש' 27-37). הנאשם סבר לדבריו כי מישהו פגע במנוחה ורק לאחר מכן הוא עצמו הגיע בנתיב האמצעי והמרצדס התנגשה בו. לדבריו, חשב שמדובר בשתי תאונות נפרדות. רק כאשר הגיע למשטרה והטיחו בו את ההאשמות וקישרו בין שתי התאונות אמר שאולי הרכב שפגע בו פגע גם במנוחה (פרו' - עמ' 599, ש' 27 - עמ' 600, ש' 14).

לשאלות ישירות בעת חקירתו במשטרה באשר לפגיעתו במנוחה השיב:

"אני לא יודע...אבל אתם מקצועיים אני סומך על ההחלטה המקצועית שלכם. בכל אופן בוודאי לא פגעתי ברכב החונה כי בד"כ מכה כזאתי ברכב שחונה הייתה מסובבת אותי...ואני הרגשתי סך הכול מכה בכנף הקדמית שמאלית ובמראה" (ת/ג, עמ' 11).

וכן: "לא יודע אולי...אני עוד פעם אני לא יודע. אני אה...אני אה...פחות מקצוען מכם ו...בנושא הזה ואני לא יודע, אני חושב אני...לא יודע להגיד לך, אולי" (ת/ג, עמ' 15, ש' 18-33).

בהמשך אמר כי לדעתו לא פגע במנוחה אלא אם רכב אחר פגע בה והעיף אותה עליו. הרגיש **מכה קלה בצד שמאל** ואז עצר בצד (ת/ב 3 - עמ' 47, ש' 9-2).

בהודעתו האחרונה אמר: "לא הרגשתי שפגעתי בהולכת רגל. **היה נדמה לי** שזו היתה פגיעה של רכב" וכן: "**האפשרות שאולי חס וחלילה אולי חס וחלילה אני פגעתי בה, היא יכולה להיות סבירה...**" (ת/ב 4, עמ' 11, ש' 38-39, עמ' 21, ש' 16 ת/ב 4, חלק 2, עמ' 9, ש' 28-29).

בעדותו לא פקפק הנאשם במקצוענותם ובשיקול דעתם של הבוחנים, עם זאת עמד על כך שלא פגע במנוחה ולא הרגיש שפגע בה וכי ראה את הרכב משמאלו חותך אותו ודוהר הלאה (פרו' - עמ' 598, ש' 15-26, עמ' 619).

בהתייחס לכך שבחקירתו במשטרה הסכים לאפשרות כי בהבנה שבדיעבד, אכן הוא שפגע במנוחה השיב כי לאורך כל הדרך ידע בוודאות שלא פגע במנוחה אלא בו פגע רכב. על דבריו אלו עמד גם נוכח דברי עדי הראיה, השמוניות על דלת רכבו וניפוץ השמשה הקדמית (ת/ג 2, תמליל שלישי, עמ' 15. פרו' - עמ' 618, ש' 13-17, עמ' 620, ש' 11-20).

53. **מערכת המובילי** - הנאשם שלל הפרעה בשדה הראיה לפניו. ציין כי רכבו מצויד במערכת מובילי מקורית שמתריעה על ידי צפצוף כאשר רכב עובר מלפנים, מאחור ומהצד (תמליל ת/ב 1, עמ' 1-2, עמ' 4, ש' 36, עמ' 5, ש' 1-3). בחקירתו הנגדית נשאל אם כן איך קרה שמערכת המובילי לא צפצפה והתריעה, והשיב כי כשרכב עוקף, אין התרעת צפצוף אלא נדלקת נורה במראת שמאל. "יתכן שהנורה התריעה אך הוא לא שמ לב לכך כי המראה נפגעה. לבסוף, לאחר שנאמר לו שהמראה נפגעה רק מאחור יותר, אמר כי הסתכל ימינה על האנשים ולכן לא הבחין בהתרעה (פרו' - עמ' 593, ש' 31 - עמ' 595, ש' 26).

54. מן המקובץ מצאתי לקבוע את המסקנות הבאות:

א. הנאשם לא הבין **בעת הפגיעה עצמה** כי פגע במנוחה. לטענת המאשימה עצר הנאשם "במקום עצירה טכנית במסגרת תכנית פעולה אותה רקם - לברר מה יודעים עדי הראייה במקום על זהות הרכב הפוגע, טרם עזיבתו את המקום" (ס' 5 לסיכומי המאשימה). בניגוד לטענת המאשימה, סבורני שעד השיחה עם יוניס ואמיר לא היה הנאשם מודע לפגיעתו במנוחה. הנאשם נהג בחשכה, מבטו הוסט ימינה לכיוון איתות הפנסים שראה בשול הימני, מהירות נהיגתו היתה גבוהה מאד כ-150 קמ"ש. בנסיבות אלו ובמהירות זו, לא היה ביכולתו להבחין מה ארע, כך על פי הגיונם של דברים וכך על פי דברי קוסטיקה. עם זאת הנאשם הבין כי משהו פגע ברכבו והוא היה מעורב בתאונה. משכך עצר בשול הימני לבדוק את רכבו. כאשר דיבר עם יוניס ואמיר קישר בין האירועים והבין המכה שחש ברכבו היתה פגיעתו במנוחה.

ההגנה טענה בסיכומיה כי משלא היה הנאשם מודע בעת הפגיעה עצמה לפגיעתו במנוחה לא ניתן להרשיעו בסעיף 64א(ג). איני מקבלת טענה זו שכן אין הגבלה בחוק למועד המודעות. טענה זו דינה להידחות.

ב. לאור גרסת הנאשם אודות מרצדס שחורה שפגעה בו, מיקדו החוקרים מאמציהם בניסיון לאתר מרצדס שחורה אך זו לא נמצאה. פלט כביש 6 סיפק רשימה ובה מספרי כלי הרכב שעברו בשער האגרה בסמוך למחלף חורשים (ת/ב 18). על פי רשימה זו הוציאו החוקרים פלטים לכלי רכב אלו, כך שפרט למספר הרכב נמצא בידיהם גם סוג הרכב. נהג אחד שנהג ברכב מסוג מרצדס ויטו, אמנון חדד, נחקר ולא נמצא כי הוא קשור לתאונה. כמו כן הנאשם ציין כי המרצדס שפגעה בו היתה כהה ואילו לחדד מרצדס ויטו בהירה.

ג. הנאשם לא ידע מה בדיוק ארע בעת הפגיעה. לטענתו תחילה חש מכה משמאלו ורק אז הבחין במרצדס בזווית אלכסונית לפניו. בהמשך, משהובהר כי מרצדס שחורה לא עברה במקום שינה הנאשם דבריו ואמר שייתכן כי מדובר בכלי רכב אחרים, לקסוס או לוטוס, להם סמלים דומים לסמל המרצדס. בהודעתו הרבה הנאשם להשתמש במילים מהן עולה חוסר בטחונו באשר למקור הפגיעה. כך למשל אמר: "אני חושב שהוא פגע בי", חושב שהגיע משמאלי, בהודעתו הראשונה טען כי המרצדס הגיחה מאחוריו, אך לאור דברי החוקרים העלה רעיון לפיו המרצדס בלמה והוא זה שפגע בה. הרבה להשתמש במילים "אם ו-"אולי". לשאלה באיזה נתיב נסע השיב: "לדעתי בנתיב המרכזי". באחת מהודעותיו אף אמר מפורשות "האחד ועוד אחד גרמו לי לחשוב אחרת". חרף טענתו כי נפגע ממרצדס חולפת, הרי שמאמירותיו במשטרה עולה כי הנאשם לא הבין ברגע הפגיעה מה פגע ברכבו אלא ניסה תחילה, עד הבחינו בגופת המנוחה, לשער מה ארע. בחקירתו הודה כי: "האפשרות שאולי חס וחלילה אולי חס וחלילה אני פגעתי בה, היא יכולה להיות סבירה...". בעדותו בבית המשפט העיד ברורות וחד משמעית באשר לנסיבות הפגיעה בו והעיד כי לאורך כל הדרך ידע בוודאות שלא פגע במנוחה. עדותו סותרת את חקירתו והוא לא הניח בפני כל הסבר מניח את הדעת לסתירות. דבריו אודות פגיעת המרצדס ברכבו נאמרו תוך ניסיון למלט עצמו מאחריות לתאונה. פרט לממצאים האובייקטיביים ששללו פגיעת רכב ואי איתור של מרצדס כהה, הרי שאף אמירות הנאשם מצביעות על כך גרסתו משוללת כל יסוד.

ד. הנאשם לא ידע מה פגע בו וגרסתו אודות פגיעת המרצדס לא רק שאינה מתיישבת עם הממצאים, יש בה כדי להצביע על הלך נפשו ומטרתו להרחיק עצמו ככל שניתן מאחריות למעשיו. לפיכך אני דוחה את גרסתו באשר לרכב המרצדס שפגע בו הן מההיבט האובייקטיבי לאמור - פגיעה כזו לא היתה והן מההיבט הסובייקטיבי לאמור - **הנאשם ידע כי לא פגע בו רכב מסוג מרצדס.**

ה. בהודעתו הראשונה מסר הנאשם כי כתוצאה מהמכה סטה ימינה, האט ומיד עצר בשול ימין. בהמשך הבהיר כי בלם. **הבלימה היתה בנתיב נסיעתו** והוא הסיט את ההגה ימינה **בפעולות רצוניות**. בהודעה נוספת אמר כי האט, לא בלם כי פחד שהרכב מאחוריו יבלום ואז עבר נתיב ועצר אט אט. העובדה כי הנאשם הסיט את הרכב בתנועות רצוניות ממחישה כי הפגיעה בו לא היתה פגיעת רכב שכן זו היתה גורמת להדיפתו ימינה בצורה משמעותית יותר, כפי שהסביר מוזס לנאשם בעת חקירתו. עוד אמר הנאשם בהודעתו כי הרגיש **מכה קלה** בצד שמאל: "...הרגשתי סך הכל מכה בכנף הקדמית שמאלית ובמראה". היה **נדמה** לו שזו פגיעה של רכב. תאורו של הנאשם את הפגיעה בו כ"מכה קלה" עולה בקנה אחד עם מסקנת הבוחנים כי הנאשם לא נפגע מרכב אלא מגוף רך. כמו כן גם מאמירות אלו ניכר חוסר בטחונו של הנאשם בסיבת הפגיעה בו ורק "נדמה" היה לו כי נפגע מרכב.

עצירת הנאשם לאחר הפגיעה ושהותו בזירה

55. **הנאשם עצר ובדק את רכבו** -בהודעותיו אמר הנאשם כי מיד לאחר הפגיעה בו רצה לבדוק את רכבו ולברר עם העדים שעמדו במקום והבהבו באורות אם ראו את הפגיעה בו. הוא עצר בצד ימין בסביבות 100-150 מטר ממקום התאונה וחזר מעט ברוורס. היה מסוכן לנסוע אחורה לכן עצר 50 מטר ממקום עמידת הבחורים, השאיר אורות מהבהבים וצעד רגלית למקום בו עמדו (ת/ב, עמ' 9). בהמשך אמר כי אין לו ספק שהבחורים יכלו לראותו וגם ראו שפתח את הדלת ויצא מהרכב (ת/ב, עמ' 10-11). החוקר מוזס אמר לנאשם בחקירתו שהעצירה היא תהליך שאורך זמן. יש צורך לסטות ימינה ולבלום בהאטה כך שלמעשה הוא התרחק

מאד ממוקם התאונה. הנאשם שלל זאת באומרו כי הוא נסע לאט (ת/ב3 עמ' 9).

בעדותו עומת הנאשם עם דברי עדי הראיה לפיהם **לא ראו** היכן נעצר ומהיכן הגיע ואף לא ראו את רכבו. אמיר אמר כי הוא בטוח שרכב הנאשם לא היה 200 מטר קדימה. הוא לא ראה את רכבו (פרו' - עמ' 50, ש' 20 וכן עמ' 64, ש' 9-10. עמ' 73 ש' 27-29, עמ' 82, ש' 18-19). על כך **השיב הנאשם כי אולי הם לא ראו** (פרו' - עמ' 643-645).

לשאלה האם נסיעתו הארוכה ממוקם התאונה נראתה לעדים כאילו הפוגע ברח, השיב תשובה לא ברורה (פרו' - עמ' 646, עמ' 647, ש' 19-29). **אישר כי ייתכן שבהתחשב בתנאי התאורה, באי עצירתו במקום, בתשומת לבם של העדים אשר התרכזו מן הסתם בתאונה עצמה, לא הסתכלו העדים לשול הימני** (פרו' - עמ' 648, ש' 27 - עמ' 649, ש' 5).

הנזקים בשברולט - כשירד מרכבו הבחין הנאשם שהפגיעה היא רק בכנף הקדמית השמאלית **ובמראה שעפה**. את הנזק של הדלת ראה רק כאשר הגיע לחדרה. בדלת האחורית לא היה נזק גדול (פרו' - עמ' 573, עמ' 700, ש' 21-24).

במקום התאונה ניגב את ידיו ואת ידית הרכב בטישו. בעדותו אמר כי התחנן בפני החוקרים שיבדקו את הטישו באשפתון והם בדקו אותו רק מקץ חצי שנה. אישר שהוא ראה את הטישו אח"כ מתחת לכיסא (פרו' - עמ' 683, ש' 13-26).

אציין כי החוקרים אכן בדקו באשפתון והטישו לא נמצא בו, אלא נמצא בשלב מאוחר יותר מתחת לכסא.

שמשה קדמית מנופצת - הנאשם העיד כי לא הבחין בשמשתו המנופצת בשלב עצירתו בצד, כך גם כאשר שטף את רכבו. הסברו לכך היה כי בזמן נסיעה, הזעזועים עצמם הם שגורמים לסדק בשמשה להיפתח. הוא **זכר בוודאות** שכאשר עבר בכביש 4 ראה את השמשה המנופצת בפעם הראשונה - סדק בשמשה בפניה התחתונה בצד שמאל (פרו' - עמ' 576, ש' 18 - עמ' 577, ש' 1. עמ' 699, ש' 11-30). באף אחת מהודעותיו לא אמר כי הבחין בניפוח השמשה רק **בדרכו** למשטרה בכביש 4 (ת/ג2, עמ' 12, ש' 29-40, עמ' 13, ש' 1-2). בהודעה מאוחרת יותר אמר כי רק **בתחנת** חדרה הבחין בפגיעה בשמשה שכן הבוחן שם הסב את תשומת ליבו לכך (ת/ב3 - עמ' 38, ש' 4-8).

56. **שהות הנאשם בזירת התאונה** - כשהגיע לזירה הבחין הנאשם **בשני** בחורים בעלי מבטא ערבי. רק הוא והם עמדו במקום. כאשר התקרב **שמע אחד מהם משוחח בטלפון הנייד עם מד"א ומזמין אמבולנס** שעה שהבחור השני אותת עם פנס. לשאלתו ענו כי מישהו פגע במישהו על הכביש וברח. אחד מהם הסב את תשומת ליבו לרכב שעמד בצד השני, הפוך כנגד כיוון התנועה, אז הבחין לראשונה בפג'ו ובאדם שכוב על הכביש. הנאשם אמר לבחורים שגם בו פגעו (פרו' - עמ' 574, עמ' 578, ש' 13-21, עמ' 600, ש' 15-21). בהזדמנות אחרת העיד הנאשם כי הוא **חושב** שאמר לבחורים שגם בו פגעו אך אינו בטוח בכך: "אני חושב שגם אמרתי להם גם בי פגעו. **אני לא זוכר את זה בוודאות** אבל כן אני אמרתי גם בי פגעו" (ת/ג2 - עמ' 13, ש' 31-32). בעדותו אמר כי הוא **בטוח** שאמר שפגעו בו ואינו יודע מדוע העדים אמרו אחרת, ייתכן שבלהט האירוע לא שמו לב. לא אמר להם שמדובר במרצדס שפגעה בו (פרו' - עמ' 641, ש' 18 - עמ' 642, עמ' 651, ש' 12-20).

עוד מסר הנאשם בהודעותיו כי אחד הבחורים שאל אם הוא יודע לעשות הנשמה מפה לפה. הנאשם רצה שיעברו את הכביש וינסו לעזור. התנועה הערה לא אפשרה להם לחצות והם עמדו בצד ימין כ-15 דקות. הנאשם ניסה

לעצור את התנועה באמצעות הטלפון הנייד שלו. הוא הציע לבחורים שיעמדו מצדו השני של המעקה כדי שלא יפגעו וכך עשו. **כל אותה עת דיבר אחד הבחורים עם מד"א** (פרו' - עמ' 634, ש' 16 - עמ' 636, ש' 17).

לשאלתו סיפרו לו הבחורים שהם עצמם נתקעו במקום מהצהריים. הוא ביקש את פרטיהם אך הם סירבו לכך. אחד מהם ניבל את פיו ואף אמר לו **"אתה יותר מדי שואל שאלות"**. בשלב זה נתן להם כרטיס ביקור שלו כי זו היתה דרכו להשיג את פרטיהם על מנת לדווח שהיו לו עדים לתאונה. מכיוון שסירבו לתת את פרטיהם הוא צילם בטלפון הנייד את רכבם התקוע **על מנת שיוכל לאתרם** (פרו' - עמ' 575, ש' 11-5. עמ' 640, ש' 2-1). התמונות שצילם לא הוגשו לעיוני בשל תקלה, אותה אישרה התובעת, שלא אפשרה את פתיחת הטלפון הנייד של הנאשם (פרו' - עמ' 739-738).

בחקירתו עמד הנאשם על כך שנתן את כרטיס הביקור שלו לאחד מהבחורים והוסיף שייתכן ונתן אותו לבחור נוסף שהיה במקום אף הוא בן מיעוטים **(ת/ג, עמ' 6, ש' 20-23, עמ' 19, ש' 36-40, עמ' 20, ש' 7-11)**. בחקירתו הנגדית אמר כי החוקרים הטיחו בו שוב ושוב את דברי הבחורים לפיהם לא נתן להם כרטיס ולכן חשב שאולי היה שם אדם שלישי, שכן ידע בוודאות שנתן את כרטיסו למישהו והחוקרים ערערו את בטחונו בעניין. עתה הוא אינו יודע אם היה במקום אדם שלישי **(ת/2 עמ' 6, ש' 20-23, פרו' - עמ' 632, ש' 12-30, עמ' 633, ש' 13-14, עמ' 634, ש' 6-7)**. הנאשם הכחיש כי עצר במקום ודיבר עם העדים כי רצה לבדק מה הם יודעים ומה ראו בנוגע אליו (פרו' - עמ' 732, ש' 29 - עמ' 733, ש' 2).

יצוין כי בעדותם הכחישו שני העדים לאירוע, יונס ואמיר, כי הנאשם נתן להם פרטים כלשהם. לדבריהם, הנאשם לא דיבר איתם על פגיעה ברכבו, ולא על מרצדס, לא ביקש את פרטיהם ולא נתן להם כרטיס ביקור (ת/3ב, עמ' 10-11. עדות יונס - פרו' - עמ' 50. עדות אמיר - פרו' עמ' 72-73, 84-85, 87-88).

בינתיים הגיע עובד כביש 6, פיזר נצנצים, פרש קונוסים על הכביש ועצר את התנועה. הגיע אמבולנס של מד"א (פרו' - עמ' 574, ש' 9-4, עמ' 575, ש' 11-14).

57. **המעבר לשול שמאל - בהודעתו הראשונה לא תיאר הנאשם שעבר בשלב מסוים לשול שמאל.** בהמשך עם זאת טען שעבר וכתימוכין לטענתו זו אף השתדל לספק פרטים אודות מה שראו עיניו שעה שעמד בשול שמאל (פרו' - עמ' 661, ש' 30 - עמ' 662, ש' 8). **הוא ראה שהגיע אמבולנס.** מישהו, אולי הבחור מכביש 6, אמר ש"אין לה דופק", אז הבין לראשונה שמדובר באשה ואף התקרב אליה והמחזה היה מחריד. מתאר את מנח הגופה כפי שזכר אותה בעמדו במרחק 2 מטר ממנה. בנוסף הבחין באשה מבוגרת, מחבקת בזרועותיה ילד ובהגעתה של אשה צעירה יותר והמכוניות עצרו **(ת/2 ב)**. יצוין כי אותה אישה מבוגרת, **מלכה**, אם המנוחה, העידה כי ראתה את הנאשם מרחוק, מעבר לכביש, בשול הימני ואילו שני עדי הראיה האחרים חצו את הכביש.

בעדותו חזר הנאשם על התיאור הנ"ל והוסיף כי מראה המנוחה היה מזעזע, וגרם לו לחולשה ולחץ. הוא התרחק מעט והבחין בנעל המנוחה. מישהו צעק שהמנוע עובד ושיכבו אותו. הנאשם עמד בחזית הרכב וראה מישהו דוחף את ראשו פנימה. הנאשם אמר לו לכבות את המנוע, אז הבחין שפנס אחד היה שבור והשני לא דלק. ציין שהיה מופתע מכך שהמנוע פעל והפנס לא עבד (פרו' - עמ' 575, ש' 14-25, עמ' 578, ש' 24-26). בחקירתו טען הנאשם כי לא ראה את הפג'ו שכן פנסי החזית לא דלקו. כך גם נוכח תמונה מהזירה אשר הוצגה לו ובה נראה פנס שמאל של רכב המנוחה דולק **(ת/3ב - עמ' 22)**. הנאשם ציין שכשהמנוחה היתה מוטלת על הכביש, ראה רכב נוסף

שפגע בה (פרו' - עמ' 601, ש' 1-4).

בעניין זה מצאתי להביא מדבריהם של שני עדים נוספים:

עד התביעה, שי רענן (להלן: "רענן"), חובש מד"א, נהג בניידת נט"ן. בהודעתו אמר כי כשהגיע למקום התאונה ערך, כחלק מתפקידו, סריקה ובוודאות לא ראה במקום רכב שחור. היה במקום כשעה ואיש לא ניגש אליו (הודעתו **ת/93**, הוגשה בהסכמה והוא לא זומן לעדות).

התובעת הטיחה בנאשם כי הוא חנה כל כך רחוק שלא סביר שרענן היה מחפש שם. הנאשם לא ידע להסביר כיצד רענן לא ראה אותו שעה שלטענתו חנה 50 מטר בלבד ממקום התאונה (פרו' - עמ' 658, ש' 20 - עמ' 659, ש' 8).

עד התביעה, סייר כביש 6, אשר דבריו הובאו מעלה. מכיר את הנאשם. עבד בעסק הנאשם כתלמיד וגם לאחר שהפסיק לעבוד היה מתלווה לאביו ל"שגיט מוטורס". רון לא ראה את הנאשם בזירה (פרו' - עמ' 431, ש' 6, עמ' 450, ש' 17). הסברו של הנאשם לכך היתה כי רון חקק עבד בשגיט בשנת 2008, לפני 10 שנים ולא היתה ביניהם היכרות ממשית. שלל את דבריו של רון כי נתן לו כעובד תלוישים לחג שכן תלמידים לא מקבלים תלוישים. הנאשם העיר שבעקבות התיק היו ניסיונות לסחוט אותו ורמז למעורבותו של רון חקק בעניין.

במהלך החקירה הנגדית התברר שבתלונה שהגיש ניתן פס"ד ורון חקק אינו קשור לכך (פרו' - עמ' 659, ש' 17 - עמ' 661, ש' 6).

רון לא זכר את כל הפרטים שמסר בהודעתו. ב"כ הנאשם ציין בפניו פרטים מהודעתו ועולה כי אמר שראה במקום שניים או שלושה פועלים ערבים. תיאר שהיו במקום 2 בחורים וכן בעל הרכב שהיה שמן עם זקן (פרו' - עמ' 445-446).

58. **משך הזמן ששהה הנאשם בזירה - לדברי הנאשם בהודעותיו שהה בזירת התאונה שלושת רבעי שעה (ת/22, עמ' 35, ש' 26-27, ת/33 - עמ' 24, ש' 40, עמ' 25, ש' 6).**

הנאשם העיד כי צילם את רכבם של העדים עוד טרם עבר את הכביש. על פי הכתוב בטלפון הנייד שלו, בשעה 20:54. את המקום עזב בשעה 21:01 (פרו' - עמ' 636, ש' 31 - עמ' 637, ש' 22).

לדבריו, הוא היה הרכב היחיד שעצר, וכאשר חזר לרכבו היו כלי רכב נוספים (פרו' - עמ' 614, ש' 11-17, עמ' 630, ש' 24-31). הבוחן קבע כי הנאשם נשאר בזירה 18 דקות זאת על סמך נתוני כביש 6 (**ת/17**). ב"כ הנאשם הציג את נתוני איתורן וביקש לקבוע כי הנאשם היה בזירה 24 דקות שכן בטבלה מופיע כי זמן כיבוי הרכב היה 20:37:12, והרכב היה שוב בתנועה בשעה 21:01:17 (**ת/81**). על כך השיב הבוחן שגם זמן של 24 דקות נראה לו סביר. זאת בניגוד לדברי הנאשם ששהה במקום שלושת רבעי שעה (פרו' - עמ' 322).

59. המסקנות העולות משלב עצירת הנאשם במקום:

א. הנאשם עצר ובדק את רכבו, כפי שקבעתי לעיל. בשלב זה היה הנאשם מודע לכך שהיה מעורב בתאונה אך עדיין לא היה מודע לפגיעתו במנוחה. לדבריו רצה לברר עם העדים שעמדו בצד אם ראו את הפגיעה בו.

ב. שעה שבדק את רכבו מצא הנאשם שהנזק אינו רב. דבריו אלו מתיישבים ומהווים תמיכה נוספת לדברי הבוחנים כי דובר בפגיעה מגוף רך שכן לו דובר בפגיעה מרכב, היה מצופה למצוא נזק חמור יותר לשברולט.

ג. העדים סברו כי מול עיניהם התרחשה תאונת "פגע וברח" שכן הרכב הפוגע המשיך בנסיעה. הנאשם טען תחילה כי עם הגעתו אליהם אמרו לו השניים כי הרכב שפגע במנוחה המשיך בנסיעה וברח. כיוון שכך, סבר כי הוא אינו הפוגע, שכן הוא עצר ולא ברח והשניים אף ראו שעצר והגיע אליהם מרכבו. דבריו אלו עומדים בסתירה לדברי העדים. אמיר אמר כי הרכב ברח ונעלם והוא לא ראה את הנאשם מגיע אליהם. יוניס טען תחילה כי ראה שהפוגע נסע ונעצר ואילו בהמשך אמר שהרכב לא עצר והוא לא ראה את הרכב ממנו הגיע הנאשם. בעדותו אישר הנאשם כי בהתחשב בתנאי התאורה, באי עצירתו במקום ובתשומת לבם של העדים לתאונה עצמה, ייתכן כי השניים לא הסתכלו לשול הימני ולא ראו את רכבו.

מדברי העדים, בהם מצאתי ליתן אמון ואף לקבוע ממצאים על פי עדותם, עלה בבירור כי סברו שמדובר בתאונת "פגע וברח". השניים לא ראו את הנאשם מגיע לעברם, אף הנאשם הסכים כי נוכח נסיבות האירוע ייתכן כי אכן לא נראה על ידם.

ד. הנאשם לא עצר במקום אלא התרחק עד שעצר בשול ימין. לא מצאתי כי בשלב זה היתה מטרת הנאשם להרחיק עצמו מהמקום אלא שכפי שהסביר מוזס, תהליך העצירה ארך זמן. היה צורך לסטות ימינה בהאטה ולעבור 3 מסלולים בנתיבים עמוסי תנועה. הנאשם, בניגוד לדבריו, נהג במהירות גבוהה מאד, לאור זאת סברתם של העדים כי הפוגע ברח מובנת. לעומת זאת, לא נראה כי היה לנאשם, **גם בזמן אמת**, על מה לסמוך את העמדה שהציג לפיה ראו אותו העדים עוצר.

ה. הנאשם שוחח עם יוניס ואמיר. מסקנתי היא כי בשלב השיחה עמם, הבין הנאשם כי גופה שרועה על הכביש בשל פגיעה של רכב כהה בה. בשעה זו התגבשה מודעותו לכך שרכבו הוא שפגע במנוחה. לא אוכל לקבל את טענת הנאשם כי גם בשלב זה לא קישר בין הפגיעה ברכבו לבין פגיעתו במנוחה. הפגיעה במנוחה היתה באותו מקום ממש בו נפגע רכבו. ניתן ללמוד זאת מדבריו לפיהם הביט ימינה לכיוון העדים המנפנפים בפנסיהם ואז חש בפגיעה. עתה חזר לכיוונם של אותם עדים שנפנפו בפנסיהם במטרה לברר עימם מה ראו. כלומר מדובר בזירת תאונה אחת לפגיעה במנוחה ולפגיעה בו. תחילה לא ידע הנאשם ממה נפגע רכבו באותו מקום ממש. אך עם הגעתו לזירה ולאחר שהבין כי העדים בשול הימני אינם קשורים לתאונה והוסבר לו כי הפג'ו ניצב בכיוון ההפוך בשל תאונה קודמת, אין ספק כי קישר בין האירועים והבין כי הוא הפוגע, כפי שאף מעידה התנהגותו מאותו רגע ואילך.

ו. הנאשם עצר את רכבו שכן רצה לדבריו לברר עם העדים שעמדו במקום אם ראו את הפגיעה בו. הנאשם דיבר עם העדים אך לא הסגיר את מעורבותו בתאונה. בהודעותיו לא היה הנאשם בטוח אם סיפר לעדים על הפגיעה בו, בעדותו לעומת זאת כבר היה נחרץ כי שיתף אותם בכך. מדברי העדים עלה בבירור כי הנאשם לא סיפר להם דבר וחצי דבר על פגיעה ברכבו. **הנאשם לא סיפר להם כי אף הוא נפגע בתאונה**, לא בירר עמם אם ראו רכב מרצדס חולף או פוגע ברכב אחר ולא השאיר בידיהם כרטיס ביקור. הנאשם לא אמר לעדים אף אמירה מתבקשת אותה היה אומר אדם תם באופן ספונטני בנסיבות דומות. **התנהגותו מלמדת על רצונו להסתיר ולהרחיק עצמו מהאירוע**. הנאשם שאל את העדים שאלות שונות עד כי אמיר הביע תרעומת על שאלותיו המרובות. מסקנתי היא כי משהגיע הנאשם למקום בו עמדו העדים הבחין בגופה, משהבין כי הוא

מעורב בתאונה בחר שלא לשתף את העדים בנזק שנגרם לרכבו, לוודא כי אין בידיהם פרטים אודות הרכב שפגע במנוחה וכי לא קישרו שהוא הוא הפוגע ואז לעזוב את המקום בלי לדווח על מעורבותו ולמהר לשטוף את רכבו.

ז. בהקשר זה וכדי להמחיש את כוונתו להסתיר את פגיעתו במנוחה, אציין כי דקה לאחר שנסע הנאשם מהמקום, התקשרה אליו מכרה, עדת התביעה רינת עקיבא **(להלן: "רינת")**.

הודעתה הוגשה בהסכמה והיא לא זומנה לעדות. מהודעתה עולה כי היא מכירה את הנאשם שנים רבות. השניים נפגשו ביום התאונה בשעה 20:00 לזמן קצר. רינת התקשרה לנאשם בשעה 21:02 **(ת/80)** - כלומר דקה בלבד מזמן שהחל הנאשם לנסוע מהזירה - לבקש דבר מה והוא השיב שיטפל בבקשתה בבוקר שלמחרת. השניים דיברו כשתי דקות: "הוא היה נשמע לי בסדר גמור, לא שמעתי בקולו שהוא לחוץ או משהו כזה, נורמטיבי לחלוטין" **(ת/115)**.

הנאשם נסע לדבריו מהמקום בסערת רגשות, לאחר שנחשף למראות קשים. הסתרת העניין מרינת מצביעה כאלף עדים על החלטתו שלא לספר לאיש על הקורות אותו במטרה להצליח ולהסוות את מעורבותו. במצב רגיל אדם שהיה עד - לא כל שכן מעורב - באירוע כה קשה היה ממחר לשתף אחרים בקורות אותו. הנאשם לא שיתף איש במראות הקשים שראה ואף לא את רינת ששוחחה עמו לאחר דקה מעת עזיבתו את הזירה.

ח. לפי דו"ח איתורן שהה הנאשם בזירה 24 דקות. לפי נתוני כביש 6 שהה במקום 18 דקות. הבוחן קיבל את טענת ב"כ הנאשם כי גם זמן של 24 דקות נראה לו סביר.

לאור נתוני איתורן מצאתי לקבוע כי מרגע עצירת הרכב ועד תחילת הנסיעה ועזיבת המקום חלפו 24 דקות. זאת בניגוד לדברי הנאשם לפיהם שהה במקום 45 דקות.

ט. לדברי הנאשם היה הוא הרכב היחיד שעצר. רק בהמשך עצרו גם אחרים. המסקנה העולה אפוא מהדברים היא כי הנאשם היה הראשון שעצר שכן טרם פגיעתו לא מצאו נהגים אחרים צורך לעצור ואילו הוא היה הראשון לעצור בשל הפגיעה שחש.

י. מרבית הראיות מובילות למסקנה כי הנאשם לא עבר לשול שמאל וביכר, חרף זאת, לעזוב את המקום. המסקנה כי לא חצה את הכביש נתמכת בעדויות הנמצאים במקום ואף בדבריו בהודעתו הראשונה שם תיאר בפירוט את האירוע ולא ציין כלל כי עבר לשול שמאל. יחד עם זאת נותר בליבי ספק שמא לא שמו העדים לב לכך שאף הנאשם חצה עימם. יוניס העיד בתחילה כי הנאשם הגיע כשהוא עצמו כבר עמד בשול שמאל ושם דיברו. בהמשך אמר כי אינו זוכר באיזה צד עמד הנאשם. נראה כי יוניס אכן לא זכר היכן פגש בנאשם שכן אף לגרסת הנאשם פגש בעדים בשול הימני. מלכה אמרה כי הנאשם לא חצה לכיוונו והיא ראתה אותו בשול ימין. אמיר אמר כי מרגע שעבר את הכביש לא ראה את הנאשם. רענן ורון, אף הם, לא הבחינו בנאשם בזירת האירוע. בניגוד לכך, תיאר הנאשם פרטים רבים שראה שעה שחצה לשול שמאל. הגם שנראה כי הנאשם לא חצה לשול שמאל, לא אוכל לקבוע זאת בוודאות הנדרשת ומספק זה יהנה הנאשם. משכך מסקנתי הינה כי הנאשם חצה לשול שמאל.

ההפקרה - הנאשם עוזב את זירת התאונה

60. הנאשם תיאר כיברגע שראה את גופת המנוחה הרגיש חולשה, שפתיו היו יבשות, פחד ורעד, **היה בטוח שהוא עומד לקבל התקף היפוגליקמיה** כי הוא סוכרתי. **אז לדבריו עשה דבר שאסור היה לו לעשות וחזר לרכבו לשתות מים.**

בעת שהותו במעצר בכה והחל לשחזר לעצמו את שקרה, אז נזכר שעלה על המחלף הראשון והרגיש משיכה בצד שמאל של ההגה. הוא חזר חזרה לכביש 6 ונסע לכיוון בית העסק שלו, "שגיא מוטורס" במטרה להחליף רכב. בשלב זה: **"...התרוצצו לי מחשבות בראש למה עזבתי את המקום. אבל מצד אחד נזכרתי בדברים של הבחור שאמר מישהו פגע בה וברח ואני הרי חזרתי בחזרה אליו והוא ראה אותי חוזר ולא הייתי שלם, זאת אומרת הייתי כזה לא שלם עם עצמי"** (ת/ב, עמ' 2 ש' 33, ת/ג מעמ' 18, ש' 49, ת/ב - עמ' 20, ש' 22-40, פרו' - עמ' 576, ש' 2-6. פרו' - עמ' 668, ש' 19 - עמ' 669, ש' 24).

לדברי הנאשם, הגם שלפעמים היפוגליקמיה גורמת לו לעילפון (ת/ג חלק ראשון עמ' 38, ש' 38-39) לא ראה סיכון לנהוג במצב כזה שכן שתה מים, **הרגיש טוב יותר** ויכול היה לנסוע מהמקום (פרו' - עמ' 652, ש' 12-18). עוד אמר כי לא התקשר למי ממכריו על מנת לשתפו באירוע הכבד שחוזה ובמראות הקשים שראה שכן זה אופיו והוא לא משתף אנשים סביבו (פרו' - עמ' 655, ש' 17-24).

הנאשם הסביר בהודעתו מדוע עזב את המקום בלי למסור את פרטיו, בלי להזעיק כוחות ביטחון, ובלי לגשת ישירות למשטרה ואמר: **"אני חשבתי שזה רק תאונת נזק ו...כולי רעדתי והייתי באיזשהו הלם ובקטע הזה אני באמת מתבייש מעצמי"** (ת/ג, עמ' 6, ש' 27-28, עמ' 31, ש' 31-36).

כפי שפורט לעיל, הביע הנאשם בהודעותיו צער ובושה על עזיבתו את זירת התאונה (ת/ב - עמ' 21, ש' 15-18).

בעדותו בפני חזר הנאשם על דבריו אלו. שב וטען כי הוא לא הפקיר את המנוחה אלא נשאר בשטח, עבר את הכביש, ראה שאין מה להציל, מד"א הגיע, המשטרה הגיעה, והוא שהיה קשור רק לתאונת פח משנית, לא מצא לנכון להטריד בעניין זה את העסוקים בתאונה העיקרית. לו היה חושב שפגע במנוחה היה נשאר במקום (פרו' - עמ' 599, ש' 23-26, ת/ב עמ' 6 שורה 170, פרו' - עמ' 600, ש' 22-23, עמ' 623, ש' 21-24, עמ' 627, ש' 4-9, עמ' 628, ש' 1-3, 13-24, ת/ב עמ' 9, עמ' 659, ש' 11-16, עמ' 631, ש' 25-30). עוד העיד כי האנשים התבקשו להתרחק מהמקום (פרו' - עמ' 628, ש' 31). העד בני דבש העיד כי הנאשם אמר לו כי: **"באה איזה ניידת של כביש 6 ואמרה לו לנסוע משם מהאזור"** (פרו' - עמ' 149, ש' 5). התובעת הטיחה בו כי במקום לעזוב, היה עליו לספק לשוטרים פרטים על האירוע ואולי היה בכך כדי לסייע בידם לפענח את שארע. על כך השיב כי לכן הגיע למשטרת חדרה פחות משעתיים לאחר מכן (פרו' - עמ' 629, ש' 26-31).

מחומר החקירה עולה כי משני עדי הראיה, יוניס ואמיר, נגבו הודעות במקום בשעה 21:00 ובשעה 21:20. הנאשם אישר שעזב את המקום לפני שמישהו ניגש לגבות ממנו עדות ושלל את הטענה כי כאשר ראה שהמשטרה החלה לחקור נעלם כי ידע שפגע במנוחה. חרף זאת אמר שלא ראה שהמשטרה גבתה הודעות וגם סבר שאין לו מה למסור בעדות כי לא ראה את התאונה (פרו' - עמ' 658).

הנאשם הכחיש את טענת התובעת כי רק כאשר דיבר עם עדי הראייה חיבר בין הדברים והבין שהוא הפוגע והחליט שזה הזמן לעזוב, לפני שיהיה מאוחר מדי (פרו' - עמ' 729, ש' 9-28).

61. **סכרת והיפוגליקמיה** - אחת מטענות הנאשם היתה כי עזב את הזירה שכן חש תחושות המתאימות להתקף היפוגליקמיה המוכרות לאנשים עם בעיות סוכר. לתמיכה בטענותיו הביא הנאשם כעדת הגנה את ד"ר

רונית הלפרין, רופאת המשפחה משנת 2012. ד"ר הלפרין הציגה מסמך היסטוריה רפואית מיום 5.3.19 (נ/16) סיכום ביקור מיום 18.8.16 (נ/17) ואישור לכל המעוניין המפרט את דברי הנאשם אודות האירוע בביקור מיום 10.8.17 (ת/117).

ד"ר הלפרין העידה כי בהתקף היפוגליקמיה אדם יכול להרגיש רעב, רעד, ירידה במצב הכרה, אי שקט, אי נוחות, ירידה בזיכרון ועוד (פרו' - עמ' 926, ש' 4-2).

בסיכום הביקור רשמה ד"ר הלפרין כי הנאשם דיווח לה על תחושותיו במכון כושר לאחר פעילות. אם אינו אוכל חש חולשה, יובש בשפתיים, רעד. תוצאות העמסת הסוכר היו תקינות. מדובר במצב טרום סכרתי והנאשם אינו מטופל תרופתית ולא היה מטופל תרופתית גם בשנת 2016 אלא היה מאוזן באמצעות תזונה וספורט (פרו' - עמ' 925-926). במצב טרום סוכרתי, תגובת החולה בהתקף היפוגליקמיה זהה לזו של חולה סכרתי (פרו' - עמ' 928, ש' 21-22). מצב סטרסורי כפי שיכול להיות בתאונת דרכים עלול להביא אדם טרום סכרתי לרמה גבוהה של 400 מ"ג/אחוז סוכר בדם, ולאשפוז (פרו' - עמ' 940, ש' 23-28). התובעת עימתה את העדה עם דברי הנאשם לפרופ' קוטלר (עמ' 2 לחווה"ד) שם אמר הנאשם כי בשנת 2016 טופל בסוכרת בטבליות גלוקופאג'. ד"ר הלפרין לא היתה מודעת לכך שכן למיטב זיכרונה הנאשם לא ציין זאת בפניה. אם רופא אחר המליץ לנאשם על טיפול תרופתי, דבר מקובל בנסיבות העניין, היא לא רשמה זאת (פרו' - עמ' 933). ביום 10.8.17 בביקור במרפאה (ת/117) סיפר לה הנאשם, שנה וחמישה חודשים לאחר האירוע, כי עבר תאונת דרכים ב 1 למרץ (לא צוינה שנה) בשלה התעכב בדרכו. בעקבות זאת החל לחוש תחושות מוכרות של היפוגליקמיה, יובש בשפתיים, רעד בידים וסחרחורת. ידע כי הוא עלול להתעלף. ברכבו לא היה אוכל הנדרש במצב כזה. הוא נסע לכיוון חדרה, הרגיש משיכה ברכבו וחזר למוסך סמוך. רק בהגיעו למשטרה אכל מזון שהובא ע"י בנו והרגשתו השתפרה.

62. לאור האמור לעיל מסקנותי הינן:

א. הנאשם שאל את העדים במקום על ההתרחשויות והבין שהוא הנהג שפגע במנוחה. הנאשם לא אמר לעדים כי גם רכבו נפגע. משיחתו איתם הבין כי הם אינם חושדים בו ולא ראו מי בדיוק הפוגע.

ב. הנאשם היה עד לשיחת העדים בהזמנים את מד"א.

ג. מהנתונים הבאים עולה כי הנאשם נכח במקום עת הגיעו לזירה כוחות מד"א ואף איש משטרה בכיר שעצר במקום:

על פי דו"ח איתורן כיבה הנאשם את רכבו בשעה 20:37 וחזר והגיעו בשעה 21:01 (ת/81).

בשעה 20:39 הגיע למנהלת כביש 6 דיווח ראשוני על התאונה.

בשעה 20:42 הגיע סייר כביש 6 ובשעה 20:47 החלה חסימת הנתיב (תדפיס אירוע של כביש 6 - ת/83).

מד"א קיבל דיווח ראשוני בשעה 20:40 והאמבולנס הגיע לזירה בשעה 20:51 (ת/94).

הנאשם צילם את רכבם של העדים בשעה 20:54 (ת/31).

בשעה 21:05 קבע פרמדיק של מד"א את מות המנוחה (ת/97).

עולה אפוא כי הנאשם נכח במקום שעה שצוותי מד"א הגיעו לזירה.

ד. מעדותו של ניצב אלון אסור, שתובא בהמשך, נלמד כי הוא נסע במקום ומשהבחין בתאונה עצר. זאת עוד טרם הגעת מד"א. כלומר הנאשם היה מודע אף להמצאות משטרה במקום.

ה. הנאשם סתר עצמו במענה לשאלות מדוע עזב את המקום בלא לדווח למשטרה ומדוע אם אינו קשור לתאונה מצא לנכון להגיע בסופו של דבר, לאחר ששטף את רכבו, לתחנת המשטרה.

הנימוק כי הגיע למשטרה כדי לדווח על תאונת פח אינו סביר מה גם שרק זמן קצר קודם לכן לא שקל כלל לפנות למשטרה בשל הנזק הקל שנגרם לו. גם את פרטי העדים רצה לצורך דיווח **לביטוח**. אין בליבי ספק כי הנאשם, המעורה כל חייו בתחום הרכב, ידע כי הגורם שאליו עליו לפנות כדי לדווח על פגיעת פח ברכבו הינו חברת הביטוח בה הוא מבטח ולא משטרת ישראל. הגעתו למשטרה מבהירה את חששו פן תתגלה מעורבותו בתאונה והמשטרה תאתר אותו כמעורב בתאונת 'פגע וברח'.

ו. הנאשם העיד מחד כי לא ראה את המשטרה בהגיעה לגבות עדות בזירה מיוניס ואמיר בשעות 21:00 ו-21:20 וממילא סבר שאין לו מה למסור למשטרה שכן לא היה עד לתאונה. מאידך הגיע למסור עדות במשטרת חדרה. העדות הראשונה בזירה נגבתה בשעה 21:00 ובשעה 21:01, הגיע הנאשם את רכבו אשר היה לדבריו 50 מטר מהמקום ונסע. הוזה אומר, הנאשם הבין כי החוקרים מתחילים לברר פרטים אודות הפגיעה, ובסמיכות זמנים לתחילת החקירה, עזב את המקום. מקובלת עלי עמדת המאשימה כי החשש ממפגש עם חוקרי התאונה הביא לעזיבתו את המקום וכי "הבחירה שביצע הנאשם, במודע, לעזוב את המקום, ודווקא בזמן זה, מלמדת על הלך נפשו ורצונו להסתיר את מעורבותו בתאונה" (ס' 209, לסיכומי המאשימה).

אני דוחה את הנימוקים "התמימים" שהועלו על ידי הנאשם כהסבר לעזיבת הזירה וקובעת כי **בעת שיחתו עם העדים במקום התגבשה מודעתו לפגיעתו במנוחה ולגרימת מותה**. משהבחין כי כוחות המשטרה במקום החלו בחקירת העדים חשש פן ילכד. גם רכבו נראה פגוע דבר שעלול היה לעורר חשד והוא בחר לעזוב את המקום.

ז. הנאשם אובחן כסובל מטרם סוכרת. לדבריו, עקב האירוע הרגיש כה רע עד שחשש מהתקף היפוגליקמיה. עם זאת, אף לדבריו, לא חשש לנהוג במצב כזה שכן עם שתיית המים, שהיו ברכבו, הוטב לו. לפיכך איני מקבלת את טיעונו לפיו השליך מצבו הרפואי על החלטתו לנסוע מהמקום או על תוכן הדברים שמסר בהודעתו הראשונה. זאת ועוד, אם חש כה רע יכול היה לבקש מצוות האמבולנס במקום עזרה או לחילופין למהר לקנות דבר מאכל להעלאת רמת הסוכר. חרף זאת מיהר הנאשם לנקות את רכבו ואכל רק בתחנת המשטרה **עת הביא לו בנו אוכל מהבית**. אף כשהגיע לתחנת המשטרה לא ביקש כל דבר מתיקה או מאכל כדי לשפר את הרגשתו. השהות שמצא לו הנאשם להמתין לאוכל מהבית מעידה כאלף עדים על כך שלא חש כי הוא מצוי במצב של היפוגליקמיה ואף לא חשש מהתקף שכזה. אם כך היה, ברי שהיה מוצא דרך מידית לאכול.

הנאשם ב"שגיא מוטורס"

השמדת ראיות ושיבוש מהלכי משפט - שטיפת הרכב

עמוד 43

63. הנאשם נסע למוסך שבבעלותו תחת לפנות מידית למשטרה.

הנאשם נצפה במצלמות האבטחה של "שגיא מוטורס" מבצע פעולות בעמדת השטיפה (ת21).

הנאשם הודה שממקום התאונה נסע ל"שגיא מוטורס" ושטף את רכבו. לטענתו לא חשב שהנוזל הדביק על רכבו הוא דם (ת2/ג, עמ' 31-32, ש' 1, פרו' - עמ' 630, ש' 12-13).

64. בהודעותיו הסביר הנאשם לחוקריו כי בשל היותו בבלק אאוט ובהלם מהאירוע, לא מסר בחקירתו הראשונה כי נסע לשגיא מוטורס ושטף את רכבו. רק בעת שישב במעצר וכתב מכתב התנצלות למשפחתו נזכר בכך. עם זאת גם במכתב כתב שנסע ישירות לחדרה (ת2/ג, עמ' 1-2, המכתב ת2/א, עמ' 33, ת2/ג, עמ' 39, והמשך תמליל 2/3 עמ' 1, ש' 3). בעדותו אמר כי היה לחוץ מאד ומבולבל מהאירוע, ומצעקות והטחות החוקרים. החקירה היתה בשעת לילה מאוחרת והוא היה עייף. מה ששאלו זה מה שאמר. גם כאשר נשאל בחקירתו במשטרה על פערי הזמנים משעת התאונה עד להגעתו לתחנת חדרה ועל כך שרכבו נראה שטוף, לא נזכר שעצר לשטוף את רכבו (פרו' - עמ' 662, ש' 22 - 30, ת1/ש' 25, פרו' - עמ' 663, ש' 9-2, ת1/ש' 134-140). הנאשם ציין כי כבר בהודעתו השניה הפנה את החוקרים למצלמות בעסקו (ת2/ג, עמ' 34, ש' 27, פרו' - עמ' 663-667, עמ' 675, ש' 31).

לשאלה מדוע היה כה נסער ומזועזע מאירוע של תאונת נזק בלבד לא השיב תשובה עניינית (פרו' - עמ' 715, ש' 19 - עמ' 717). התובעת הטיחה בפניו כי באותו שלב לא ידע שהבוחנים יקבעו שאינו אשם בפגיעה במנוחה בשל תאונה בלתי נמנעת ולכן ניסה להעלים את מעורבותו בתאונה. על כך השיב הנאשם כי לא היתה לו סיבה להסתיר דבר ולו היה סבור שהדבר יועיל לחקירה לא היה עושה זאת (פרו' - עמ' 669-675, עמ' 677, ש' 16 - עמ' 678, ש' 10).

65. במהלך הודעותיו מסר מספר גרסאות באשר לשאלה מתי לראשונה חש בהימצאותו של נוזל דביק על רכבו. לפי גרסה אחת חש בנוזל הדביק עם הגעתו ל"שגיא מוטורס" שעה שרצה להחליף את רכבו בג'יפ. בשלב זה, כשיצא מהשברולט, הרגיש משהו דביק על ידית דלת הנהג וחשב שמדובר בשמן או דבק. בהזדמנות אחרת אמר כי אינו זוכר מתי הרגיש לראשונה בנוזל על ידיו, ובהודעה נוספת אמר שחש ברטיבות בידית דלת הנהג בזירת התאונה אז ניקה את ידיו במגבון והשליך לאשפתון הרכב. על גרסתו האחרונה לפיה חש ברטיבות כבר בזירה חזר בעדותו (ת2/ג, עמוד 9. ת3/ב - עמ' 26, פרו' - עמ' 575, ש' 25-32).

בחקירתו הנגדית נשאל הנאשם על ההבדל בגרסאותיו בנקודה זו. הוא לא יישב את הסתירה והשיב כי כשיצא מהרכב, סגר את הדלת מלמעלה ולא בידית ולא הרגיש בדבק, אלא רק כאשר חזר לרכב ואז ניגב זאת בטישו. עמד על כך שלא חשד לרגע שמדובר בדם, זה היה לבן, שקוף. גם על ידיו לא היה דם (פרו' - עמ' 692, עמ' 696, ש' 24-32). באזור השטיפה היה חשוך והוא לא ראה דם או צבע אדום (ת2/ג, עמ' 8, ש' 21-29, ת1/ג, עמ' 27, ת4/ב - עמ' 16, ש' 30).

הנאשם נשאל על כך שמדברים שאמר בחקירתו נלמד כי ניסה לשכנע את עצמו, קיווה ויחל שאין המדובר בדם: "בתת הכרה שלי כל הזמן אני חושב חברה, אולי זה לא, אולי זה לא, אולי זה לא, כל פעם אני בתת הכרה מנסה לקחת ולשכנע את עצמי שאולי זה לא...אם הייתי רואה שזה דם הייתי מנקה את זה?" (ת2/ג, תמליל שני, עמ' 8, ש' 21-29), ההגנה טענה במהלך החקירה כי התמליל בעניין זה אינו ברור (פרו' - עמ' 693-694). בהאזנה לקלטת מצאתי כי הרישום בתמליל תואם את הנאמר בחקירה. עוד אמר הנאשם בהודעתו כי

בשלב מסוים חשב שהנוזל הוא **שמן מהמראה ההידראולית** של המרצדס שפגעה בו (ת/ג2, עמ' 9, ש' 5-27. פרו' - עמ' 685, ש' 23 - עמ' 686, ש' 14) וכי ניקה את רכבו כי הוא "חולה ניקיון", היה "בתת הכרה" ולא הרגיש מה עשה. רק רצה לנקות את הדבק מידי ומדלת רכבו, לכן לדבריו שטף באופן טבעי עם צינור מים לא רק את הדלת **אלא את כל האוטו**, גם את החלק האחורי: "סתם מתוך זה, זה טעות נוראית שעשיתי, אני מתנצל על זה". **מסכים "שאדם נורמלי" היה נוהג אחרת**, ומנקה את הרכב למחרת היום (ת/ג21, ת/ג1, עמ' 27, ת/ג2, קלטת 2, עמ' 1, עמ' 4, ש' 13-35, עמ' 13-14, עמ' 17, עמ' 42, ש' 27-38, ת/ג3ב' - עמ' 28 - עמ' 30, ת/ג4ב' עמ' 12-13).

בעדותו הסביר כי כשאמר ששטף את כל האוטו התכוון לכל הצד השמאלי ולא רק לדלת. השפריץ קצת מים עם הצינור על הרכב עצמו, על הדלת, על הדלת השנייה היכן שהיה השמן. לאחר חקירה בעניין, הוסיף כי יכול להיות שהשפריץ מים גם על החלק האחורי (פרו' - עמ' 576, עמ' 687, ש' 17 - עמ' 688, ש' 20, עמ' 690, ש' 9-22, ת/ג75 תמונה 4, פרו' - עמ' 669, ש' 28 - עמ' 675, ש' 1).

את הגג לא שטף ולא ניגב. אם היה מנגב את הגג לא היו עליו שבבים. בשבבים הבחין רק כאשר חברו בני דבש היסב את תשומת ליבו לכך (פרו' - עמ' 686, ש' 24 - עמ' 687, ש' 2).

אציין כי על פי ממצאי הבוחן לא כל הרכב נשטף, אלא דופן שמאל, מכסה המנוע, גג הרכב ותא המטען בלבד. (ת/ג14).

עוד העיד הנאשם כי כאשר הגיע לשער של "שגיא מוטורס", נגע שוב בדלת הרכב ובידית והרגיש שומניות, רטיבות בידים. פתח את שער הברזל והלך הישר לעמדת השטיפה, שכן הוא "חולה ניקיון" כפיתי. בעדותו בפני **טען לראשונה** כי מכיוון שמדובר ברכב חדש, פחד שמדובר **בנוזל בלמים** שבבואו במגע עם צבע הוא שורף את הצבע עצמו, לכן שטף את הרכב ואת ידיו (פרו' - עמ' 576, ש' 11-17).

בניגוד לדבריו בהודעתו לפיהם הסכים שאדם נורמלי היה שוטף את רכבו למחרת אמר בעדותו כי לא המתין עד השטיפה למחרת כי חשש מפגיעה בצבע (פרו' - עמ' 678, ש' 25-28).

התובעת הטיחה בו כי זו לו הפעם הראשונה שהעלה את חששו מפגיעה בצבע שכן בכל חקירותיו לא טען כך. על כך השיב כי החוקרים ניסו כל הזמן "להכניס" לו את הרעיון שהחומר הוא דם ורקמות והוא עמד על כך שזה נוזל שמנוני כמו שמן או **נוזל בלמים**. הוא אמר זאת גם למוזס ואולי זה לא נכתב, ולא הכל תומלל (פרו' - פרו' - עמ' 680, ש' 9-17, עמ' 681, ש' 1. עמ' 696, ש' 7-13).

לעניין נוזל הבלמים העיד עד ההגנה דב נוימן, (**להלן: "דב"**). בין הנאשם לדב קיימת היכרות רבת שנים ודב אף עובד במוסך "שגיא מוטורס" מזה 22 שנים. דב העיד כי למכונאים ידוע כי אם השפריץ נוזל בלמים על רכב יש לשטוף אותו באופן מידי לצורך נטרול השמן. שמן זה מקלף את הצבע של הרכב "אוכל" כל דבר שבא איתו במגע. דב השתתף עם הנאשם וצבעי המוסך בניסוי שעשו לצורך המחשה. בניסוי שפכו שמן בלמים על שתי כנפי הרכב. על כנף אחת שפכו מים ועל השנייה לא. למחרת נראה קילוף של צבע על הכנף שלא נוגבה ואילו לכנף שנוגבה לא ארע דבר (נ/11 - תיעוד הניסוי, פרו' - עמ' 900, ש' 17-31, עמ' 900, ש' 17, עמ' 902, ש' 23-24).

66. מסקנותיי באשר לשטיפת הרכב:

א. הנאשם ידע שמדובר בדם וזו הסיבה בשלה החיש פעמיו לעסק וניקה את רכבו. אף הוא עצמו אמר בהודעתו עמוד 45

כי ניסה לשכנע את עצמו כי לא הוא הפוגע.

ב. לאחר שחזר בו הנאשם מהכחשתו אמר לחוקריו, במטרה לשוות למעשיו נופך תמים, כי שטף את **כל** רכבו, אלא שעל פי הממצאים ואף מגרסתו בהמשך עלה כי ניקה את הרכב במקומות מסוימים בלבד, בהם נמצא החומר הדביק.

ג. העובדה כי הנאשם בחקירתו הראשונה **הסתיר** כי שטף את רכבו מעידה באופן ברור כי ידע שמקור החומר שניתז על רכבו הוא דם המנוחה. החוקרים שאלו את הנאשם **שאלות ישירות** בעניין השטיפה וכן בדבר הזמן הארוך עד הגעתו מהזירה למשטרה. **גם נוכח שאלותיהם הישירות חזר הנאשם והכחיש את שטיפת הרכב ועמד על כך שהגיע ישירות מהזירה למשטרה.**

לא מצאתי כל הסבר להתנהגותו זו של הנאשם לבד ניסיונו להסתיר בכוונה מפני המשטרה את הממצאים הקושרים אותו לאירוע. את מעשיו עשה הנאשם במטרה לשבש מהלכי משפט. הנאשם נחקר ארוכות על ידי מספר בוחנים ותוך ניסיון מתחכם לחלץ עצמו מהמצב, שינה גרסאותיו בהתאם להתפתחות החקירה. בניסיונו להסביר מדוע לא אמר לחוקרים באופן מיידי כי שטף את רכבו נשמעו מפיו שלל נימוקים: ההיפוגליקמיה גרמה לו לבלבול; שכח; היה נתון בבלק אוטו; נמצא בתת הכרה; היה לחוץ מהחקירה; היה עייף מהחקירה. הסבריו באשר לסיבת רצונו לנקות את רכבו: הוא פדנט וסובל מאובססיות ניקיון; חשב שמדובר בשמן כזה או בשמן אחר, בשמן מראת הצד ההידראולית ואף בדבק. בהמשך, טען לראשונה בעדותו בפני טענה **כבושה** לפיה סבר שעל הרכב התיז נוזל בלמים והוא חשש פן יהרוס הנוזל את הצבע. עוד הוסיף כי העלה טענה זו גם בפני החוקרים אך דבריו אלו לא תומללו.

הנאשם תמך טענתו אודות פגיעתו הרעה של נוזל הבלמים בעדים ואף בניסיון שהסביר את נזקי הצבע הנגרמים, תוך זמן לא רב, מהתזת נוזל בלמים. ברי כי לא זו השאלה שבמחלוקת. אקבל כי פגיעתו של נוזל בלמים הרסנית לצבע. השאלה שבמחלוקת אינה טיבו של נוזל הבלמים אלא האם באמת ובתמים חשב הנאשם בזמן אמת שנוזל זה הותז על רכבו. כאמור, קבעתי כי לבד דמה של המנוחה, לא נמצא נוזל כלשהו או שמן מכל סוג על הרכב. קביעתי הינה כי הנאשם לא חשב שמדובר בנוזל בלמים. החומר אף לא צרב את ידיו כמצופה מנוזל בעל השפעה כה קשה. הנאשם ידע כי מדובר בדמה של המנוחה שהוא לבדו ניתז על רכבו, זו הסיבה שמיהר לנקותו. הנאשם לא טען לאורך חקירותיו כל טענה אודות נוזל בלמים. טענתו כי אמר זאת אך הדברים לא תומללו נדחית על ידי. בנוסף להקלטות החקירה, רשמו החוקרים את דברי הנאשם וגם שם לא בא זכר לטענה אודות נוזל בלמים.

צודקת המשיבה בטענתה כי לדברי הנאשם היה לו אינטרס, אותה עת, למצוא את הרכב שפגע בו ואילו בפועל בחר לשטוף את רכבו ובכך להעלים ראיות שאולי יכולות היו לסייע לו באיתורו. בנוסף היה רכבו זקוק לתיקון בשל הפגיעה. הדחיפות למנוע פגיעה בצבע מקום בו יהיה ממילא צורך בתיקון נרחב יותר אף היא מעוררת תמיהה.

התנהלותו של הנאשם שהרחיק עצמו מאחריות לאירועים, מאפיינת את התנהלותו לאורך החקירה כולה. גרסאותיו השתנו והתפתחו בהתאם להתפתחות החקירה והוא חזר והסתבך בדבריו.

סיכומי של עניין, אני קובעת כי הנאשם הבין כי הנוזל שהותז על רכבו הינו דמה של המנוחה, הוא לא שיער באותו הזמן כי ימצא בהמשך כי מדובר בתאונה בלתי נמנעת, ומשכך מיהר לנקות את הדם במטרה להסתיר ממצאים אלו מהמשטרה.

עמדת השטיפה והגרניק

67. הנאשם העיד כי שטף את הרכב עם צינור רגיל של הגרניק. הגרניק עצמו, הפועל על חשמל, כלל לא עבד שכן נוהגים לכבות את החשמל, דרך המחסן, כדי שלא כל אחד שמגיע למקום יוכל להשתמש בו (פרו' - עמ' 580, ש' 25-28). מקומו של הגרניק צולם ע"י המשטרה (ת/69).

עוד העיד הנאשם כי לא חשב להעלים ראיות שכן לא סבר שפגע במנוחה. לו היה רוצה להעלים ראיות היה בלחיצת כפתור אחת שוטף את הרכב במנהרה ובלחיצת כפתור יכול היה לנתק את המצלמות שהוא עצמו רישת והתקין בכל "שגיא מוטורס". אלא שלא כך נהג, הוא זה ששלח את החוקרים לבדוק את המצלמות כדי שיראו מה קרה במקום. כל שרצה היה רק לשטוף את השמן (פרו' - עמ' 701, ש' 3-6, עמ' 702, ש' 1-18. ת/2 - עמ' 33. פרו' - עמ' 578, ש' 27 - עמ' 579, ש' 17).

מחקירתו במשטרה, ובניגוד לגרסת המאשימה בסיכומיה, עלה כי הנאשם אישר לחוקרים להתבונן במצלמות האבטחה טרם שהטיחו בו שכבר צפו בהם (ת/4ב' - עמ' 15, ש' 29).

בהקשר זה העיד בפני עד התביעה **אחמד בדיר (להלן: "אחמד")** האחראי על שטיפת כלי הרכב ב"שגיא מוטורס". בהודעתו אמר כי הנאשם הוא מעסיקו. בהכנתו לעדות תיקן ואמר כי אינו מקבל את משכורתו מהנאשם אלא עובד דרך קבלן חיצוני "א.י. שירותי ניקיון", (פרו' - עמ' 452, ש' 30-31). אחמד העיד כי שעות השטיפה בימים א'-ה' מסתיימות בשעה 16:30 (פרו' - עמ' 453, ש' 1-7). למתחם "שגיא מוטורס" נכנסים באופן חופשי שכן המקום פתוח גם לאחר שעות העבודה. כל אחד יכול להיכנס, אין שער לכניסה (פרו' - עמ' 456, ש' 26-27, ש' 30). בשעה שסוגרים את החשמל ונועלים את אזור השטיפה לא ניתן לבצע שטיפה. הוא עצמו נועל את השטיפה ואחראי המוסך דואג לכיבוי החשמל (פרו' - עמ' 454, ש' 15-19, עמ' 455, ש' 8-9).

אחמד הוכרז כעד עוין: לדברי התובעת **שלל** אחמד בהודעתו כי ראה את הנאשם אי פעם שוטף כלי רכב לרבות רכבו הפרטי. עם זאת בעדותו אמר כי הנאשם איש נקי, המקפיד על ניקיון רכבו ולפעמים בשעות של לחץ בעבודה **ניקה בעצמו** את השמשה הקדמית (פרו' - עמ' 474, ש' 25-31, עמ' 475, ש' 3-17, עמ' 457, ש' 11-15, פרו' - עמ' 475, ש' 18 - עמ' 476, ש' 3).

אחמד ניסה להסביר את הסתירה לכאורה בדבריו: כאשר מנקים עם סמרטוט את השמשה זה נקרא שטיפה אבל לא כמו שאיבה והכנסת רכב למכונת השטיפה (פרו' - עמ' 461, ש' 14-25). הוא לא ראה את הנאשם משתמש בעצמו בשואב או עוזר לצוות בשטיפת מכונות (פרו' - עמ' 458, ש' 20-25). בתגובה לטענה כי היות והנאשם עדיין מעסיקו הוא מתקשה להעיד ולכן הוא משנה עתה את עדותו בפרט מהותי, אישר שלא אמר בהודעתו כי ארע שהנאשם שטף את רכבו, היינו ניגב את שמשת רכבו בסמרטוט שכן החוקר לא הבהיר די למה התכוון בשאלתו (פרו' - עמ' 464, ש' 18 - עמ' 465, ש' 27, עמ' 468, ש' 8-9).

מעדותו של אחמד עלה כי לפני מנהרת השטיפה יש צינור ויש גרניק שזה צינור מים עם לחץ קיטור (ת/69, תמונות 9,10, פרו' - עמ' 470, ש' 16-32). הגרניק עובד על חשמל. אם אין חשמל, הגרניק רק מוציא מים בלי לחץ (פרו' - עמ' 471, ש' 1-8, עמ' 472, ש' 4-7). באזור השטיפה של הגרניק והצינור יש בור ניקוז. המים עוברים מחזור דרך מסננים וניתן לבדוק אם משהו נתקע במסננים (פרו' - עמ' 473, ש' 1-25).

עד ההגנה דב העיד כי עם סיום יום העבודה ננעל הגרניק בשל ניתוק החשמל במחסן החלפים, אז ניתן להשתמש

בברז ובו צינור מים קטן (פרו' - עמ' 898, ש' 10-20).

הבוחן אלון לבקוביץ (**להלן: "אלון"**) לא בדק אם מהגרניק יוצאים מים בלחץ ואם מהצינור יוצאים מים (פרו' - עמ' 138, ש' 28 - עמ' 139, ש' 3). ב"כ הנאשם טען כי על פי הנראה בתמונה 9 הגרניק מחובר לגנרטור. אלון השיב כי לא בדק איך מפעילים את הגנרטור. אלון בדק האם יש במקום אמצעים לשטיפה, לא בדק אם הם פועלים (פרו' - עמ' 140, ש' 2-17).

לטענת ההגנה לא נבדקה עמדת השטיפה ואביזרי השטיפה כנדרש.

פרופ' קוטלר, פסיכיאטר מומחה מטעם ההגנה העיד כי לו היתה לנאשם אפשרות להשתמש בגרניק היה עושה כך (פרו' - עמ' 1000, ש' 5-7).

מומחה ההגנה קוסטיקה שלל שטיפה של הרכב בלחץ גבוה מאד, באמצעות גרניק. לדבריו במקרה והיה שימוש בגרניק, לא היתה נשאר הנסורת של השברים הקטנטנים על אדן החלון. ולא היו נשארים שבבים על כל מכסה תא המטען והגג (פרו' - עמ' 791). במקום שנראה ניגוב, רואים שאין שבבים. השבבים נופלים לרצפה ויכולים להישאר על אדן חלון הנהג. אם היה הנאשם שוטף את הדלת עם גרניק לא היו נשארים שבבים אלה, שכן בהיותם קלים היו עפים. אם היה דם באזור זה, הגרניק היה מעלים גם אותו (פרו' - עמ' 790, ש' 15-18, ת/75, תמונה מס' 1, פרו' - עמ' 793, ש' 11-23, עמ' 790, ש' 31 - עמ' 791, ש' 2, ש' 12-20, ת/75, תמונות 2-4, עמ' 792, ש' 23-31).

השוטר אייל אלגביש צילם תמונות. הוא לא זכר אם היו שבבי אלומיניום על גג הרכב או בצדדיו ורשם רק מה שהיה שונה מהרגיל. לסברתו לו היה רואה שבבים היה מציין זאת בדו"ח (פרו' - עמ' 85, ש' 28 - עמ' 87).

קוסטיקה קבע כמחדל את אי בדיקת מכונת השטיפה והאם פעלה. לדבריו היה על הבוחן לבקש מהנאשם להדגים כיצד שטף, או ניגב את רכבו, ולברר עימו האם השתמש בגרניק. גם מעבדה נידת יכלה לדגום ממתקן השטיפה ממצאי ד.נ.א. ולמצוא מסביב ממצאים דמיים. כמו כן ניתן היה לבדק את המסנן (פרו' - עמ' 779 - 780 ש' 20).

68. מצאתי לקבל את עמדת ההגנה ולקבוע כי הנאשם לא השתמש בגרניק, אלא בזרם מים רגיל. העובדה כי נותרו על רכבו דגימות ספורות ושבבים מצביעה על כך שלא השתמש בזרם בלחץ גבוה. בעניין זה צודקת המאשימה בסיכומיה בטענה כי: "כך או כך, גם אם התביעה לא הצליחה להוכיח שטיפה באמצעות צינור גרניק, הרי שאין לכך נפקות משפטית. העובדה כי הנאשם שוטף את רכבו, ... עונה על סעיפי העבירות בהן הואשם" (ס' 289 לסיכומי המאשימה).

מצאתי לדחות את טענת הנאשם שלו היה רוצה להעלים ראיות היה משתמש בעמדת השטיפה ואף מנתק את המצלמות בבית העסק. ראשית, על פי הראיות, החשמל למכונת השטיפה היה כבוי דבר שהקשה על ביצוע שטיפה במכונה לו בחר לעשות כן. בנוסף ובזה העיקר, אין הנאשם יכול להיבנות מהטענה כי יכול היה לנהוג באופן מתוחכם אף יותר כדי להוכיח העדר כוונה. די שנהג באופן שנהג, היינו מיהר לנקות את שרידי הדם ורק אז פנה למשטרה ושיקר באשר למעשיו אלו, כדי לבסס את כוונתו.

יחס הנאשם לנושא הניקיון

69. דב תיאר בעדותו כי הנאשם הינו פדנט מאד ומקפיד לנקות כל כתם קטן מרכבו אף בעצמו (פרו' - עמ' 899, ש' 2-8).

ד"ר רונית הלפרין, רופאת המשפחה העידה כי הנאשם לא דיווח לה אי פעם כי הוא סובל מאובססיות ניקיון (פרו' - עמ' 934, ש' 32, - עמ' 935, ש' 1).

מטעם ההגנה הוגשה חוות דעת מומחה פסיכיאטריה שערך פרופ' משה קוטלר (להלן: **פרופ' קוטלר**) (נ/19). פרופ' קוטלר העיד בפניי

והסביר כי בדק את הנאשם ואבחן כי הוא לוקה בהפרעת אישיות אובססיבית כפייתית. מסקנתו היתה כי העובדה שהנאשם ניקה ושטף את רכבו אינה ניסיון להשמיד או להעלים ראיות. לדפוס ההפרעה ממנו סובל הנאשם יש משמעות והשפעה על חייו יותר משיש לאדם בעל קווי אישיות של דפוס כפייתי (פרו' - עמ' 952, עמ' 1032, ש' 15-17). הפרעת האישיות מאופיינת באישיות נוקשה, בפגיעה שנוצרת במצבי דחק בהם אדם מאבד שליטה, וקושי במרקם הבין אישי. עוד מתאפיינת האישיות בערכיות רבה, מוסריות ומצפוניות (פרו' - עמ' 954, עמ' 963, ש' 10). פרופ' קוטלר ביסס את חוות דעתו על דברי הנאשם, אשתו ואחיו ולא הועבר לעיונו חומר חקירה או כל חומר אובייקטיבי של תיעוד רפואי (פרו' - עמ' 960-961). הנאשם סיפר לו שהוא קפדן ופדנט ו"חולה שליטה". ברמה התעסוקתית, עם זאת, הוא אדם בעל תפקוד מלא (פרו' - עמ' 961, ש' 21-22)

יש אפשרות שאחרי האירוע הנאשם היה "מאד מבולבל ויכול להיות שהיה איזה בלק אאוט יכולים להיות אלף דברים, אבל את זה לא יכולתי לבדוק" (פרו' - עמ' 991, ש' 1-2).

פרופ' קוטלר לא מצא קושי בכך שהנאשם לא שיתף באובססיות הניקיון שלו את רופאת המשפחה שכן אנשים לא רואים זאת כמחלה אלא כדפוס אישיות (פרו' - עמ' 996, ש' 29-30).

מתוך 8 קריטריונים שפורטו כמאפייני הפרעת האישיות ב - DSM 5, חמישה מאפיינים את הנאשם. פרט לשטיפת הרכב בשל הדחף לניקיון שאר המאפיינים אינם באים לידי ביטוי בתאונה (פרו' - עמ' 1000, ש' 17 - עמ' 1002, ש' 5, עמ' 1004, ש' 9-10).

פרופ' קוטלר הסביר כי **הדחף לשטיפת הרכב אינו דחף לאו בר כיבוש** (פרו' - עמ' 1021, ש' 21, עמ' 1031, ש' 1).

70. מסקנתי, העולה מן הדברים, הינה כי אין המדובר בהפרעה קיצונית המצדיקה פעולה בלתי נשלטת לניקוי הרכב. עד התרחשות האירוע אין מסמך רפואי אחד המתעד בעיה בעניין זה. גם אם אקבל כי מדובר בנאשם פדנט, בעל דחפים אובססיביים בעניין ניקיון, המסקנה אינה כי עקב הפרעתו נשללה ממנו אפשרות לתגובה אחרת או שנהג תוך דחף לאו בר כיבוש. משכך, לא היתה כל מניעה להגיע ראשית למשטרה ולדווח על מעורבותו בעניין טרם שטיפת הרכב. הנימוק לשטיפת הרכב אינו נובע מהפרעה אלא מכוונה.

טען הסניגור בסיכומיו כי המאשימה לא עמדה בנטל ההוכחה בעניין זה ולא הוכיחה בשום שלב את כוונתו של הנאשם לשבש הליכים או להשמיד ראיה. הנאשם אכן לא הודה במיוחס לו ולא נשמעו במהלך החקירה אמירות מפורשות כי עשה את שעשה במטרה לשבש ולהשמיד ראיות, אך מנסיבות האירוע לא עולה אפשרות אחרת למעשיו, ומסקנתי הינה כי דין נימוקיו בעניין זה להידחות.

שהות הנאשם בשגיח מוטורס

71. על פי פלט איתורן ועל פי המצלמות ב"שגיא מוטורס" היה הנאשם בעסק שעה ו-12 דקות, בין השעות 21:12 ל- 22:24 [אין מחלוקת כי שעון המצלמות לא היו מכון וקיים פער של 56 דקות בין המופיע בהן לבין הזמן הנכון]. הנאשם תיאר כי כאשר הגיע לעסק, שטף תחילה את ידיו ואת הרכב, אז הוציא את הרכב החלופי, העביר אליו חפצים מהשברולט והתקשר לאחיו שי. התובעת הטיחה בו כי לא היה כל צורך בהעברת חפציו לג'יפ ועשה זאת רק כיוון שחשש פן ייקחו את רכבו ורצה שחפציו ישארו עימו. על כך הגיב בתשובה לא עניינית (פרו' - עמ' 613, ש' 17-21, עמ' 702, ש' 22 - עמ' 703, ש' 9, עמ' 707 - עמ' 708, ש' 2). הנאשם העיד כי כאשר החל בנסיעה ממקום התאונה הרגיש כי ההגה "מושך" שמאלה, כך לכל אורך הנסיעה עד שגיא (פרו' - עמ' 613, ש' 17-21). במתחם העסק נהג הלך וחזר לבחינת משיכת ההגה ומצב הברקסים של השברולט והתבונן גם על הצמיג. הרכב היה תקין והוא החליט לנסוע למשטרה (פרו' - עמ' 689, ש' 11 - עמ' 690, ש' 5). מצלמות האבטחה שנתפסו מדגימות כי הנאשם אכן נסע במתחם, עם זאת הבוחן בדק את השברולט אף בנסיעה ומצא אותה תקינה (ת/26).

72. **השיחה בין הנאשם לאחיו שי -** בהודעותיו מסר הנאשם כי לאחר שטיפת השברולט התקשר לאחיו שי וסיפר לו שהיה מעורב בתאונה בה נפגע ע"י אחר. **שי אמר לו לגשת מיד למשטרה.** הנאשם שכבר העביר את חפציו לרכב אחר - ג'יפ, שאל באיזה רכב לנסוע, בשברולט או בג'יפ ושי אמר לו לנסוע עם השברולט. בשלב זה נסע הנאשם למשטרה (ת/2ב ו-ג - עמ' 13-27 דקה 13:19-33:36).

בעדותו חזר הנאשם על כך שמבית העסק התקשר לאחיו שי, מתנדב במשטרה, אך לא זכר את פרטי השיחה עימו. אמר לאחיו שעבר תאונה כלשהי ולידו היתה תאונה נוספת. לא זכר אם סיפר לשי שראה את המנוחה, אך אינו חושב שסיפר, כך גם לגבי שטיפת הרכב על ידו. זכר בוודאות שלשאלתו השיב לו שי שעדיף לו לנסוע למשטרת חדרה. הנאשם אמר לו שהרכב "מושך הגה" ושי השיב לו שיבדוק ובכל מצב עדיף שיחזור עם רכב זה. הוא רצה לגשת למשטרה להתלונן ולקבל את הפרטים, אם יש, של הרכב שפגע בו (פרו' - עמ' 712 - עמ' 714 ש' 5).

על פי הודעתו של שי במשטרה, התקשר אליו הנאשם ושאל אם שמע מה קרה בכביש 6, שי לא שמע והנאשם סיפר לו שנסע במסלול האמצעי ורכב שחור, שהוא זיהה ככל הנראה כמרצדס, סטה ימינה, פגע בו. הנאשם ניסה לברוח ממנו אבל הרגיש ושמע מכה ברכב ועצר בצד ימין. הנאשם ציפה שהרכב יעצור אך הוא לא עצר. מכיוון שהנאשם הבחין שמדובר בנזק פח ואין מה לעשות המשיך בנסיעה לשגיא מוטורס (ת/39). בהמשך אמר לו הנאשם ששמע שהיתה תאונה של פגע וברח בכביש 6 באזור בו פגעו בו ושאל אם עליו לגשת למשטרה למסור עדות. שי השיב שיסע לתחנת חדרה והוא יצטרף אליו ומכיוון שלא יכול היה להצטרף ביקש מחברו בני דבש להגיע לתחנת המשטרה.

הנאשם אף התקשר לבנו אביעד. אביעד העיד בפני והודעתו הוגשה (ת/116). השניים שוחחו שיחה בת פחות מדקה וזו נותקה. הנאשם אמר שהוא במשטרה או בדרכו למשטרה כי רכב מרצדס שחור פגע בו וברח. לא סיפר על ההתרחשות לה היה עד בזירת התאונה. הנאשם נשמע לחוץ (פרו' - עמ' 909, ש' 15-עמ' 6).

73. המסקנות העולות מהדברים:

הנאשם לא סיפר לקרוביו על האירוע הקשה לו נחשף בזירה. ההגנה טענה כי הנאשם סיפר לקרוביו כי נפגע ממרצדס שכן זו כל האמת שידע. ההגנה הוסיפה עוד כי ניתן לראות בכל אלה מעין אמרות "רס גסטה" - אמירות

ספונטניות, בהן משיח הנאשם לפי תומו עם בני משפחתו הקרובים ביותר, זמן קצר לאחר שחוזה אירוע חריג ומסוכן, כאשר אין כל טעם לשקר גם בפניהם.

בעניין זה מצאתי לקבל את עמדת המאשימה. לו היה מדובר בהתנהגות תמימה, היה מן הסתם הנאשם משתף את אחיו ואת קרוביו באופן טבעי באירוע הקשה שחוזה. אלא שהנאשם בחר להסתיר גם מאחיו שי את מעורבותו בתאונה.

התנהגות הנאשם אינה אופיינית לאדם שחוזה פגיעת נזק בלבד. השיחה עם אחיו, בה הוא מגלה טפח ומכסה טפחיים, מצביעה על הבנתו כי הוא הפוגע.

עצם פנייתו של הנאשם לאחיו והתייעצותו עמו בשאלה מה עליו לעשות תוך שהוא מסביר לו כי הודיעו בחדשות על תאונת "פגע וברח" בכביש 6, היא הנותנת כי הבין היטב את מעורבותו.

הגעת הנאשם למשטרה

74. כאמור, בעצת אחיו שי, נסע הנאשם בשברולט לתחנת המשטרה, שם מסר הנאשם ליומנאית שמישהו פגע בו בכביש 6 והוא רוצה את פרטיו. בנוסף הביע את רצונו לדווח על התאונה ולמסור עדות (ת/ג, עמ' 28, ש' 7-13, פרו' - עמ' 577, ש' 1-14).

לפי דו"ח איתוראן תועד הנאשם בחדרה בשעה 23:03 (ת/81).

הנאשם העיד כי הגיע למשטרת חדרה בשעה 22:45 (פרו' - עמ' 630, ש' 6-7). בחקירתו שם הוטח בו כי פגע במנוחה והוא הכחיש. היה לחוץ והמום. הגיע למשטרה במטרה לדווח על תאונה והנה מאשימים אותו וצועקים עליו שיודה (פרו' - עמ' 577, ש' 29 - עמ' 578, ש' 5).

הנאשם הכחיש כי העדיף לפנות למשטרה לפני שזו תגיע אליו (פרו' - עמ' 729, ש' 3-5).

בחקירה נגדית נשאל "מה בער לו" להגיע לתחנת המשטרה בשעה 23:00 כאשר לסברתו מדובר **בתאונת פח בלבד**? על כך השיב שלמחרת היה בקורס וזה טבעי לדווח ברגע שקרה (פרו' - עמ' 729, ש' 29 - עמ' 731, ש' 9).

עדת התביעה אורטל קטש (להלן: "אורטל"). בזמן התאונה עבדה אורטל ביומן התחנה במשמרת לילה (פרו' - עמ' 156, ש' 31-32). אורטל כתבה דו"ח על הגעת הנאשם לתחנת המשטרה לצורך דיווח (ת/54). את הדו"ח כתבה בדיעבד, ביום 3.3. (האירוע כאמור התרחש ביום 1.3). הנאשם הגיע לתחנה מיוזמתו באופן עצמאי. הגם שכתבה בדו"ח שהנאשם הגיע בשעה 23:30 לערך היא מאשרת בחקירתה הנגדית **שייתכן שהנאשם הגיע בשעה 23:15** (פרו' - עמ' 157, ש' 25, עמ' 159, ש' 14-15). הנאשם אמר שנסע בכביש 6 ומישהו "נכנס" ברכבו (פרו' - עמ' 160, ש' 5-6).

הבוחן לא היה נוכח שעה שהנאשם הגיע לתחנת חדרה. הוא רשם שהנאשם הגיע בשעה "23:20 לערך", זאת בהסתמך על נתונים שנמסרו לו על ידי השוטרים (ת/19, פרו' - עמ' 370, ש' 10-20).

עד התביעה אמיר חגי'רה (להלן: "חגי'רה"). חגי'רה הינו בוחן תאונות דרכים במשטרת חדרה. הגיע לתחנה עמוד 51

על פי הודעת היומנאית. כתב בדו"ח את דברי הנאשם כי היה מעורב בתאונת דרכים בכביש 6 ופגע בו רכב מסוג מרצדס שחור שלא עצר והמשיך ואילו הוא עצמו עצר במקום (ת/67, פרו' - עמ' 165, ש' 7-8, ש' 13).

לשאלת ב"כ הנאשם אם היו עם הנאשם גם אחיו וחבר, אישר חג'ג'רה שהיו עוד אנשים שהגיעו מאוחר יותר לתחנה (פרו' - עמ' 166, ש' 11-13). חג'ג'רה הודיע למפקדיו שהגיע לתחנה אדם שהיה מעורב בתאונת דרכים והרכב שלו עונה לתיאור שהפיצו קודם לכן בקשר (פרו' - עמ' 167, ש' 14-15). בדו"ח כתב כי הנזק בפינה שמאלית של הרכב מתאים לפגיעה בהולך רגל ובעדותו אמר כי אינו בטוח בכך (פרו' - עמ' 171, ש' 31 - עמ' 172, ש' 6).

בהקשר זה מצאתי לציין כבר עתה כי כבר מראה ראשונית של השברולט מצא חג'ג'רה לציין כי הפגיעה מתאימה לפגיעה בהולך רגל. אמנם בעדותו לא היה בטוח בכך אך עקב מעורבותו המצומצמת בחקירת התיק, והעובדה כי לא כל תמונת התיק נפרשה בפניו, לא מצאתי לתת משקל של ממש לחוסר בטחונו זה.

עד התביעה בני דבש (להלן: "בני"). בין בני למשפחת הנאשם קיימת הכרות רבת שנים. בחמש השנים האחרונות, בהיותו מנהל מוסך UMI בחיפה, אף עבדו יחדיו. ביום האירוע, בסביבות השעה 23:00, 24:00, העד לא זכר במדויק את השעה, התקשר אליו שי, אחיו הצעיר של הנאשם, מסר לו פרטים ובהם דבר הימצאותו של הנאשם בתחנת המשטרה וביקש שילך לתחנה. עם הגיעו ראה את הנאשם עם בוחן התנועה. הנאשם אמר לו: "היה איזה אוטו מרצדס שחורה שעברה, כנראה פגעה באישה ופגעה לי באוטו ועצרתי בצד ליד איזה טויוטה, אפילו צלמתי אותה". הנאשם אמר לו שנבהל מהפגיעה ועצר ליד אוטו שחור. הוא דיבר עם בן מיעוטים וצילם את רכבו. הנאשם אף הראה לו את התמונה ובה מספר הרכב. עוד סיפר לו הנאשם כי עמד בצד בכביש 6 וניידת של כביש 6 אמרה לו לנסוע מהאזור (פרו' - עמ' 148, ש' 19, עמ' 149, ש' 4-7, עמ' 151, ש' 15-16, עמ' 152, ש' 27-28, עמ' 153, ש' 4-5, ש' 10). באותו מעמד ראה את רכבו של הנאשם על פגיעותיו והרכב היה מלא "בחתיכות של שבבים" הוא צילם את הרכב (פרו' - עמ' 149, ש' 18-19, עמ' 155, ש' 20-24, ת/75). את התמונות העביר בווצאפ לחוקר ואף התבקש להעבירן במייל למאשימה טרם עדותו שכן הן לא נמצאו בחומר החקירה (פרו' - עמ' 153, ש' 24 - עמ' 154, ש' 10).

75. המסקנות העולות מן הדברים:

א. החוקרים לא כתבו את שעת הגעת הנאשם לתחנת המשטרה בזמן אמת. באין ראיה ברורה לשעת ההגעה מצאתי לקבל את גרסת ההגנה ולקבוע כי הנאשם הגיע לתחנת המשטרה סמוך לשעה 23:00.

ב. העובדה כי בני הוזעק למקום על ידי שי הבן, תומכת אף היא במסקנה כי לא דובר בפגיעת פח פשוטה שכן אם כך היה הדבר יש לתמוה, הן על הגעתו של הנאשם למשטרה והן על הזדקקותו לתמיכת אנשים נוספים, בדיווח פשוט על פגיעת פח.

ג. הנאשם עצמו העיד כי טבעי שפנה מיד למשטרה שכן למחרת היה אמור להשתתף בקורס. טענת הנאשם בעדותו כי טבעי לדווח למשטרה אינה מתיישבת עם מאמציו להסתיר את האירוע מהעדים והשוטרים שהיו בזירה, כמו גם מרינת, מאחיו שי ומאחרים. בנוסף, טבעיות הדיווח אינה מתיישבת עם עזיבתו את הזירה עם תחילת החקירה המשטרתית.

76. ההגנה הלינה על מחדלי חקירה רבים אשר לטעמה יורדים לשורשו של עניין ונוטעים ספק במארג

ראיות התביעה ובמסקנתה כי הנאשם פגע במתלוננת. כך למשל בעניין הבא:

כלי רכב שנסעו במקום התאונה בזמן הרלוונטי

ב"כ הנאשם ניסה לטעת ספק במסקנה כי הנאשם הוא שפגע במנוחה בהסתמכו, בין השאר, על עדויות רבות לפיהן לא הבחינו נהגים רבים במנוחה או ברכבה מבעוד מועד וסטו באופן מפתיע לימין. לטענת ההגנה אפשרי כי אחד מהנהגים האחרים הוא הפוגע ולא הנאשם. קוסטיקה אמר בעדותו כי נכון היה לזמן ולבדוק את כלי הרכב, גם אם מדובר במאות, שנסעו באזור התאונה בזמן הרלוונטי (פרו' - עמ' 851, ש' 11-14, עמ' 852, ש' 7).

הבוחן נחקר ארוכות בעניין זה. בנוגע להחלטה את מי מהנהגים שעברו במקום הוחלט לחקור העיד הבוחן כי החוקרים עשו מאמץ להגיע לכל כלי הרכב שעברו בזירת התאונה וראשית להבין בשיחת טלפון עמם מה ראו. נהג שהבחין בפרט חשוב זמן לחקירה.

לתיק צורפה רשימת כלי הרכב שעברו במקום התאונה בין זמן התאונה העצמית של הפג'ו לבין זמן הפגיעה הקטלנית המוערך (ת/18). הבוחן העיד כי בדק את כל כלי הרכב המופיעים בת/18 והוציא פלט לכל רכב. לדבריו בדק בוודאות את כל כלי הרכב, אף כי ייתכן שלא רשם מזכר על כל רכב (פרו' - עמ' 359, ש' 10-11). בהמשך, ביקש הסניגור רשימה של כלי רכב נוספים שלדעת הבוחן אין בהם רלוונטיות, הרשימה הופקה והועברה לסניגור (פרו' - עמ' 358, ש' 23-25).

הבוחן הקיף בעיגול חלק מכלי הרכב וכתב את שמות האנשים. עם אנשים אלה יצרו החוקרים קשר.

ב"כ הנאשם הטיח בבוחן כי כל כלי הרכב שעברו עם הנאשם בגשר האגרה של כביש 6, 900 מטר לפני מקום התאונה עברו לפני ואחרי קרות התאונה, ואולי ראו את התאונה. על כך השיב החוקר: כי **"כל הרכבים שעברו בפרק הזמן שמבחינתי היה חשוב לחקירה של התאונה נבדק... כל הרכבים שעברו סמוך לרכבו של הנאשם נבדקו... כל הרכבים שעברו אחרי לא רלוונטיים..."** (פרו' - עמ' 365)

הבוחן הסביר כיצד קבע לגבי איזה כלי רכב יש לבצע בדיקה ראשונית. הוא החל לבדוק מרכב הנאשם שעבר בגשר האגרה ובהתאם לכך בדק את כלי הרכב שעברו לפניו ואלו שעברו אחריו בגשר האגרה ומצא שני קצוות. האחד אומר 'עברתי ולא ראיתי תאונה', והשני אומר 'עברתי והתאונה כבר היתה'. על הקצוות נכתבו מזכרים (דוגמת ת/29) בשל הסבירות כי הם יכולים להיות עדים פוטנציאליים (פרו' - עמ' 360, ש' 24-32, עמ' 361, ש' 17).

בנוסף נבדק רכב צבאי שלא עבר בסמיכות זמנים לשאר כלי הרכב והבוחן הניח שהיה זה ניסיון לאתר את קצינת הרפואה.

ב"כ הנאשם הטיח בבוחן שלא נחקרו מספיק נהגים. כך למשל נהג סמי טרילר שנסע בנתיב הימני. על כך השיב הבוחן כי עשה את המאמצים הנחוצים לחקירת התאונה (פרו' - עמ' 367, ש' 16-30, ת/29, פרו' - עמ' 347, ש' 19-22).

הבוחן הסביר כי מטרת הוצאת הפלט (ת/18) היתה קודם כל לאתר את אותה מרצדס שהנאשם טען שפגעה בו, וזו לא נמצאה. שנית, לאתר עדי ראיה שראו את התאונה עצמה, היכן עמדה המנוחה, היכן הלכה, היכן נסע רכבו של הנאשם: "זה דברים שעשינו... ואם היום הייתי חוזר הייתי עושה את אותו דבר" (פרו' - עמ' 367, ש' 7-12). הוא ניסה לאתר את הרופאה שעזרה בשטח, כדי לגבות נתונים נוספים כמו מיקום נפילת הגופה, מיקום הילדים. לדבריו, הגם שעסק רבות באיתור אותה רופאה, לא היה בדבריה כדי להוסיף לחקירה שכן הרופאה עצרה במקום לאחר

התאונה (פרו' - עמ' 353, ש' 27, 28, עמ' 354, ש' 28-30, עמ' 357, ש' 9-11, עמ' 357, ש' 11-14, פרו' - עמ' 361 - ש' 31 - עמ' 362, ש' 14, פרו' - עמ' 365, ש' 24 - עמ' 366, ש' 2).

ההגנה טענה כי ישנם נתונים שלא נבדקו כמו למשל מהירותו של רכב שנסע בצמוד לשברולט בגשר האגרה. הבוחן הסביר כי בהתחשב בכך שהנאשם נסע 150 קמ"ש לא נראה שבמקום התאונה היה רכב צמוד אליו. למרות שניתן לבדוק בכביש 6 את מהירות הרכב הנוסף לא מצא הבוחן חשיבות בכך ולא בדק זאת (פרו' - עמ' 349, ש' 12-22).

ב"כ הנאשם הפנה לתשאול של ערן שי (71/ת) ולפלט מחשב המתעד כי רכבו הינו שחור כסוף. ערן נסע בנתיב השמאלי, ראה את הפג'ו ו"ברח" ממנו. הוא לא הבחין באדם שרוע על הארץ. הבוחן אישר את דברי ב"כ הנאשם כי סביר להניח שהוא אחד מכלי הרכב שעלה על גופת המנוחה ויכול להיות ששבר הגחון שהיה מונח ליד הגופה שייך לרכבו (פרו' - עמ' 349, ש' 27 - עמ' 352, ש' 2). לטענת הסינור, לרכבו של ערן היו נורות לד אך לדברי הבוחן אין בכך כל רלוונטיות ולא היה צורך לחקור אותו או לבדק את רכבו ולכן לא בדק רכב זה ולא חקר את הנהג (פרו' - עמ' 352, ש' 8-9, ש' 20-28, עמ' 353, ש' 1-4).

77. נהגים רבים העידו על נסיעתם במקום כאשר נאלצו לבצע סטייה פתאומית לימין או הבחינו באחרים שעשו כן בשל הימצאותה הבלתי צפויה של המנוחה או רכבה משמאלם. היו שאמרו שהגם שלא פגעו במנוחה, כפסע היה בינם לבינה. העדויות ממחישות את ההתרחשות על פרטיה השונים לפני ואחרי התאונה. ההגנה נתמכת ברבים מהדברים כדי לתמוך עמדתה בניסיון לטעת ספק בזוהר הפוגע, משכך מצאתי כי יש מקום להביא את העדויות הרלוונטיות בנושא זה.

אציין כבר עתה, העדויות הבאות שופכות אור על שהמתרחש, באותן דקות קשות, אך אין בהן לבד או במצטבר כדי להשפיע על הראיות הקיימות אשר מצביעות על פגיעת הנאשם במנוחה.

עד התביעה מיכאל ברגר (להלן: "מיכאל")

הרכב היחיד שנבדק ויזואלית ולא רק על פי הפלט הוא רכבו של מיכאל ברגר. על פי הרשום בזכ"ד נהג מיכאל בנתיב השמאלי והבחין בפג'ו שעמדה בניגוד לכיוון התנועה. בבדיקה לא נראו בחזיתו נזקים או פגיעות. הרכב נראה מאובק ולא נראו כתמי דם או רקמות בחלקו התחתון של הרכב (30/ת, פרו' - עמ' 369, ש' 31).

לדברי מיכאל, בעת התאונה נסע בנתיב השמאלי. הוא הופתע מאד ונבהל מהימצאותו של הפג'ו שכן הבחין בה רק בעוברו בסמוך אליה. הגם שלא פגע בכלום, בקלות יכול היה לפגוע. הוא הבחין שפנס אחד של הפג'ו דלק וסנוור אותו. למיטב זכרונו לא ראה אורות מהבהבים בפג'ו. כמה מאות מטרים בהמשך מצד שמאל ראה רכב נוסף. התקשר מיד למשטרה (פרו' - עמ' 77, ש' 9 - 23, עמ' 80, ש' 5-2, ש' 8-10). בצד ימין של הכביש הבחין ברכב ובהתרחשות כלשהיא. פרט לכך לא הבחין בכלי רכב בצד ימין של הכביש (פרו' - עמ' 77, ש' 30-32). כמה מאות מטרים אחרי, מצד שמאל, הבחין ברכב גדול אולי שחור (פרו' - עמ' 78, ש' 8-10, עמ' 80, ש' 31, עמ' 81, ש' 2-4). יום לאחר התאונה זמן לתחנת המשטרה עם רכבו ושם נבדק רכבו (פרו' - עמ' 81, ש' 23-32).

עד התביעה שירה פסיס (להלן: "שירה")

הודעתה של שירה הוגשה כחקירה ראשית (101/ת). שירה מסרה בהודעתה כי נסעה בכביש 6 שהיה מאד חשוך. היא לא הבחינה באנשים עומדים ומנפנפים עם פנסים מצד ימין ולא הבחינה ברכב שעומד בשול השמאלי. היא

תארה כי ראתה רכב מנהלים, פרייבט, חדש. הבחינה בו לראשונה ברגע ששמעה את הפיצוץ. הוא נסע במקביל אליה מצד שמאל. העידה כי שמעה "בום" והנהג איבד שליטה ועף לנתיב שלה, סטה ימינה. היא נאלצה לבלום בחדות. האטה והרכב עבר לנתיב הימני, היא ראתה אותו גולש ימינה ומאט. הסתכלה עליו והבינה שהוא בסדר ואין צורך להזעיק עזרה. שירה עמדה על כך שמדובר ברכב שנסע משמאלה: "זה הרכב משמאל, בוודאות הרכב משמאל" (פרו' - עמ' 387, ש' 28, עמ' 388, ש' 14, זכ"ד ת/101, פרו' - עמ' 389, ש' 31-עמ' 390, ש' 1).

בחקירתו הנגדית נאמר לנאשם שעדותה של שירה פסיס מתאימה לעדותו, ובמענה השיב כי ייתכן ששירה הגיעה לאחר מכן והיתה התרחשות דומה פעמיים. נשאל שוב בעניין עיתוי האירוע של שירה והשיב כי אינו מעוניין להתייחס לכך (פרו' - עמ' 614, ש' 28 - עמ' 615, ש' 24, עמ' 618, ש' 3).

עד התביעה אמנון חדד (להלן: "אמנון")

הודעתו הוגשה בהסכמה והוא לא זומן לעדות (ת/113).

אמנון נהג ברכבו מסוג מרצדס ויטו בצבע בהיר, קרם, אוף וויט. בנתיב שמאל, הבחין משמאלו ברכב עומד ופניו לכיוון דרום. האט את נסיעתו. פרט לכך לא ראה כלום ולא עלה על כלום.

עד התביעה אסף טאובר (להלן: "טאובר") הודעתו הוגשה בהסכמה (ת/103).

בהודעתו אמר טאובר כי נסע בנתיב השמאלי במהירות של 110 קמ"ש. על פי מצאי החקירה מהירותו עמדה על 168 קמ"ש (פרו' - עמ' 402, ש' 18 - עמ' 403, ש' 8).

טאובר הבחין ברכב לבן העומד בצמוד לגדר ההפרדה, בניגוד לתנועה כשפנסו השמאלי עובד במעומעם, ללא אורות איתות. הוא הבחין ברכב מאותת התקוע על שול ימין וסבר שיש קשר בין כלי הרכב שבשוליים. הרכב בשול הימני, טנדר מסחרי, עמד פחות מ-100 מטר דרומית לרכב בשול השמאלי. לידו הבחין במספר אנשים, שלושה לפחות, אולי ארבעה, יותר משניים בוודאות. הם עמדו במרחק מסוים מהטנדר והיתה תכונה מסוימת. הוא חשב שהבחורה מנסה לעבור אליהם (פרו' - עמ' 405, ש' 29-20).

הרכב שלפניו עבר סמוך לרכב הלבן, בלם בחוזקה וסטה חזק ימינה לנתיב האמצעי. בתגובה סטה גם טאובר ימינה תוך כדי בלימה ואז ראה שהרכב שלפניו סטה בשל אשה שעמדה במרכז הנתיב השמאלי. היתה חשכה מוחלטת בלי תאורה סביבתית והאשה היתה לבושה בגדים כהים, ללא ווסט צהוב, נעליה החזירו אור (עמ' 405, ש' 5-3). אסף המשיך בנסיעה תוך שהתבונן אחורה דרך המראה האמצעית. הוא ראה מאחוריו שני כלי רכב, האחד בנתיב האמצעי וקצת לפניו בנתיב השמאלי רכב מפואר, רחב, עם תאורת לד מיוחדת בפנסי החזית. בתחילה סבר שמדובר במרצדס הגם שלא ראה מרצדס. אישר שבשל החשכה ראה את פנסי הרכב. הוא מתמצא בעולם הרכב והעריך שמדובר במרצדס S 500 שכן לדבריו יש דמיון בגריל הקדמי ובפנסי הערפל של שתי המכוניות. אסף אישר שאין לו ספק שהרכב שנסע בצד שמאל היה בעל יריעות לאורך (פרו' - עמ' 408, ש' 20-3). לרכב בנתיב האמצעי היתה תאורה רגילה. כששני כלי הרכב התקרבו לאזור הרכב שעמד בשול השמאלי, סטה הרכב המפואר ימינה והיתה לטאובר תחושה שהרכב המפואר פגע בעת סטייתו ברכב שלימינו אך הוא לא ראה שהם פוגעים אחד בשני. שני כלי הרכב המשיכו בנסיעה קצרה ועצרו בשול הימני. בשלב זה התקשר למשטרה ודיווח על האירוע. אסף לא ראה מי פגע במנוחה. לדעתו הוא האחרון שראה את המנוחה בחיים (פרו' - עמ' 404, ש' 5-2, עמ' 408, ש' 29-27).

באשר לפנסי הילד: טאובר שרטט שורת פנסי ליד והשרטוט צורף לעדותו. הוצגה לו תמונה של פגוש שבו נראית צורת פנסי הילד של פנס ערפל צד שמאל ואישר שזה מה שראה רק בצורה הפוכה, ראה כביכול את האות ר ולא את האות נ. בחקירה הוצגו לו תמונות של חזית רכב שברולט אימפלה מודל 2016 ולדבריו זה הרכב היוקרתי שראה בנתיב השמאלי.

הרכב עם פנסי הילד, עצר בוודאות מידית בשול הימני. היה רכב נוסף שעצר בצד אך הוא אינו בטוח שהרכב הנוסף שעצר הוא אכן חסר הילדים (פרו' - עמ' 410, ש' 26 - עמ' 410, ש' 2). לגבי הרכב מהנתיב האמצעי הרכב חסר הילדים הוא היה כמו המכוניות היפניות, לא קטן, רכב משפחתי. לא היה מאפיין ייחודי, פנסים רגילים. הוא התמקד יותר ברכב עם הילדים ובזה שמאחוריו כי חשש מפגיעה באשה (פרו' - עמ' 410, ש' 21-16).

(עדותו של טאובר תפורט בהמשך בפסקה הדנה בפנסי הילד).

עדת התביעה מירית מזרחי (להלן: "מירית")

הודעתה הוגשה בהסכמה והיא לא זומנה לעדות (ת/104).

מירית ובעלה נסעו בכביש 6 ובעלה נהג. היא הבחינה בברלינגו שעמדה הפוך בשול שמאל כאשר חלקה האחורי ימני בולט מעט לנתיב השמאלי. הרכב שלפניהם, שאינה יכולה לזהותו, נאלץ לסטות בצורה חדה ימינה וגם בעלה סטה ימינה ואז נגלתה לעיניה, במרחק די גדול מהרכב דמות לבושה בגדים שחורים, מוטלת במרכז הנתיב השמאלי במצב שכובה, מקופלת, סטטית. דיווחה תוך שניות למשטרה. המקום בו עמד הרכב בשול היה חשוך לגמרי, ללא תאורת רחוב. הרכב לפניהם רק סטה בחדות ימינה, לא הרגישה שפגע במשהו. ברכב דלקוארבעה אורות מהבהבים.

עדת התביעה אתי עלמה דיין (להלן: "אתי")

הודעתה הוגשה בהסכמה והיא לא זומנה לעדות (ת/109).

אתי נהגה לבדה בנתיב שמאל. כלי רכב מימינה האטו. בשעה 20:39 בדיוק ראתה משמאל בצמוד למעקה רכב לבן שעבר תאונה וכ-20 מטר, במרכז הנתיב השמאלי אחרי מוטלת גופה לרוחב הכביש, כשראשה לכיוון המעקה ורגליה לצד השני. אתי שברה את ההגה ימינה, עקפה את הגופה והתקשרה למוקד התאונות של כביש 6. היא המשיכה בנסיעה וראתה 3-4 כלי רכב מימין שעצרו לסייע. הראשון לבן, עמד במקביל לרכב משמאל, הבהב בארבע נורות ואחריו או מעט אחריו שני כלי רכב נוספים. מצד שמאל נמצא רק הרכב הלבן. מימין היו אנשים, אינה יודעת כמה. משמאל לא ראתה אנשים כלל. לא ראתה את התאונה. לא הרגישה מכה כשחלפה על פני הגופה. את כל ההתרחסות ראתה ממרחק של 100 מטר לפחות. לפני נסעה משאית עם מנורה ענקית מקדימה שהאטה ולא עצרה.

עדת התביעה עינב מקורי (להלן: "עינב")

הודעתה הוגשה בהסכמה והיא לא זומנה לעדות (ת/111).

עינב נהגה בנתיב הימני. היא ראתה רכב או שניים מימין ו 2-3 אנשים בחשכה, מאותתים בפנסים. במרחק 300-500 מטר בהמשך, עד דקה נסיעה, אפילו פחות ראתה רכב עומד בצד. פרייבט, לא סטיישן, לא רכב ישן, כהה, אורותיו

דולקים והוא מונע. לא ראתה אדם הולך על השול הימני.

עדת התביעה שרה אליהו (להלן: "שרה")

הודעתה הוגשה בהסכמה והיא לא זומנה לעדות (ת/112).

שרה נהגה ברכבה בנתיב השמאלי. בשלב מסוים ראתה מימין אנשים עם סטיקרים כחולים, מנופפים. רבע דקה אחר כך ראתה, מתוך העלטה, מכונית ניצבת חצייה בנתיב השמאלי וחצייה על השול השמאלי. על מנת לעקוף את המכונית היתה צריכה לסטות לנתיב הימני. מצדו האחורי של הרכב יצא מישהו עם חולצה בהירה. ברגע האחרון הצליחה שרה לסטות ולא לפגוע בדמות או ברכב. מאחוריה היה רכב, אולי ג'יפ בצבע לבן, שכמעט פגע בשרה. הוא בלם וצפר והמשיך בנסיעה אחריה. הרכב היה חשוך, ללא אורות, ללא משולש אזהרה. היא היתה עלולה לפגוע בדמות. לגבי הנהג שפגע אמרה "אני חושבת שזו לא אשמתו".

עדת התביעה ורד לוגסי (להלן: "ורד")

שוטרת בבילוש יחידת מג"ב מרכז.

ורד ישבה ליד הנהג, השוטר יקיר קורפיקי ברכב שנסע בנתיב האמצעי באזור הרלוונטי. למיטב זיכרונה הבחינה ב-4 אנשים בשול הימני מנפנפים בידיהם. בעדותה אישרה לשאלת הסנגור כי אם אמרה בזמן אמת ליקיר כי ראתה שלושה אנשים סביר שראתה שלושה. בהמשך נסיעתם הגיע רכב מסחרי גדול בצבע לבן שהתנדנד על הכביש וכמעט פגע בהם. הם לא הספיקו לרשום את מספר הרכב. יקיר ראה רכב בצד שמאל, הם הבינו שקרה משהו ודיווחו. הם לא עצרו למרות שהיתה להם צ'קהלקה שיכלה להועיל. הסיבה לאי עצירתם במקום היא הסיכון שבכך כלפי עצמם וכלפי אחרים, וכן העובדה כי מיהרו לפעילות אחרת. באופן אישי לא ידעה מה קרה. הסכימה שהיו צריכים לעצור ואיננה יודעת מדוע יקיר לא עצר (פרו' - עמ' 512 - 515).

עד התביעה יקיר קורפיקי (להלן: "יקיר")

בעת קרות האירוע היה יקיר בלש בימ"ר מרכז. הודעתו הוגשה בהסכמה (ת/102)

מהודעתו של יקיר עולה כי הוא נהג ברכב משטרתי סמוי באזור הרלוונטי כשברכבו נוסעים נוספים. הוא זיהה רכב עומד בשול שמאל בניגוד לכיוון התנועה. ברכב העומד לא דלקו 4 אורות איתות ולא אורות. על כך חזר גם בעדותו בפני (פרו' - עמ' 396, ש' 18). במקביל אליו נע רכב מסוג מיצובישי בצבע בהיר וזה סטה ימינה לעבר נתיבו שכן לדעתו הנהג לא הבחין ברכב התקוע מבעוד מועד. המיצובישי לא עלתה על כלום כי אם היה כך, היה שומע. יקיר התקשר ודיווח למשטרה. העיד כי לא עצר לתת סיוע כי זה היה שיקול דעתו באותו רגע. סבר כי שוטרי תנועה יטפלו בעניין. לא ראה גופה על הרצפה.

בהקשר זה אציין כי טענת ההגנה היא כי לו היו השוטרים עוצרים ופועלים כמצופה מהם, מגישים עזרה ומאטים את התנועה - היה באפשרותם למנוע את תוצאות התאונה. אני סבורה כי גם אם היה באפשרותם של השוטרים לעצור אין הדבר מפחית מאחריות הנאשם. הנאשם לא הואשם בגרימת המוות אלא בהפקרה שלאחר מעשה. היה עליו להישאר במקום ולמסור את פרטיו ואין בהתנהגות המשטרה כדי להפחית מאחריות זו.

עד התביעה ניצב אלון אסור (להלן: "ניצב אסור")

ניצב אסור הינו מפקד מחוז צפון במשטרת ישראל.

בעדותו נסמך בעיקר על דבריו במשטרה. העיד כי נסע ברכבו עם ראש אגף תנועה דאז, ניצב ירון בארי. ברכב מאחוריו נסעו נהגיהם. זיהה אדם מסמן בפנס והם עצרו בצד. הבחינו ברכב שעומד בצד עם סבתא אוחזת בתינוק. ראה את הגופה. במקום היתה קצינת רפואה שאמרה שהאשה ללא רוח חיים. פרט לילדים ראה בזירה 3 אנשים, הסבתא, קצינת הרפואה והאיש שסימן בפנס.

הם חסמו את הנתיב השמאלי והתנועה בשני הנתיבים האחרים המשיכה (פרו' - עמ' 545-535).

78. הודעות נהגים נוספים שעברו במקום עובר לתאונה הוגשו בהסכמה בלא שזומנו לעדות. רב הנהגים תארו את סטייתם הפתאומית ימינה, שלהם או של הרכב משמאלם. לאחר שעיינתי בהודעותיהם לא מצאתי כי יש בדבריהם כדי לתרום לביסוס האשמה או להוות גורם שיוביל להטלת ספק בממצאי הבוחן. הדברים נוגעים, בין השאר, להודעת עדי התביעה ליעד אדרי (ת/105), חגית רייס (ת/107), יקיר קורפיצקי (ת/102), דקל יצחק (ת/106), רן שגב (ת/110). בחומר החקירה נמצאו זכדי"ם של נהגים שעברו במקום אך לא נלקחה מהם עדות, כך למשל זכ"ד שיחה של הנהגת סולונג' רובנבך (ת/68, עדותו של הבוחן אלון לבקוביץ, פרו' - עמ' 147, ש' 16-19).

עד התביעה מאור אהרוני (להלן: "מאור")

79. מאור הינו שוטר משנת 2014 ובוחן תנועה משנת 2015.

מאור קיבל לידיו מזכר של מספרי כלי רכב שעברו בכביש 6. הוא התבקש ע"י הקצין לבדוק, באמצעות המערכת המשטרתית, מי היה הנהג של כל רכב והאם ראה את התאונה או חלק ממנה, ובמידה ונמצא רלוונטי לזמנו לחקירה. בחקירתו הנגדית העיד כי לא היה מודע לפרטי התיק. עשה את שהתבקש והעביר את שבדק לחוקר. הנהגים שנמצאו רלוונטיים ע"י החוקר זומנו לחקירה.

במהלך עדותו הטיח בו ב"כ הנאשם טענה לפיה נמצאו מספרי כלי רכב שנסעו בסמוך לנאשם אך נהגיהם לא זומנו לחקירה. מאור הסכים עם ב"כ הנאשם שלו הוא היה החוקר בתיק היה מוצא אותם חשופים ומזמנם לחקירה.

80. מחקירתו של מאור עלה כי לא היה מעורה בפרטים. אפשר שהחסיר בעת שיחותיו הטלפוניות פרטים שלא היה מודע לחשיבותם. סבורני כי הצדק עם ההגנה בטענתה זו. טוב היתה עושה המשטרה לו היתה מפקידה משימה זו בידי אדם המצוי בפרטים שכן אין המדובר בעבודה טכנית גרידא. גם עתה אין ליתן משקל רב לדברי עד זה בבקרו את עבודת הבוחן שכן גם עתה לא היתה פרושה בפניו מלוא היריעה.

לאור מצב הגופה ומריחות הדם במקום, העלה הבוחן את האפשרות כי רכב נוסף רמס את המנוחה, לאחר פגיעת הנאשם בה או גרר אותה. כלי הרכב האחרים לא אותרו.

בבוחני את הראיות הקיימות שקלתי, כנדרש במשפט פלילי, האם יש בחסר זה כדי לפגוע בהגנת הנאשם או שיש בו כדי להטיל ספק במסקנה כי הוא שפגע במנוחה.

התשובה על כך שלילית ואין בכך כדי להביא לשינוי במסקנות לפיהן הנאשם הוא שפגע במנוחה.

81. אזכיר בתמצית את הראיות העיקריות המצביעות על אשמת הנאשם: על רכב הנאשם נמצא ד.נ.א. מרקמות המנוחה; הפגיעה ברכבו, בה חש בזמן אמת ובגינה אף עצר בצד; אופי הפגיעות ברכבו, שנגרמו מפגיעת גוף רך; כל זאת בהצטרף לראיות נוספות, לרבות התנהגות הנאשם עצמו; הנאשם מיהר להגיע למקום עבודתו ושטף את רכבו טרם הגעתו למשטרה; הנאשם שיקר לחוקרים באומרו כי לא שטף את רכבו אלא הגיע מידית לתחנה מזירת האירוע. כל אלו מצביעים כי דין טענת ההגנה - לפיה קיים חסר בחקירת המשטרה אשר יוצר ספק באחריות הנאשם - להידחות.

פעולות חקירה נוספות

תוך מגמה להתחקות אחר ההתרחשות התאונה ביצעו החוקרים ניסויים ובדיקות.

82. **בדיקת הממל"ז -** מוזס נטל חלק בניסוי שמטרתו לברר אם ממל"ז (מד מהירות לייזר) של כביש 6 בודק את מהירויות הנסיעה באופן מדויק. החוקרים התכוונו לערוך השוואה בין המהירות בה נסעו הם עצמם במהלך הניסוי ברכב משטרה, טויוטה קורולה, (ת/46) לבין המהירות שמתקבלת אותו זמן משער המעבר בכביש 6, שמסמן את כלי הרכב העוברים וממנו אפשר להוציא נתוני מהירות. זאת כדי לערוך השוואה בין שני הנתונים ולוודא כי בדיקת הממל"ז תקינה. על מנת שתהיה משמעות לניסוי היה צורך לצרף לנתוני המהירות בה נהגו השוטרים את תוצאות הממל"ז של רכב הטויוטה מכביש 6 ולערוך ביניהם השוואה. תוצאות מהירות ממל"ז כביש 6 לא צורפו, ולפיכך לא נערכה ההשוואה ואין משמעות לבדיקה (פרו' - עמ' 505).

באותו עניין נחקר שי ובחקירתו הנגדית הוצג לו ניסוי המהירות שערך (ת/41) אליו לא צורפו נתוני הממל"ז של שער האגרה. לדבריו ניתן להשלים את הנתון החסר בשלב זה (פרו' - עמ' 518, ש' 26-32). ההגנה שבה וביקשה את נתוני כביש 6 המתאימים למועד ניסוי המהירות אך אלו לא ניתנו לה (פרו' - עמ' 566, ש' 15).

83. **שחזור התחמקות ממכשול -** בוצע שיחזור התחמקות ממכשול בו נקבע ע"י מוזס כי לא נדרש תמרון של רכב הנוסע במרכז הנתיב השמאלי כדי להימנע מפגיעה בפג'ו. אם דלת הפג'ו פתוחה פתיחה מלאה, כל רכב שהיה נוסע במרכז הנתיב, היה פוגע בדלת (ת/47). מוזס הסכים עם ב"כ הנאשם כי גם אם אין סיכון שנהג יפגע בפג'ו, ניתן לראות בכך מכשול וזו אפשרות סבירה שנהג ירצה להתרחק ממכשול זה (פרו' - עמ' 507, ש' 25-26).

84. **הפנס ונורות האיתות -** מוזס העלה על הכתב את התייחסותו לעניין פעולת המאותתים ברכב הפג'ו (ת/48). מעדויות עדי הראיה ומתצלומי הבוחן מזירת התאונה נראה פנס חזית שמאל דולק וכן פעלו ארבעה המאותתים בפג'ו.

מצאתי כי מרבית הנהגים, דוגמת הנאשם, שעברו בזירה קודם לפגיעה במנוחה, טענו כי לא ראו מהבהבים דולקים בפג'ו ואילו הנהגים שעברו לאחר הפגיעה טענו כי הבחינו במהבהבים דולקים. מלכה העידה כי בסמוך לפגיעה בביתה הפעילה את המהבהבים. יוצא אפוא כי מכך נובע ההבדל בגרסאות בעניין זה.

85. **ניסוי שדה הראיה (ת/15, ת/48) -** מטרת ניסוי שדה הראיה היתה לדמות ככל הניתן את מצב הדברים כפי שהיה בתאונה. הנאשם נכח בניסוי וכן מומחה ההגנה קוסטיקה (פרו' - עמ' 773, ש' 17-19, ש' 28).

מתוצאות הניסוי למדו החוקרים כי טווח הראיה של הנאשם לעבר רכב עם פנס דולק, כפי שהיה בעת התאונה, גדול מאוד - 268 מטר. אלא שניסוי שדה הראיה אינו משקף את שדה הראייה שהיה לנאשם בפועל שכן היה עומס תנועה בכל שלושת הנתיבים. מוזס קבע כי בהתחשב במגבלת שדה הראיה ובכך שהמנוחה נכנסה לנתיב נסיעת השברולט, לא היתה לנאשם שום אפשרות למנוע את הפגיעה.

ב"כ הנאשם טען כי ניסוי שדה הראיה חסר משמעות שכן השוטרים לא הוצבו במקומות הנכונים. השוטרים הועמדו מצד ימין, 100 מטר לפני מקום התאונה ואותתו בפנסי הטלפון הנייד. בעוד שהעדים מתארים כי מקום עמידתם היה במקביל למקום התאונה. שי השיב שכך עשו שכן זו הייתה גרסת הנאשם והוסיף כי מטרת הניסוי היתה לבחון אם הנאשם יכול היה להבחין במנוחה וברכבה. עתה מכל מקום הוא אינו מועמד לדין על גרם התאונה (פרו' - עמ' 519, ש' 5-32, עמ' 526, ש' 18-19).

הבוחן אף הוא נחקר בעניין מיקום הצבת השוטרים לצורך עריכת הניסוי ואישר כי לא בדק היכן עמד רכבם של בני המיעוטים כי לא מצא בכך רלוונטיות לחקירת התאונה, מה גם שכאשר הגיע לזירה, עמדו במקום כלי רכב רבים של כוחות הצלה ואזרחים והוא לא ידע היכן עמד רכבם בעת התאונה (פרו' - עמ' 309, ש' 17-19, ש' 28). הבוחן הבין בעת החקירה כי שני הבחורים ניסו לעצור את התנועה באמצעות פנסי הטלפון הנייד ובהתאם לכך בוצע גם הניסוי. לא נבחן מצב שאחד מהם נפנף עם פנס רגיל כפי שנראה שאכן קרה (פרו' - עמ' 313, ש' 1-2). הבוחן שלל את דברי ב"כ הנאשם כי הניסוי אינו משקף את האירוע ואמר כי עדיין שדה הראיה הוא אותו שדה ראייה (פרו' - עמ' 315, ש' 1-7, ש' 17). עוד אמר הבוחן כי אין ספק שהעדים הערביים פעלו ממניע חיובי בהבהבם בפנסים אך הדבר גרם לנהגים להסתכל ימינה ולא קדימה (פרו' - עמ' 315, ש' 12-13).

עד התביעה אמנון ביבי (**להלן: "אמנון"**) - השתתף אף הוא בניסוי שדה הראיה. אמנון הינו בוחן תנועה במרחב שרון. בתאריך 3.10.16 מדד על שול ימין את המרחק מגשר האגרה בכביש 6, שזה הגשר האחרון שבו צולם הפג'ו, ועד למקום התאונה. המרחק עמד על 917 מטר. ביום התאונה לא נכח במקום התאונה. השתתף בשחזור שדה הראיה שהתבצע בשעת לילה, מספר ימים מאוחר יותר ודימה את רכב המנוחה. למיטב זכרונו, האינדיקציה שלו למיקום התאונה היה שלט קטן שהיה מעבר למעקה ימין. לא כתב זאת בזכ"ד (**ת/51**, פרו' - עמ' 116-117, ש' 15, עמ' 119, ש' 23, ש' 27). אף הבוחן העיד בעניין זה ואמר כי לא ניתן לזהות את המקום מבלי למדוד את המרחקים המדויקים. נקודת הציון שקבע הבוחן היה שלט שממנו התחילו את המדידה. הבוחן הוסיף כי בסרטון לא נראה השלט כי כל הצד הימני בצילום חסום (פרו' - עמ' 227, ש' 21, ש' 29 - עמ' 228, ש' 2, עמ' 321, ש' 25-31).

בנוגע לשאלה מדוע לא בוצעה הצבעה עם הנאשם, השיב הבוחן כי מדובר בקטע מאד חשוך ומסוכן והוא לא מצא חשיבות לסגור שוב את הכביש. הנאשם הסביר הכול ואמר בחקירתו כי כלל לא ראה את המנוחה ורכבה לפני הפגיעה בהם (פרו' - עמ' 320, ש' 4-22). לדברי הבוחן, הנאשם היה ברור מאד בחקירתו, הסביר היטב מה קרה ואיך קרה. אם היה אומר שאינו זוכר משהו או מבקש להגיע למקום היו יוצאים איתו למקום לבדיקה. הבוחן לא ביקש מהנאשם להצביע על מקום עצירתו ומה עשה לאחר העצירה שכן לא מצא בכך רלוונטיות לחקירת התאונה (פרו' - עמ' 321, ש' 32 - עמ' 322, ש' 3).

86. **העברת המוצגים - הבוחן אסף חלקים בשטח, בהם חלקי מראה.** בעדותו אישר כי על פי המסמך שערך לא ניתן לדעת לאיזו שקית מוצגים הוכנס כל חלק מהחלקים שאסף. הבוחן לא היה בטוח שהוא זה שמילא את טופס הלוואי שמיועד למעבדה ראשית אך ציין שחתימתו מופיעה על המסמך והוא עומד מאחורי כל הכתוב בטופס (**ת/35**). לטענת ב"כ הנאשם לא נמצא מזכר המתעד מי העביר את המוצגים למעבדת סימנים וחומרים, על כך השיב הבוחן כי הזכ"ד אמור להיות בתיק (פרו' - עמ' 332, ש' 12, **ת/92**, פרו' - עמ' 336, ש' 18-19).

הבוחן, אמנון ביבי, העיד כי איש מעבדה נידת לקח דגימות החשודות כחומר ביולוגי, רקמות אדם, והכניס אותן לשקית מאובטחת - המסתיימת בספרות 209 וחתיכת פלסטיק אותה הכניס לשקית מאובטחת - המסתיימת בספרות 620 (ת/52). את השקית שמספרה 209 מסר ביבי במשרד מוצגים של אבו כביר לידי דניאלה שחר (ת/53) וזו הוחזרה מהמכון לרפואה משפטית ללא בדיקה (ת/90). ביבי לא זכר היכן מסר את השקית השניה. הוא הניח שלא מסרה למכון לרפואה משפטית שכן אין המדובר בדגימות ד.נ.א. לטענת ב"כ הנאשם שקית 620 נעלמה (פרו' - עמ' 129).

עד התביעה גרי פלדשטיין **(להלן: "גרי")** הינו בוחן תאונות דרכים. גרי העביר מוצגים לאבו כביר. **המוצג שהעביר היה ממחטת נייר**. מחקירתו הנגדית עלה כי מספר המוצג כפי שנרשם במספר הזדמנויות לא היה זהה:

1. שלומי צוברי כתב בזכ"ד כי העביר לגרי את המוצג - נייר טואלט שנתפס מתחת למושב הנוסע שליד הנהג ברכבו של הנאשם. מספר המוצג - J0345613 (ת/74). שלומי אף העיד בפני כי מצא את ממחטת הנייר מתחת לכיסא הנוסע שממוקם ליד הנהג (פרו' - עמ' 105, ש' 31, עמ' 106, ש' 13-15). בעת חקירת הנאשם אמרו לו החוקרים שלא מצאו טישו באשפתון והנאשם השיב שאולי נפל מאחורה (ת/4ב' - עמ' 12, ש' 23-31).

2. בטופס לוואי למוצגים אותו העביר גרי למכון לרפואה משפטית נרשם מספר המוצג J0345612 (ת/44, ו- ת/44א').

3. בזכ"ד שכתב גרי על העברת המוצג משלומי צוברי למכון לרפואה משפטית הוא כתב מספר מוצג J0355612 (ת/45). כלומר, פעמיים נרשמה טעות במספר המוצג.

גרי העיד כי הטעות היא שלו ברישום אך הוא מאמין שזו השקית וכי: "זו השקית, הטעות שלי היא טעות שלי" (פרו' - עמ' 499).

עד התביעה רפ"ק יאיר דלבר **(להלן: "יאיר")** הוא קצין מעבדה נידת, מומחה לזירות פשע חמור.

לדבריו ת/77 ו-ת/100 שעניינם דו"ח מוצגים ודו"ח חקירת מז"פ הינם זהים פרט לכך של-ת/100 צורפו תצלומים (פרו' - עמ' 377, ש' 27-29).

יאיר הסביר כי בדיקת קאסל מאייר היא בדיקה שנותנת אינדיקציה מסוימת לנוכחות דם. הבדיקה לא תמיד יעילה, למשל כשמדובר ברקמה שומנית. במקרה זה ערך יאיר את המבחן על חומר החשוד כחומר ביולוגי שנאסף ממסגרת הדלת האחורית השמאלית ולא התקבלה תגובה (מוצג שמסומן 209), הדגימה השניה היא פיסת פלסטיק (סומנה 620). את שני המוצגים מסר לאותו בוחן. יאיר לא היה הבודק הראשי בתיק אלא נתן סיוע טכני. **לא זוכר אם לבסוף הוחלט לשלוח לבדיקה או לא כי חושב שהיה להם מספיק מהדגימות הראשוניות של החלק** (פרו' - עמ' 381, ש' 22-26).

מסקנתי היא כי אכן היה חסר או אי התאמה ברישום חלק מהמוצגים אך היא אינה יורדת לשורשו של עניין ככל שמדובר בדגימות הדם שנלקחו מרכב הנאשם ולגביהם נמצאה התאמה גנטית לרקמות המנוחה כפי שבאו לידי ביטוי בת/76 - דו"ח מסכם חקירת מז"פ ו-ת/88 - חוות דעת מומחה מז"פ.

לא אוכל שלא לחזור ולציין כי לו היה הנאשם נותר בזירה ומאפשר בדיקה של הממצאים בזמן אמת, חרף שטיפת רכבו במטרה להכביד ולמנוע מהחוקרים לרדת לחקר האמת, היו חלק מטענותיו נחשכות עתה.

87. **פנסי הלב - עד התביעה שלומי צוברי (להלן: "שלומי") - שלומי הינו בוחן תנועה אשר צילם תמונות של רכב הנאשם (ת/73), וכן צילם תמונות של רכב שברולט הדומה לרכבו של הנאשם, בסוכנות שברולט (ת/74). שלומי אישר שלרכב הנאשם אין פנסי לד ואין פנסי ערפל, לא בצורת ר' ולא בצורת נ', יש לו פנסים עגולים לחלוטין (פרו' - עמ' 112, ש' 1, ש' 12-18, ש' 27, עמ' 113, ש' 12-14, עמ' 114, ש' 6-7).**

כאמור, העיד העד אסף טאובר כי ראה במראה האמצעי שני כלי רכב מאחוריו. האחד מפואר, בעל פנסי לד, אשר נסע בנתיב השמאלי ואילו במקביל אליו בנתיב האמצעי נסע רכב עם נורות רגילות. משהתקרבו שני כלי הרכב לפג'ו, סטה הרכב השמאלי לכיוונו של השני. היתה לאסף תחושה שבעל פנסי הלב פגע בשני אך הוא לא ראה אם אכן פגע בו.

הבוחן העיד כי סביר להניח כי הרכב המפואר הוא רכבו של הנאשם, והוא אינו יודע מדוע חשב העד שראה תאורת לד. אפשרי שטעה: "אין ספק, במאה אחוז שהוא הרכב שפגע בהולכת הרגל". עוד אמר הבוחן: "מבחינתי גם אם עברו שם 20 רכבים עם תאורת לדים בזמן של התאונה, אבל זה הרכב היחידי שפגע בהולכת הרגל. אם היה עולה עוד חשד, או ממצאים נוספים, היה עולה חשד שרכב אחר פגע בה לפני, מן הסתם שהיינו חוקרים ומנסים להגיע לרכב הזה והיינו גם מגיעים אני מבטיח לך" (פרו' - עמ' 346-344).

שי הרמת"ד נחקר אף הוא בעניין. שי שלח את הבוחן שלומי צוברי לבדיקת תאורת הלב רק 4 חודשים לאחר התאונה. שי לא זכר מדוע בוצעה הבדיקה רק בשלב זה. ב"כ הנאשם טען בפניו כי שבוע-שבועיים קודם לכן בוצע שימוע לנאשם וזו השלמת חקירה שבוצעה אח"כ ואילו עד אז סברו החוקרים שלשברולט יש פנסי לד. שי אישר שיכול להיות שאכן כך היו פני הדברים (פרו' - עמ' 528-527).

קוסטיקה נחקר ממושכות לגבי עדותו של טאובר. תשובה ברורה בעניין לא נשמעה מפיו. לדבריו **קיימת אפשרות שטאובר ראה את הרכב שפגע במנוחה ויש אפשרות שראה רכב אחר**. עוד אפשרי שהרכב שפגע בנאשם פגע גם במנוחה. לבסוף אמר **"אני לא קובע...כי אני לא יכול לדעת מה היה"** (פרו' - עמ' 848).

דב, עד ההגנה, צילם יחד עם אביעד, בנו של הנאשם פנסי לד. מטרת הצילומים היתה להמחיש את ההבדל בין נורה רגילה לנורת לד. השניים ישבו ברכב וצילמו את מה שראו מאחור. לדבריו, אור של נורה רגילה נראה בפיזור לעומת אור לד שנראה ממוקד וחזק יותר, דבר שניתן להבחין בו אף מרחוק (פרו' - עמ' 900, ש' 21-25). על דברים אלו חזר אביעד בעדותו (נ/12, נ/13, נ/14, פרו' - עמ' 905, ש' 8-11, עמ' 906-907). בדיקה זו לא בוצעה על רכב מסוג מרצדס ולא על רכב שברולט מהדגם הרלוונטי (פרו' - עמ' 912, ש' 3, ש' 8-13).

אביעד ערך מסמך על פי רשימת כלי הרכב שקיבל מההגנה: "...רשימת רכבים שהיו בעצם בזמן האירוע, דקה לפני או דקה אחרי" ועבר רכב רכב למי היו נורות לד ולמי לא (נ/15).

88. ההגנה הרחיבה רבות בסיכומיה בעניין פנסי הלב ונתנה לעדותו של טאובר משקל רב במארג הראיות. אני עם זאת, לא מצאתי כ יש בעדותו של טאובר אודות המצאות פנסי לד להטיל ספק בראיות הקיימות. דובר בעד שנסע במהירות גבוהה ביותר של 168 קמ"ש, הופתע מההתרחשות הבלתי צפויה בכביש בשלה נאלץ לסטות במהירות מנתיבו. טאובר אמר דברים שונים בהודעתו ובעדותו וזאת מתוך חוסר יכולת לדייק. כך למשל אמר

בהודעתו כי שני כלי הרכב שראה במראה עצרו מימין (ת/103, עמ' 1, ש' 16) ואילו בעדותו לא היה בטוח שהרכב שנסע בנתיב האמצעי אף הוא עצר. בעת חקירתו במשטרה הוצגה לו חזית שברולט, דוגמת זו של הנאשם, ולדבריו זה היה הרכב היוקרתי שראה בנתיב השמאלי. לא מצאתי כי בדבריו אודות קיום פנסי לד ברכב יוקרתי יש כדי לפגום בראיות הקיימות. אף קוסטיקה עצמו טען כי ייתכן שאסוף טאובר ראה רכב אחר.

89. **רכב המזדה** - לטענת ההגנה, קיימת אפשרות שרכב אחר היה מעורב בתאונה והוא שפגע במנוחה. מדובר ברכב מזדה כהה אשר נסע בכביש 6 בסמוך להתרחשות התאונה. המזדה עברה בשער האגרה רכב אחד לפני הנאשם ולגרסת ההגנה היא בעלת נורות לד. אביעד, בנו של הנאשם, הזמין בדיקה רשמית למזדה במוסך כדי לאמוד את פגיעותיה ולהמציא מידע אודות פנסי הלד. אביעד אף נכח בבדיקה (נ/18). הבדיקה בוצעה ביום 26.12.18.

לטענת ההגנה נמצאו במזדה נזקים אשר יכולים בקלות לעלות בקנה אחד עם הפגיעה במנוחה ודומים לתיאור הנזקים שאותרו על רכבו של הנאשם, אלא שבעולה מן הדברים, המזדה לא צולמה בעת הבדיקה ואין ראייה באשר לצורת פנסי הלד. בנוסף, על פי עדותו של אלעד, המזדה היתה ישנה ופגועה מכל צדדיה. התביעה טענה בסיכומיה כי לו היתה התאמה בפנסי הלד לתיאור שמסר אסף טאובר בעדותו, חזקה על ההגנה כי היתה מצלמת ומגישה ממצאים אלו לבית המשפט.

הבוחן שוחח טלפונית עם בעל המזדה שי, ששהה אותה עת ביפן (ת/71א). שי מסר כי נסע בנתיב שמאל, הבחין בכלי רכב מימין שמאותתים עם פנסים ובהמשך ראה את הפג'ו משמאל "וברח" ממנה. לא הבחין באדם שרוע. מסכימה אני עם ההגנה כי נכון היה לזמן את שי ולברר עמו את שראה ובמידת הצורך אף לבחון את רכבו. כעת נשאלת השאלה האם יש בממצא זה כדי להטיל ספק בראיות התביעה.

הרכב ישן ונבדק זמן רב לאחר האירוע כך שנזקיו אינם אופייניים. עדותו של שי דומה לעדויות רבות של נהגים שעברו במקום. הנאשם לעומת זאת הרגיש את הפגיעה בו, ראה את נזקי אותה פגיעה, ועל רכבו נמצאו ממצאי ד.נ.א. של המנוחה. לאור הראיות הקיימות, ה"יש" הקיים הקושר את הנאשם לפגיעה במנוחה, כפי שפורט לעיל בהרחבה, איני מוצאת כי באי בדיקת המזדה על ידי המשטרה יש לראות מחדל שיש בו כדי להטיל ספק בפגיעת הנאשם במנוחה.

90. **העברת השברולט ע"י הגרר מתחנת חדרה לתחנת נתניה** - טופס הגרר, המתעד העברת השברולט מתחנת חדרה לתחנת נתניה נעדר מתיק החקירה. הבוחן העיד כי העתק טופס הגרר אמור להיות בתיק (פרו' - עמ' 338, ש' 15-16). שי העיד כי למיטב זכרונו הרכב לווה ע"י בוחן: "אז לא נרשם מזכר, זה לא אומר שלא ליווה" (פרו' עמ' - 532, ש' 11-30). לעיוני הוגש מסמך המתעד גרירת השברולט מנתניה לירושלים (נ/5). ב"כ הנאשם ביקש להמציא לו את הזכ"ד המתעד את ההעברה מחדרה לנתניה אך זכ"ד זה לא הועבר לידי (פרו' - עמ' 564, ש' 23, פרו' יום 26.4.18, עמ' 26, ש' 14).

91. **תפיסת המצלמות בשגיא מוטורס** - הבוחן אלון לבקוביץ הוריד קבצים ממצלמות בית העסק "שגיא מוטורס". הוא לא זכר את מספר המצלמות שבדק. בנוסף צילם את המצלמות, את שער הכניסה ואת מקום השטיפה (ת/69). ציין כי שעון המצלמה במקום מיהר ב-56 דקות. ב"כ הנאשם הטיח בפניו כי במקום יש 32 מצלמות. אלון השיב כי הוריד את הקבצים בסיועו של עובד המקום שהוא שהפנה אותו למצלמות (פרו' - עמ' 135, ש' 1-2, ש' 14-15, ש' 3-11). אלון אישר שבתמונות רואים מכונת שטיפה, גרניק וצינור (ת/69, תמונה 10, מכונת

שטיפה תמונה 7).

מקבלת אני את עמדת ההגנה שמהראיות עולה כי הנאשם לא ניתק את המצלמות בשגיא מוטורס ואף הציע למשטרה לבדוק את המצלמות **בלא שידע** שהמשטרה כבר השיגה לידיה את הצילומים מאותן מצלמות. איני מקבלת את טענת ההגנה כי הצעה זו מצד הנאשם מצביעה על כך לא פעל תוך כוונה להשמיד ראיות, והגיע למוסך על מנת להחליף את רכבו "שמשיך שמאלה" ברכב אחר תקין.

כפי שקבעתי, מחומר החקירה עולה כי מדובר בנאשם אשר מחד כפר במיוחס לו ומאידך הביע צער והבנה להתרחשות האירוע ולמעורבותו בו. רגשותיו אלו השליכו על התנהגותו כך שניתן למצוא סתירות לכאורה בדרך פעולתו. נראה כי התנהגותו בעניין המצלמות, מתיישבת עם תגובתו האמביוולנטית למצב. מחד הבין לאשורו את דרך הפעולה הנכונה, המוסרית והחוקית, המצופה ממנו בנסיבות הקשות אליהן נקלע, מאידך התקשה עד מאוד לצעוד בעקביות בדרך זו. הנאשם עצמו הטיב להבהיר זאת באומרו מספר פעמים בחקירתו במשטרה, כי הוא אכזב את עצמו ולא כך חינך את ילדיו.

92. **תיעוד התאונה במצלמות כביש 6** - ההגנה ביקשה לקבל לידיה סרט ממצלמת האבטחה באזור התאונה. סרט כזה לא הועבר לידיה (פרו' - עמ' 25, פרו' יום 26.4.18). לכאורה עולה מהשיחה טלפונית של הדיווח לכביש 6 כי היו במקום מצלמות אך בפועל לא נתפס כל תיעוד שכזה.

93. פרטתי לעיל את טענות ההגנה למחדלים בחקירה.

פסקי דין רבים התייחסו לשאלת השפעת מחדלי החקירה על הכרעה ונקבע כי על בית המשפט לשאול עצמו:

"האם המחדלים... כה חמורים עד שיש לחשוש כי קופחה הגנתו של הנאשם, כיוון שנתקשה להתמודד כראוי עם חומר הראיות העומד נגדו או להוכיח את גרסתו שלו..." (ע"פ 7164/07, אלהוושלה)

"השאלה אינה האם אפשר וראוי היה לנקוט בצעדי חקירה נוספים, אלא האם יש די ראיות המוכיחות את האישום מעבר לספק סביר" (ע"פ 7546/06, אבו סבית).

"במשפט פלילי השאלה... היא, לא אם אפשר וראוי היה לעשות עוד צעדי חקירה... אלא אם יש די ראיות המוכיחות... מעבר לספק סביר..." (ע"פ 1977/05, גולה).

"מדובר במבחן הסתברותי - תוצאתי הבוחן את היחס בין הפגם לבין אפשרות של שינוי בתוצאות המשפט..." (ע"פ 5889/01, נחום).

התשתית הראיתית כפי שפורטה בהרחבה, מצביעה על תשתית מוצקה הקושרת את הנאשם לפגיעה במנוחה ובעזיבת הזירה 24 דקות לאחר מכן. ליקויי החקירה שצוינו אינם יורדים לשורש המחלוקת. כך העיד הבוחן: "אתה יכול לשאול אותי מפה עד הודעה חדשה כמה דברים לא עשיתי ולא מדדתי, הכל בסדר" (פרו' עמ' 365, ש' 16-17). "אתה מתעסק בדברים יותר תפלים..." (עמ' 365, ש' 6).

לא מצאתי כי בראיות הנוספות אשר הוצגו בפני ובאילו שנטען לחסרונן, יש כדי לשנות את המסקנה העולה מהאירוע.

ב"כ הנאשם, טען בפני כל אשר ניתן לטעון לזכותו של הנאשם כדי להטיל ספק באשמתו, אך לא עלה בידו לפגוע במארג הראיות הקיים ממנו עולה, מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם פגע במנוחה, ולאחר ששהה בזירת האירוע עזב את המקום תוך הבנה כי פגע בה.

אמינות הנאשם

הנאשם עשה כל שלעיל ידו כדי להסיר מעליו כל אחריות למעורבות בתאונה ולשיבוש שלאחריה. כך לאורך מרבית חקירתו במשטרה וכך בעדותו בפני גרסתו היתה מתחכמת ומתחמקת והוא שינה גרסאותיו תדיר בהתאם להתפתחות החקירה בניסיון להציל את עורו. פעמים רבות סתר הנאשם את עצמו כך למשל כאשר טען תחילה כי מסר את כרטיס הביקור שלו לעדים שבמקום, ואילו בהמשך כשנאמר לו כי העדים טוענים כי לא קיבלו ממנו שום כרטיס, טען כי נתן את הכרטיס לאחר מחד תיאר כי נבהל מאד עד כי לא ידע מה הוא עושה ומאידך הסביר כי בסך הכול דובר בתאונת פח ולאחר ששתה מים הרגיש טוב. מחד חשש כי הוא עומד בפני התקף היפוגליקמיה ומאידך אכל לראשונה, שעות לאחר מכן, רק משבנו הביא אוכל לתחנת המשטרה. תחילה טען כי מהירות נהיגתו עמדה על 80 קמ"ש ואילו בהמשך טען כי נהג במהירות של 120 קמ"ש. הבחין בוודאות במרצדס, ובהמשך אולי בעצם בלוטוס או לקסוס. המרצדס חלפה משמאלו, או שמא עצרה והוא זה שחלף אותה. ההסברים שנתן לאמרותיו בהודעתו הראשונה, לפיהן לא שטף את רכבו והגיע מידית לתחנת המשטרה, אינם מתקבלים על הדעת. צפייה בחקירותיו, לרבות חקירתו הראשונה, אינה מצביעה על בלבול ובלק אאוט. לא מצאתי ליתן אמון בחלקו הארי של דבריו.

סוף דבר

המסקנה העולה ממקבץ הראיות והדין בהן כפי שפורט לעיל היא שהנאשם הוא שפגע במנוחה, בתאונה בלתי נמנעת. בשל הפגיעה בו, שאת מקורה לא ידע, ירד לבדוק את רכבו, או אז הבין כי הוא הנהג אשר פגע במנוחה. עד הגעת שירותי ההצלה וכוחות המשטרה נשאר הנאשם ונכח בזירה. כאשר החלה המשטרה בגביית עדויות מעדים במקום עזב הנאשם את המקום ונסע למוסך שבבעלותו, שם שטף את ממצאי הדם שהותזו על רכבו ובעצת אחיו נסע לתחנת המשטרה. בשלב הראשוני דיווח הנאשם לחוקריו שנפגע בתאונה על ידי רכב מרצדס והגיע ישירות מהאירוע למשטרה כדי לדווח על כך.

לאור האמור לעיל מצאתי להרשיע את הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום:

הפקרה אחרי פגיעה - עבירה לפי סעיף 64א(ג) לפקודת התעבורה.

שיבוש מהלכי משפט - עבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

השמדת ראיה - עבירה לפי סעיף 242 לחוק העונשין.

ניתנה היום, ה' טבת תש"פ, 02 ינואר 2020, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד רעות אבירי, הנאשם וב"כ עו"ד אופיר סטרשנב, עו"ד תהילה בינו ועו"ד מתן עמוס.